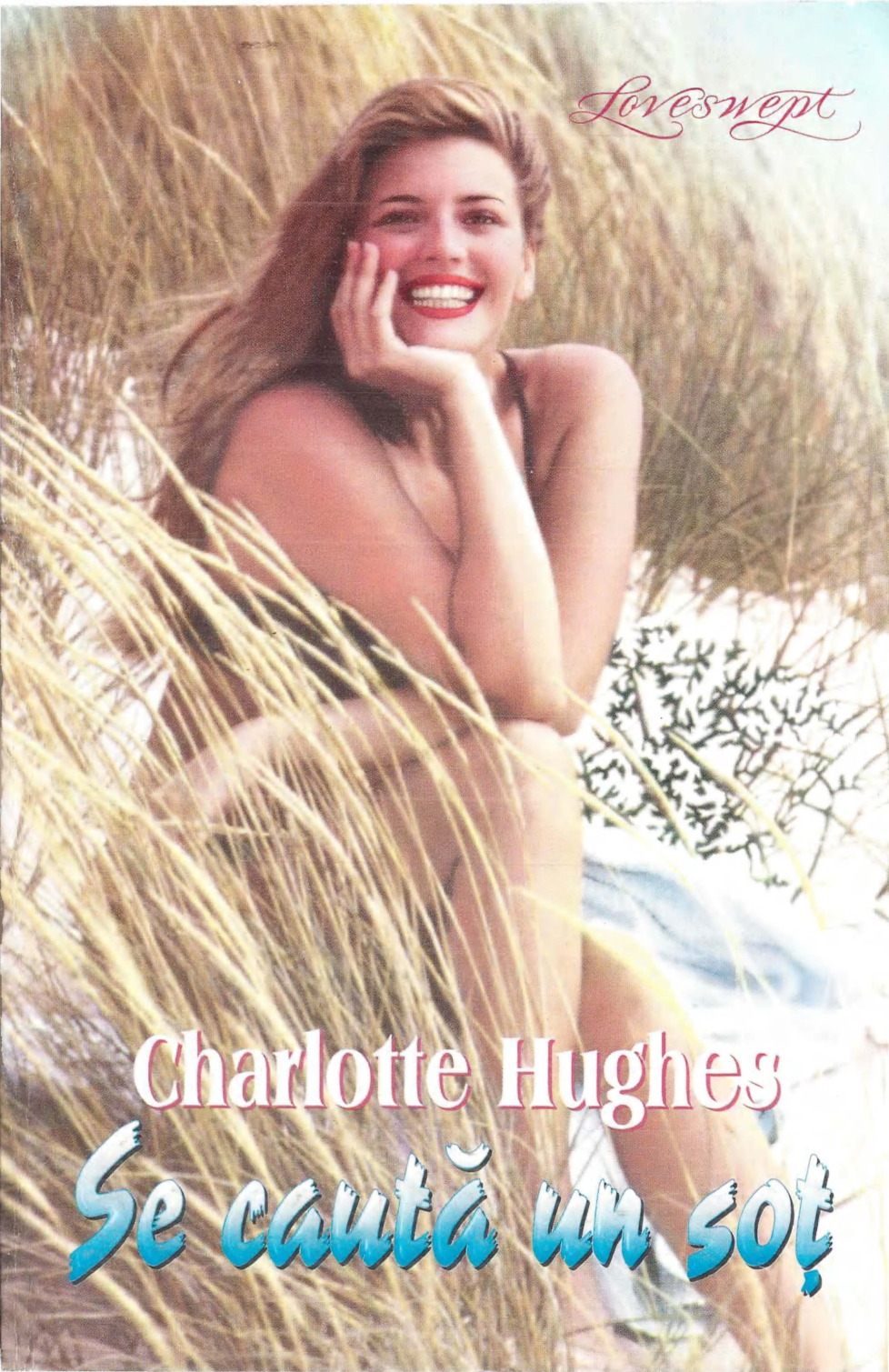
Loveswept
Charlotte Hughes
Se caută un soț

Loveswept

Charlotte Hughes

Se caută un soț

Traducere de Mari - Cleo Constantinescu

Editura MIRON
București

Husband Wanted
by Charlotte Hughes

© copyright 1995 by
Charlotte Hughes

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin Editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

ISBN 973-95057-5-0

Capitolul 1

Fannie Brisbane a întins untul cald pe două bucăţi de pîine de secară prăjite, le-a tăiat în opt pătrate egale, le-a aşezat pe o farfurie şi le-a pus între Gussie şi Ernestine Dempsey.

– Mulţumesc dragă, a spus sora mai mare.

– Tu ştii întotdeauna să pregăteşti pîinea exact cum ne place.

Acesta era motivul pentru care surorile Dempsey, amîndouă în jur de şaptezeci de ani, se deplasau la cinci blocuri depărtare de casa lor, ca să-şi ia micul dejun la *Griddle şi Grill,* şi afirmau

că acesta era momentul cel mai plăcut al zilei. Le plăcea să asculte ultimele bîrfe, şi Fannie să le citească horoscopul zilei, zîmbind.

Dar azi, Fannie nu era zîmbitoare. Cearcănele întunecate de sub ochii ei o făceau să pară mai bătrînă decît era. Părul ei lung, blond-roşcat, pe care îl purta de obicei împletit şi îl prindea ca pe o coroană pe cap, atîrna ca o coadă de cal. Nu se obosise să-şi dea cu ruj, sau poate că era fardul mov care-i scotea în evidenţă ochii verzi. Îmbrăcată în uniforma care de obicei era scrobită ca hîrtia nouă de un dolar, părea acum necălcată.

– Fannie, dulceaţo, ce ţi s-a întîmplat, a întrebat-o Ernestine Dempsey, cu faţa îngrijorată. Cred că nu te-am văzut niciodată atît de nenorocită.

– Eşti la ciclu? a întrebat Gussie, şoptind discret. Aceasta avea obrazul rotund ca de îngeraş, cu pielea trandafirie. Avem acasă apă tonică şi ţi-ar face bine. Este adevărat că are un gust ca de terebentină, dar dacă te interesează...

Întorcîndu-se spre ea, sora ei, Ernestine, a întrerupt-o:

– Gus, habar n-ai. Cînd ai mai băut tu terebentină?

O femeie, vorbind tărăgănat, cu o voce dulceagă, a spus:

– Ştiu eu ce are.

Era vocea Wilhemenei Lightsey, care se sculase de pe scaunul de la marginea tejghelei. Îşi aranjă părul platinat şi tuns băieţeşte şi se îndreptă spre ele.

Aşezîndu-se lîngă Gassie, se aplecă în faţă. Rochia ei scurtă, cu picăţele, care atrăgea atenţia mai mult decît era normal la ora dimineţii, era asortată cu o jachetă roşie, cu mîneci scurte. Era mai mult decît sigur că îmbrăcămintea ei provenea din propria prăvălie de peste drum. Wilhemena iubea mai mult ca oricine rochiile.

– Pariez că ai stat toată noaptea să vezi filme vechi, nu-i aşa, Fannie?

Apoi a privit spre surorile Dempsey.

– Aseară au fost două filme; amîndouă lacrimogene. Ştiţi cît îi plac lui Fannie. A doua zi umblă ca o somnoroasă, ca şi cum cineva ar fi tras-o de ceî mai buni chiloţi ai ei.

– Nu este asta, a spus Fannie tristă. Ducîndu-se apoi după tejghea, a scos o bucată de hîrtie, împăturită, din buzunarul şorţului.

– Ce-i asta? a întrebat-o Wilhemena, luîndu-i-o din mînă.

– O scrisoare. Citeşte-o, a spus Fannie cu buzele tremurîndu-i, în timp ce aceasta o desfăcea.

S-au apropiat şi cele două surori.

Dragă Fannie... Citind, Wilhemena s-a oprit şi întrebă:

– De la cine este scrisoarea?

– De la fiica mea, a şoptit Fannie.

Cu ochii mari cît cepele, Wilhemena a exclamat:

– Fiica ta!?

Cele două surori s-au privit mirate.

Într-o nişă se afla Hyram Bodine, care avea şaizeci şi cinci de ani, şi care şi-a ridicat privirea peste farfuria cu omletă, micul lui dejun, cu pîine prăjită şi cafea neagră, decafeinizată. În urmă cu şase luni avusese un atac de inimă care-l obligase să renunţe la jumările lui cu slănină, şuncă şi sos de carne.

– Este fiica pe care am părăsit-o acum treisprezece ani. Apoi se scuză faţă de clientul care tocmai intrase pe uşă, şi-l rugă să aştepte.

Gussie Dempsey s-a apropiat de Wilhemena şi a început să povestească:

– Îmi amintesc de copil. Fannie lucra toată ziua la ţesătorie şi noaptea o veghea pe mama ei care era bolnavă. Ştiţi că tatăl le părăsise pe amîndouă, blestematul. Nu ar fi fost în stare să îngrijească un copil. Gurile rele au bîrfit-o atunci. Nu-şi dădeau seama că ea îi făcea, de fapt, un serviciu bietului copil.

– În scrisoare scrie că vrea să te viziteze, a continuat Wilhemena.

– Of, Doamne! exclamă Gussie.

Întorcîndu-se, Fannie le-a întrebat dacă au citit.

– Trebuie să fii teribil de bucuroasă, i-a spus Wilhemena.

– Bucuroasă? Doamne, îmi vine să intru în pămînt. Nu pot s-o primesc aici.

– De ce nu? Eu credeam că te bucuri nespus de mult, a adăugat Gussie.

Cu lacrimi în ochi, Fannie a început să spună:

– Nu înţelegeţi. Am corspondat puţin cu fata mea. Ea bănuieşte că i-am ascuns cîteva lucruri. Se opri ca să respire.

– Ai ascuns ceva?

– Uite, nu voiam să creadă că nu-mi îmbunătăţisem situaţia în cursul acestor ani.

– Adică ce-i spuseseşi? a întrebat-o Ernestine.

Roşind mai mult, Fannie le-a spus:

– Că sînt măritată cu un bărbat foarte frumos şi că locuim într-o casă minunată şi avem servitori. Că în timpul liber urmez colegiul.

– Partea cu colegiul este adevărată, dar nu pot înţelege de ce ai minţit în rest? o întrebă Ernestina.

– Aţi văzut unde locuiesc. Casa este gata să

se dărîme. Ar merita să o arunc în aer dacă nu ar costa dinamita şi nici nu am bani destui ca să fac ce trebuie, a oftat Fannie.

– Ce importanţă are în ce casă locuieşti? Fiica ta vine să te vadă pe tine, a dojenit-o Gussie.

– Nu vreau să-i fie ruşine cu mine. Părinţii ei adoptivi se pare că sînt bogaţi. Tatăl ei are o funcţie importantă în executivul Departamentului de Stat, are o limuzină neagră. Sînt sigură că Mandy are tot ce este mai bun.

De data asta, Wlihemena a luat cuvîntul:

– Cum s-ar putea ca fiicei tale să-i fie ruşine cu tine? Munceşti tot timpul.

– Într-un mic restaurant şi cu un salariu extrem de mic.

– Te duci seara la şcoală ca să-ţi completezi studiile.

Scuturînd din cap, Fannie a răspuns:

– Am treizeci de ani. Majoritatea oamenilor are deja diplome, la vîrsta asta.

– Majoritatea oamenilor nu a trecut prin ce ai trecut tu.

– Nu vrei s-o vezi? Nu eşti cît de cît curioasă să vezi cum arată? a întrebat Gussie.

– Bineînţeles că vreau, dar...

– Cum îi vei spune că nu poate să vină? Cum crezi că s-ar simţi? a întrebat-o femeia. Apoi se

opri, ca şi cînd ar fi căutat cuvîntul potrivit.

Două lacrimi mari curgeau pe obrazul lui Fannie.

– S-ar părea că o resping din nou.

– Ştii că nu poţi face asta, i-a spus Wilhemena, avînd şi ea ochii în lacrimi. Cu un şerveţel îşi şterse lacrimile, din cauza cărora începuse să-i curgă fardul de pe faţă, şi continuă: Ai putea să vii la mine. Nu este grozav, dar eşti oricînd binevenită.

– Dar cum rezolv cealaltă problemă, căci i-am spus că sînt măritată.

– Soţul tău ar putea lipsi din oraş şi de aceea stai cu mine. Spune-i că este marinar, sau altceva.

Hyram Bodine interveni, făcînd femeile să tresară surprinse.

– Vă rog să mă scuzaţi.

Fannie privi în sus la omul distins, cu părul argintiu.

– Oh, domnule Bodine, scuzaţi-mă, i-a spus ea, fiindcă uitase de tot de el. Mai doriţi cafea, spuse ea, îndreptîndu-se spre ceainicul de cafea.

– Nu vreau cafea, rămîi, te rog, aici. Nu m-am putut stăpîni să nu ascult conversaţia şi am înţeles că ai un necaz.

Fannie, ruşinată că deranjase clientul cu pro-

blemele ei personale, i-a răspuns:

– Nu e nimic.

– Te rog să nu mă întrerupi. Nu-mi place să fiu întrerupt, mai ales cînd am găsit o soluţie.

Toate patru femei au amuţit.

– Mi se pare că ai nevoie de o casă, a continuat el, băgîndu-şi degetele mari în betelia pantalonilor care din cauza regimului deveniseră aşa de largi, încît trebuia să poarte bretele. Refuza să cheltuiască bani pe haine noi, cînd celor vechi nu le găseai nici un cusur.

– Am o casă minunată, mult prea mare pentru mine şi jupîneasa mea. Vei fi binevenită să locuieşti acolo.

Fannie privea uimită, nevenindu-i să-i creadă ochilor. Deşi Hyram era unul dintre clienţii ei favoriţi, căci glumea şi flirta puţin cam neruşinat cu ea, ea nu ştia cum să accepte invitaţia.

– Să folosesc eu casa dumitale? a zis, întrebîndu-se în gînd dacă intenţiile lui erau onorabile.

Era un fapt cunoscut că era un muieratic, şi aşa fusese toată viaţa. De abia îşi băgase biata nevastă în mormînt, că după şase luni se şi însurase cu o femeie cu părul roşu şi sîni mari, care-i vîna averea. Se părea că fiul lui o dăduse afară, ca apoi să părăsească şi el casa familiei.

Toate se întîmplaseră înainte de atacul de cord al tatălui, lucru pe care-l ştiau puţini oameni din oraşul Culpepper, printre care şi Fannie, care îi schimbase meniul său obişnuit. Ca şi toţi ceilalţi, jurase să păstreze secretul.

Ea îşi spuse în gînd că bărbatul glumea.

– Dar domnule Bodine, casa dumneavoastră este o rezidenţă. Nici nu mi-a trecut prin cap aşa ceva.

– Ar impresiona-o pe fiica dumitale. Asta este ce-ţi doreşti. Nu-i aşa?

– Vreţi să spuneţi că aş putea să o fac să creadă că este casa mea?

– Asta este ceea ce gîndesc. Şi apoi, va fi doar pentru cîteva zile.

– Iar eu şi Ernestine te-am putea ajuta, a spus Gussie foarte surprinsă şi ea, ca şi celelalte, de generozitatea lui Hyram.

Plină de entuziasm, Wilhemena a aprobat.

– Ştii că poţi conta pe mine, iubito. Avem aceeaşi talie. Îţi voi împrumuta cîteva dintre ţinutele mele cele mai bune, aşa ca să arăţi ca o doamnă bine.

Fannie îi privea, neştiind ce să spună, iar capul îi vîjia. Apoi privind împrejur, le-a răspuns:

– Nu ştiu. Vă mulţumesc pentru tot ce-mi oferiţi, dar totul pare necinstit. Una este să spui min-

ciuni într-o scrisoare şi alta să o faci privind în ochii propriei tale fiice.

– Doreşti să o vezi, nu-i aşa? Vrei să creadă că ai reuşit în viaţă, a spus Hyram serios.

– Da, bineînţeles, dar...

– Atunci este O.K. Cînd vrea să vină să te viziteze?

Ezitînd încă asupra ofertei lui şi întrebîndu-se dacă să accepte, Fannie i-a răspuns:

– În vacanţă. În primăvară, a doua săptămînă din aprilie, adică...

– Mai ai doar o săptămînă, a ţipat Gussie.

– S-ar părea că trebuie să te grăbeşti şi să iei o hotărîre imediat.

Simţind că o podideşte plînsul, Fannie a răspuns:

– Nu ştie nici dacă va găsi loc în avion, aşa de tîrziu. Ştiam eu că nu trebuie să-mi fac iluzii, a spus ea, scuturînd din cap sub privirile lor uimite.

– Prostii, a spus Hyram. E destul o săptămînă ca să ne pregătim. Te pot învăţa cum să fii distinsă. Nu este nici o filozofie.

Fannie s-a ridicat neîncrezătoare şi nehotărîtă şi a dat din cap.

– N-o să meargă. Totul este de necrezut. Nu vom reuşi niciodată să punem totul în aplicare. În

plus, vă amintesc că eu trebuie să fiu foarte bine, căsătorită, fericită, şi unde aş putea găsi un soţ?

Clay Bodine a sorbit cafeaua neagră şi a studiat desenul din faţa sa. Încercase toată dimineaţa să se inspire privind la el, dar nu reuşise. Reprezenta o casă simplă cu două nivele, cu o livadă în faţă şi un pridvor în spatele casei.

Construise o duzină de astfel de case.

Se auzi o bătaie în uşă şi Clay văzu capul tatălui său prin uşa crăpată.

– Ai timp un minut?

Clay a încercat să pară indiferent. Nu-şi mai văzuse tatăl de cîteva luni. De fapt, căutase tot timpul să-l evite.

– Ce doreşti?

Intrînd în cameră, bătrînul i-a spus:

– Poţi să-mi acorzi un minut din timpul tău? Secretara nu era în birou, aşa că m-am hotărît să intru.

Se aşează în faţa fiului său pe unul din scaunele din imitaţie de piele.

Clay era mulţumit că secretara sa, o fată frumuşică, în vîrstă de douăzeci şi trei de ani îşi luase pauza mai tîrziu. Tatăl său avea o slăbiciune

pentru femeile frumoase şi ar fi deranjat-o pe biata fată cu complimentele lui insistente. Clay trebuia apoi să-i ceară scuze. Aşa a fost mereu, de cînd îşi putea aminti.

– Te rog să fii scurt, peste zece minute am o întîlnire.

Se gîndea dacă va reuşi să-şi convingă clienţii să adauge la case o verandă acoperită în faţă şi în lateral, sau poate o arcadă în sufragerie sau în camera de zi. Orice ar putea da o notă mai originală caselor.

– Nu va dura mult, i-a spus Hyram, încercînd să stea cît mai comod în scaunul drept. Ce mai faci, băiete?

Clay nu era dispus să flecărească, mai ales că era evident că tatăl său avea ceva în gînd.

– Deoarece aştept clienţi peste puţin timp, de ce nu renunţi la conversaţie şi să treci imediat la subiectul pentru care ai venit să mă vizitezi.

Împreunîndu-şi mîinile şi aplecîndu-se în faţă cu coatele pe genunchi, Hyram i-a spus:

– Vrei să ţii supărarea pe mine tot restul vieţii?

– Nu sînt supărat, i-a răspuns Clay, deşi cinstit vorbind, nu găsea un cuvînt mai potrivit pentru a descrie ce simţea faţă de tatăl său. Poate că „decepţionat" era cuvîntul pe care îl căuta.

– Nu ai mai venit acasă deloc. Cred că sînt

cîteva luni, de cînd... Se opri ca şi cînd ar fi numărat în gînd cît timp trecuse.

– Nu am mai venit de cînd am dat-o afară pe noua ta nevastă. Te pomeneşti că ai uitat!

Hyram întinse mîinile ca şi cînd s-ar fi predat.

– Am greşit.

– O greşeală care te-a costat.

– Eram singur.

Clay se gîndise la mama sa care fusese toată viaţa singură, după căsătorie. Nu s-a putut obişnui niciodată cu plecările bărbatului ei, dar educaţia şi răbdarea fără margini i-a permis să ignore totul cu o mîndrie de regină. Nu s-a ocupat decît de viaţa ei şi de îngrijirea băiatului. El şi mama sa fuseseră foarte apropiaţi.

– De ce ai venit să mă vezi, a repetat Clay încercînd să-l facă pe tatăl său să abordeze problema, fiindcă acum voia să rămînă singur.

Scuturînd din cap, Hyram a oftat adînc, ca şi cînd s-ar fi întrebat dacă el şi fiul său vor reuşi să se înţeleagă vreodată.

– Am auzit că ai cerut un împrumut la bancă acum cîteva zile, ca să poţi cumpăra terenul de la marginea oraşului.

Ca răspuns, Clay s-a încruntat.

– Ce bine se păstrează secretele, a mormăit el furios, că afacerile lui ajunseseră la urechile

tatălui.

– Da, şi ce te interesează dacă fac un împrumut?

– Aş dori să-ţi împrumut eu banii fără dobîndă.

Clay şi-a încrucişat mîinile pe piept şi l-a privit cu suspiciune.

– De ce ai face-o? a întrebat, ştiind cît de zgîrcit era tatăl său, pînă cînd şi-a luat a doua nevastă şi a început să-şi golească bucuros buzunarele.

– Eşti fiul meu. Banii îţi aparţin ţie.

Clay rămăsese fără răspuns şi el a continuat:

– Bineînţeles, nu te-aş sfătui să cumperi bucata aceea de pămînt pe care o doreşti. Acum, eu îţi pot vinde proprietatea din lungul rîului. Din cîte îmi amintesc, tînjeşti după ea de cînd aveai cincisprezece ani, a adăugat el repede.

Fără să mai scoată un cuvînt, Clay l-a privit pe bătrîn un moment.

– Am încercat de trei ori să cumpăr acest pămînt de la tine, a răspuns uimit. De fiecare dată m-ai refuzat. De ce ţi-ai schimbat gîndul?

– Nu am nevoie de el. A fost o prostie să mă cramponez de el. Ştii tu cum sînt eu uneori. Îmi este greu să mă despart de un lucru pentru care am muncit. Dacă îţi aminteşti, mama ta m-a acuzat de multe ori că sînt zgîrcit.

Îşi amintea. Mama sa venise dintr-un mediu bogat şi socotea că bogăţia era asigurată. Cei din familia Bodine munciseră din greu pentru a agonisi, şi nu erau grăbiţi să se despartă de ceea ce dobîndiseră.

– Cît vrei? a întrebat Clay.

– Un dolar.

Tînărul pufni.

– Eşti nebun? Pămîntul acela valorează milioane.

Ridicînd din umeri, Hyram spuse:

– Pentru mine, nu. Ţi l-am lăsat prin testament, în orice caz, dar mă gîndesc că nu are sens să aştepţi să mor, ca să-l ai. Te voi finanţa chiar, pentru a te ajuta să pui în practică noile planuri despre care vorbeai; construirea unui complex de case care să imite clădirile vechi, istorice.

– De unde ai aflat despre asta?

– Oamenii vorbesc.

– Bineînţeles.

Clay şi-a studiat tatăl un moment, întrebîndu-se ce-l făcuse să se schimbe. Niciodată nu a fost un om generos. Doar atunci cînd cea care îi mînca banii intrase în casa lui şi-şi pierduse capul. Atunci angajase un decorator din Atlanta să schimbe interiorul, construise o piscină şi un teren de tenis, iar în spatele casei construise graj-

duri spaţioase. Clay scrîşnea din dinţi şi nu spunea nimic, ca şi atunci, cînd, într-o noapte, mama vitregă se furişase în cămaşă de noapte, şi-i dovedise că nu avea pentru el instincte materne.

O dăduse afară şi începuse să se încuie noaptea în camera sa. Aşa a continuat, pînă cînd contabilul i-a arătat la cît se ridicase cheltuielile tatălui său şi atunci pusese piciorul în prag. Liniştit, îi plătise călătoria şi apoi o dusese la aeroportul din Savannah, dar asta nu îmbunătăţise raporturile dintre el şi tatăl său. După două zile se mutase şi el. Acestea se întîmplau cu opt luni în urmă.

– De ce faci asta? l-a întrebat Clay, căutînd să îndepărteze amintirile urîte. Pentru prima dată a remarcat că Hyram slăbise. Să fi fost bolnav?

– Ce doreşti în schimb?

Îl ştia pe bătrîn prea calculat ca om de afaceri ca să ofere ceva fără să se tocmească.

Ofensat, Hyram i-a spus:

– Ţi-am spus deja că pămîntul îţi aparţine. Tot ce am este al tău, de vrei sau nu. Dumnezeule, majoritatea copiilor sînt foarte fericiţi să ia de la părinţii lor.

– Eu mă descurc foarte bine, pe contul meu. Nu am nevoie de banii tăi.

– Dar îţi doreşti grozav acest pămînt.

– Nu, dacă mă vei strînge în chingi.

Hyram a oftat greu.

– Niciodată nu am putut să-ţi ascund ceva. Vreau să-mi faci o mică favoare. După o pauză, a continuat: Îţi aminteşti de Fannie Brisbane?

– Fannie Brisbane?

Brusc, Clay şi-a amintit de o fată din liceu, cu părul roşu-auriu, care purta fuste prea scurte.

– Vorbeşti de fata care a rămas însărcinată cînd avea doar şaisprezece ani şi care şi-a dat copilul?

– Chiar ea, acum a crescut, dar are o problemă gravă.

Clay şi-a privit semnificativ tatăl. Omul ăsta nu se schimbase nici un pic. Altă zăpăcită cu picioare frumoase.

– Şi te-ai oferit să o ajuţi. Ce om galant eşti, i-a spus trist.

– Nu este ceea ce crezi tu, dar este adevărat că i-am promis că o ajut, şi tu eşti persoana cea mai potrivită.

Aşezîndu-se comod pe scaun, i-a ascultat povestea.

După două zile, Clay Bodine a intrat în birtul *Griddle şi Grill* şi s-a aşezat la tejghea. Fannie, care învăţa la matematică pentru examen, scăpă cartea din mîini.

– Ia priveşte, Clay Bodine, a spus ea, lăsînd

cartea deoparte. Doamne, nu te-am mai văzut... nici nu mai ţin minte de cînd.

– Bună, Fannie, i-a spus el scorţos. Se poate bea o cafea aici?

Fannie a confirmat, dar observă schimbările pe care le lăsase timpul pe faţa lui. Era încă al naibii de frumos. Cînd erau în cursul inferior fuseseră în aceeaşi clasă la biologie, de fapt şezuseră alături şi luase note mici, fiindcă nu se putea concentra la lecţii.

De atunci nutrea o slăbiciune pentru el.

I-a turnat cafea într-o ceaşcă şi i-a pus-o în faţă cu mîinile tremurînd, ca şi atunci cînd era la liceu.

– Este proaspătă, acum am făcut-o. Doar în Brazilia poţi să găseşti una mai bună; dar, bineînţeles, e mai complicat şi mai scump, fiindcă te costă şi avionul.

Glumea, ceea ce făcea deseori cînd voia să-şi ascundă emoţia. A tăcut, muşcîndu-şi buzele, ca şi cînd doar aşa ar fi putut să tacă.

Clay o privea, avînd aerul că nici nu asculta ce vorbeşte.

– Mulţumesc, i-a spus apucînd toarta ceştii şi ducînd-o la gură.

Mîinile lui erau mari şi bronzate, degetele alungite, unghiile curate şi îngrijite. Se făcuse linişte.

– Vrei să vezi meniul? l-a întrebat Fannie, observînd că nu e prea pus pe vorbă. De fapt îi convenea. Avea atîtea pe cap în legătură cu planul fiicei sale de a veni în cîteva zile şi dubiile ei cu privire la ce avea de făcut.

– Nu am venit aici să mănînc, a spus Clay sorbind din nou cafeaua şi studiind-o pe deasupra ceştii, cu ochii lui albaştri. Aşează ceaşca la loc. Voi trece direct la subiect. Am auzit că ai nevoie de un bărbat.

La început a crezut că nu a înţeles, apoi, căzîndu-i fisa, şi-a dat seama că probabil Hyram îi vorbise despre problema ei.

– Tu?! Tonul suna ca o acuzaţie.

– Ai vreo problemă în privinţa asta?

– Nu, bineînţeles că nu, doar că... a murmurat ea, apoi s-a oprit.

Era prea frumos pentru ea, cu părul negru şi ochi albaştri, atrăgători şi sexy. Cînd îi văzuse fotografia, în costum de fotbalist, în anuarul şcolar, mama ei exclamase că e teribil. Fusese căpitanul echipei şi şeful clasei. Din nenorocire, ea nu-l văzuse niciodată jucînd fotbal, fiindcă tot timpul liber şi-l petrecea muncind. Iar cînd aflase că se duce la Universitatea Dyke îl invidiase, căci era în săptămîna în care ea se hotărîse să părăsească şcoala pentru a-şi lua o slujbă cu normă întreagă.

Se gîndi că dacă va trebui să se prefacă că e nevasta lui, va fi prea nervoasă.

– Nu eşti tipul potrivit, i-a spus ea.

– Ce tip?

– Tipul omului însurat.

Arăta de fapt exact ceea ce era, tipul celibatarului. Ea ştia că existaseră femei în viaţa lui, dar nici o legătură nu fusese serioasă. Totuşi fusese geloasă pe acele femei şi se întreba cum s-ar simţi mergînd la petreceri la braţul lui, sau să o sărute la sfîrşitul unei serate.

Clay a privit-o cu atenţie cîteva minute. Uitase ce verzi erau ochii ei, un verde neobişnuit, ca iarba care răsare primăvara. Privirea lui se îndrepta spre sînii ei, avea aceeaşi siluetă ca atunci cînd erau în liceu. Se dezvoltase mai repede decît celelalte fete, fapt ce nu trecuse neobservat de băieţii din şcoală. Discutaseră dacă purta sutiene ramburate, sau dacă erau sînii ei. Unii se lăudau chiar că îi pipăiseră. Clay îşi închipuia că erau umflaţi cu aer cald. De cînd o cunoscuse pe Fannie, nu-i făcuse niciodată vreun semn. Se purta ca o lady, în ciuda zvonurilor şi a faptului că purta fustele cele mai scurte şi mai strîmte, din liceul din Culpepper.

– Nu ai timp să faci mofturi Fannie, i-a spus el, ştiind că nu mai erau decît cîteva zile ca să înveţe

cum să se comporte împreună. Eu socotesc că-ţi fac o favoare neaşteptată, în primul rînd, acceptînd să iau parte la o piesă cusută cu aţă albă.

Rămăsese tot aşa de îngîmfat cum şi-l amintea ea.

– De ce faci asta?

– Am motivele mele. De altfel, va fi doar cîteva zile. Mă pot preface pentru un timp aşa de scurt.

Fannie a meditat. Nu era nevoie de prea multă minte ca să admită că îi făcea cu adevărat o mare favoare, acceptînd să se prefacă, jucînd rolul soţului. Nu numai că era unul dintre cei mai acceptabili celibatari din oraş, dar era şi singurul care se oferise să-i facă serviciul. Majoritatea bărbaţilor erau căsătoriţi, ori nişte bigoţi.

– Nu mai avem mult timp, a spus Fannie, hotărîndu-se că era disperată şi trebuie să primească ce i se oferă. Poimîine mă voi muta în casa tatălui tău.

– Cînd se va ridica cortina voi fi gata, a spus el. Se mira tot timpul ce-l determinase pe tatăl său s-o ajute. Nu era grasă, o calitate la care tatăl său nu rezista. De fapt, părea că face reclamă la comerţul care se ocupa cu vînzarea cerealelor, recomandate pentru siluetă, şi care seamănă la gust cu scoarţa de copac sau cetina de brad. Nu se farda decît foarte puţin, deşi fusese un timp

cînd folosea cu grămada. Îi plăcea că renunţase să utilizeze aşa de mult fard. Avea o piele care nu necesita aceasta, o piele care atrage mîngîierea bărbatului.

– Trebuie să aflăm unele lucruri, despre noi, a spus Fannie mai tîrziu.

Bănuitor, a întrebat-o:

– Ce fel de lucruri?

Era bănuitor ca o pisică cu coada lungă într-o încăpere plină de ascunzişuri. Nu era de mirare că reuşise să rămînă neînsurat atîţia ani.

– Lucruri obişnuite, aniversări, culori preferate, feluri de mîncare preferate. Dacă sîntem căsătoriţi, se presupune că ştim toate acestea.

Găsind că este normal, Clay a decis.

– Este O.K., cînd?

– Cu cît mai repede, cu atît mai bine. Am şcoală imediat după ce plec de aici. Ne putem întîlni la ora opt diseară.

– La tine acasă?

Nu era mîndră de casa unde locuia şi a ezitat, dar nu avea ce să-i mai pretexteze. Nu se gîndea decît la ce ar fi gîndit fata ei.

– Este perfect. Vrei să-ţi dau adresa?

– Ştiu unde stai.

Îşi aminti, fiindcă pe peretele din toaleta băieţilor era scris cu un creion care nu se putea

şterge: „Ca să te distrezi, du-te la Fannie Bresbane, 11 Appletree Lane.“ Probabil că pe vremea aceea nu avea telefon. Cumpărase soluţie de spălat pereţii şi şters scrisul, ca apoi să se mire. Ce-i păsa lui? Poate că motivul avea o implicaţie personală. Tatăl său respecta foarte puţin femeile şi el hotărîse să nu-i semene.

Se ridică de pe scaun şi lăsă un dolar pe tejghea. Cînd a ajuns la uşă s-a oprit.

– Am înţeles că i-ai scris fetei tale. Ce i-ai spus despre noi?

– Că ne iubim la nebunie, i-a răspuns Fannie roşind.

Capitolul 2

– Nu va veni!

Fannie a privit la bătrîna pendulă şi a văzut că era aproape opt şi jumătate. Clay Bodine se răzgîndise să ia parte la mica şi absurda ei joacă. Nu-l condamna. Oricine, care ar fi avut cît de cît minte, şi-ar fi dat seama că era un plan trăsnit.

A oftat adînc. Asta merita, după ce o minţise pe Mandy cu atîta neruşinare. Acum trebuie să hotărască. Ar putea să fie sinceră cu fata sau să găsească un motiv ce ar putea s-o determine să nu vină la Culpepper. Mai exista o soluţie. Să-şi

facă bagajul şi să o şteargă în timpul nopţii, din oraş, înainte ca oamenii să afle ce prostie făcuse. Dar povestea ei se va afla pînă atunci în tot oraşul. Astfel de ştiri circulă ca şi putoarea sconcsului. Dar plecarea dovedea că era o laşă. Ar fi ca şi comportarea tatălui ei care îşi luase tălpăşiţa de îndată ce doctorul pusese soţiei lui diagnosticul de scleroză în plăci. Prinsese primul tren, pretextînd că nu putea suporta gîndul că o va pierde. Ironia soartei fusese că ea mai supravieţuise bolnavă, încă aproape cincisprezece ani.

Fannie a oftat din nou privind la tapetul învechit din camera de zi şi la covorul ros. Dacă ar fi putut cel puţin să cumpere huse vesele şi colorate pentru mobile, cu care să ascundă culorile verzi sau maro, decolorate, care făceau ca locul să pară atît de trist. Sau poate, să fi cumpărat plante noi de interior. Ştia că nu-şi poate permite. De-abia era în stare să plătească necesarul şi şcoala, la care se adăugau spitalul şi doctorul, datorii ce-i mai rămăseseră după boala mamei sale.

Casa va trebui să mai aştepte.

Încerca să-şi imagineze cu ce ochi ar fi privit fata ei interiorul, mai ales că fusese crescută într-o gospodărie îmbelşugată.

I se strînse inima la aceste gînduri. Of, Mandy,

ce vei gîndi despre mine, se întrebă în tăcere. Cînd a auzit o maşină intrînd în stradă, a sărit în sus. S-a repezit la uşă şi a deschis-o cînd Clay Bodine cobora dintr-o maşină decapotabilă, roşie.

Intră pe alee şi se opri brusc la capătul scărilor cînd a văzut-o.

– S-a întîmplat ceva? a întrebat-o, observîndu-i privirea de iepure speriat.

– Credeam că te-ai răzgîndit. Îi deschise larg uşa pentru a-l lăsa să intre.

El a traversat veranda şi a intrat.

– Ţi-am spus că voi veni, dar am avut de umblat şi am întîrziat. Asta-i tot.

Îşi schimbase uniforma de chelneriţă şi purta blugi şi un tricou larg. Avea încă părul umed, fiindcă făcuse puţin mai înainte un duş, şi-l prinsese pe ceafă cu o agrafă. Nici acum nu era fardată. Nici nu se gîndise să-i facă vreo impresie şi asta l-a mirat, deoarece cele mai multe femei se străduiau să-l impresioneze. Această calitate la Fannie, îi plăcea.

– Nu cred că ai o bere rece la îndemînă, a spus el privind în jur şi dîndu-şi imediat seama la ce se uita.

Zîmbind, Fannie i-a spus:

– Ba am. M-am oprit în drum, întorcîndu-mă

de la şcoală, la o prăvălie. Vino după mine.

– Ce se întîmplă cu podeaua? a întrebat-o, observînd că era înclinată într-o parte.

– Casa se surpă. Trebuie să înlocuiesc pe partea asta scîndurile, dar asta costă bani.

Traversă încăperea, ridicînd din umeri.

Clay a urmat-o şi au intrat în bucătăria cu pereţi de scîndură şi dulapuri grosolane, care păreau făcute din scînduri lipite. Linoleumul verde de pe jos era uzat din loc în loc, avînd bucăţi dezlipite acolo unde soluţia de lipit se evaporase.

– Acum vezi de ce nu vreau să-mi aduc fata aici, i-a spus Fannie, văzîndu-l cum priveşte în jur, minunîndu-se cum putea trăi într-un astfel de loc. De cînd a murit mama, am încercat să vînd, dar oamenii văd ce mult este de reparat. Se opri, strîngînd din umeri. Nu se leagă nimeni la cap. A început să rîdă, căutînd să facă haz de necaz. Dacă aş avea unde să mă duc, aş da foc.

Clay era tentat să-i spună că n-ar certa-o dacă i-ar da foc, dar n-a făcut-o. Era doar casa ei.

– Cred că trebuie să începem, a spus el, dorind să încheie întrevederea.

Se gîndise de cîteva ori să o contramandeze. Toată ideea astă de a încerca să o păcălească pe fată şi s-o facă să creadă că sînt un cuplu fericit, era cea mai ridicolă farsă de care auzise vreo-

dată. Dar nu putea să o schimbe; mai ales cînd nu mai avea decît cîteva zile să se pregătească, şi cînd se angajase să o ajute. Şi mai era ceva, era dorinţa lui de a-şi petrece cîtva timp cu ea.

– Aşază-te la masă, i-a spus ea, scoţînd două sticle cu bere din frigider.

Clay o privea mişcîndu-se prin bucătăria sărăcăcioasă, luînd din dulap două pahare şi punînd uscăţelele într-o farfurie ciobită. Le-a pus pe masă şi a venit lîngă el cu două agende galbene şi stilouri. I-a întins lui una.

– Ce să fac cu ele?

– Să notăm datele despre mine. Să începem cu datele de naştere. M-am născut la 3 iunie 1965.

– Iar eu la 7 ianuarie în acelaşi an.

– Culoarea mea preferată este verde, i-a spus ea.

– La mine, roşie.

– Asta explică de ce maşina ta sport, este roşie, i-a spus ea zîmbind.

El nu i-a răspuns, iar ea a regretat că o spusese.

– Te-ai născut şi ai crescut aici la Culpepper?

– Da, şi tu?

– Doamne fereşte. Am trăit în multe locuri. M-am născut pe o proprietate care nu era mai

mare ca un teren de fotbal, care se chema Brady, în Georgia. Dacă scuipai cu forţă, ajungea în oraşul vecin.

A privit-o, întrebîndu-se cum se potrivea el cu umorul ei.

– Adevărat, trebuie să fi fost foarte mic, a aprobat el în sfîrşit.

Au continuat aşa încă zece sau cincisprezece minute. În final, Clay a sorbit din bere şi a întrebat-o:

– Trebuie să memorez toate astea înaintea sosirii fetei tale în oraş, a spus el arătînd notiţele.

– În general, da.

Clay a scuturat din cap. Toată povestea i se părea absurdă şi nu-şi putea imagina cum se lăsase antrenat de tatăl său. Bineînţeles, cînd este vorba de femei, bărbaţii fac prostii uneori, şi tatăl său a dovedit lucrul ăsta nu numai o dată.

– De ce nu-i spui fetei tale, pur şi simplu adevărul, a întrebat-o el, ştiind că în felul acesta nu ar mai fi avut bătaie de cap.

Punîndu-şi o mînă pe piept ca şi cînd s-ar teme că-i sare inima din piept, a răspuns:

– Nu-i pot spune adevărul, nu, după toate minciunile pe care i le-am spus.

– Poate că nu ar fi trebuit s-o minţi de la început.

Ea l-a privit un moment.

– Nu ai putea înţelege.

În fond, era fiul lui Hyram Bodine şi avusese tot ce-şi dorise. Nu fusese niciodată obligat să-şi cumpere pantofi din magazine ieftine şi nici să poarte haine care-i deveniseră prea mici sau erau prea rupte. Nu-i fusese niciodată ruşine nici de ce avea, nici dacă nu avea.

– Încearcă să-mi explici, poate că te înţeleg.

– Am suferit deja critica împotriva mea, în ceea ce-o privea pe fiica mea. Am dat-o. Am fost de acord să o crească cineva străin, i-a spus ea gravă.

– De ce ai făcut-o? a întrebat-o cu o curiozitate interesată.

L-a privit, întrebîndu-se dacă îşi închipuia cît de mult o durea să audă această întrebare, chiar după atîţia ani. O considerase deja ca o persoană fără suflet, fiindcă îşi dăduse copilul. Şi nu mai avea nici timp, nici poftă să încerce să-i schimbe părerea.

– Uite ce, nu ştiu dacă tatăl tău este cel care te-a convins să fii de acord cu treaba asta, dar dacă vrei să renunţi, eu te voi înţelege. Mai am încă timp să găsesc pe altcineva.

Se arăta mai sigură decît era în fond. Era în criză de timp. Părinţii lui Mandy îi rezervaseră

biletul de avion şi fata putea sosi chiar înainte de a şti ea. Dar Fannie nu dorea să-i dea satisfacţie, arătîndu-i cît de disperată era.

Clay bănuia că îşi făcea deja un plan în minte privind locul unde ar putea căuta un înlocuitor. Gîndul acesta îi provoca o oarecare decepţie.

– Nu dau niciodată înapoi, atunci cînd am fost de acord cu ceva. Ai o problemă şi se pare că te pot ajuta. S-ar putea să nu fiu de acord cu felul cum vrei să o rezolvi, dar asta nu înseamnă că nu voi continua să-mi ţin promisiunea. Luînd agenda, a întrebat-o: Mai ai fraţi sau surori?

– Nu.

– Dar tatăl tău, ştii unde este?

Ea credea că toată lumea ştia că-şi părăsise familia.

– Nu ştiu şi nici nu mă interesează.

Clay a aprobat. Orice bărbat care-şi părăseşte familia, copilul şi soţia bolnavă, după părerea sa, nu mai era un bărbat.

– Aşa că ai abandonat şcoala şi te-ai dus să munceşti, după ce el dispăruse.

– Nu am avut de ales... i-a spus ea răstit, gîndindu-se că o condamna că părăsise şcoala. De atunci mi-am luat diploma de şcoală generală şi acum sînt aproape de sfîrşitul colegiului.

– Opreşte-te, şi nu mai fi aşa de agresivă, i-a

spus, observînd cum se înroşise în obraz şi i se albise pielea.

Îi spusese că de cînd intrase în cursul superior, devenise vegetariană, dar el bănuia că o făcuse, fiindcă familia nu-şi mai putea permite să mai cumpere carne. Cît trăise cu ele, tatăl său nu reuşea să păstreze o slujbă mai mult de cîteva luni.

– Nu te învinovăţeam că ai părăsit şcoala, încercam doar să înţeleg faptele.

Relaxîndu-se, îşi ceru scuze.

El a ezitat înainte de a reveni la întrebări în ceea ce privea copilul.

– Ce mai poţi spune despre împrejurările privind naşterea fiicei tale. Văzînd-o stînjenită, a continuat: Dacă se iveşte cumva problema.

Jucîndu-se cu creionul, Fannie a oftat. Bineînţeles, trebuia să ştie, pentru orice eventualitate, nu avea importanţă dacă era sau nu de acord cu atitudinea ei.

– Aveam şaisprezece ani şi lucram la o fabrică, în schimbul de zi. Am cunoscut un băiat. Nu ne puteam întîlni ca un cuplu normal, din cauza mamei care era bolnavă, dar venea din cînd în cînd şi ne întîlneam afară. Pur şi simplu s-a întîmplat. S-a mai oprit o dată, părînd din nou stînjenită.

– Nu v-aţi promis căsătoria?

Fannie îl privi în ochi.

– A părăsit oraşul, îndată ce a aflat de copil.

– Înţeleg. La fel se purtase şi tatăl ei, se gîndi el.

– Atunci am început să port rochiile vechi ale mamei. Am putut să-mi ascund sarcina pînă la şase luni.

– Mama ta ştia?

– Cînd m-am îngrăşat, a înţeles. Cred că s-ar fi dus după băiat acasă dacă ar fi avut putere. Dar ne străduiam cel mai mult să nu afle şeful meu de la ţesătorie. Nu puteam să-mi permit să-mi pierd slujba. Dar bineînţeles a aflat. Cred că nu m-ar fi dat afară dacă unele dintre cele mai bune lucrătoare nu l-ar fi ameninţat că îl părăsesc.

A zîmbit duios la amintirea femeilor care au fost ca nişte surori mai mari.

– Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ele. În tot cazul, cînd mai aveam o lună înainte să plec, una dintre ele mi-a dat ideea să vorbesc cu preotul ei, ca să-mi poată găsi un cămin pentru copil. Şi aşa s-a întîmplat, a continuat ea, fără să mai spună cît de dureroasă a fost hotărîrea şi cîte nopţi plînsese. Nu va putea înţelege niciodată ce însemna să naşti un copil care să-ţi fie răpit înainte de a-l vedea. O va considera o fată cu tulburări mintale

dacă îi va spune cum mai tîrziu, nu mai dorea să trăiască. Dacă nu ar fi fost mama ei care avea o nevoie disperată de ea, nu ştia ce i s-ar fi putut întîmpla.

Clay şi-a pus jos tocul şi a luat o înghiţitură de bere.

– Ce speri să realizezi din tot ce ai pus la cale?

Cu ochii umezi, i-a răspuns:

– Nu vreau decît s-o văd, să o ating. Vreau să mă pot duce seara la culcare, ştiind că am făcut bine trimiţînd-o departe. Asta este singura mea şansă.

– De ce?

– Tatăl ei adoptiv este un om important la Washington. I s-a oferit o funcţie într-o ţară străină despre care nu am auzit niciodată. Cine ştie cît vor lipsi. S-ar putea să nu o mai văd niciodată pe Mandy.

– Mandy? Aşa o cheamă?

– Am botezat-o Amanda, a zîmbit ea, ca pe bunica mea şi părinţii adoptivi i-au păstrat numele. Toată lumea îi spune Mandy.

– Deci te vei muta în casa tatei, îi spuse el, întinzîndu-se pe scaun, şi vei pretinde că este a ta ca să-ţi impresionezi fiica.

Fannie s-a ridicat. Nu era nevoie să fie ghicitoare ca să ştie că el considera ridicolă toată

povestea.

– În realitate, nu aveam nevoie de o casă atît de impresionantă. Nu doream decît un loc frumos, ca să nu-i fie ruşine cu mine.

Clay a tăcut un moment, gîndindu-se la altceva.

– Asta înseamnă că va trebui să mă mut acasă pentru cîteva zile, a spus el, deşi perspectiva nu-i surîdea. Nu se îndoia că acesta era motivul pentru care îl băgase în combinaţie. Hyram încercase de cîteva ori să-l determine să se mute înapoi acasă, dar el refuzase.

– Ştii că va trebui să locuim în aceeaşi cameră, a spus încet, şi fără să manifeste o părere.

Fannie a ridicat capul şi i-a întîlnit privirea. Ochii lui albaştri şi reci erau duri şi hotărîţi, luminoşi şi atenţi. Cu toate acestea, nu putea bănui la ce se gîndea.

– La asta nu m-am gîndit.

– Trebuie să facem impresia că sîntem căsătoriţi şi nebuni de îndrăgostiţi unul de celălalt. Nu sînt sigur dacă tata va fi de acord să dormim în acelaşi pat... Se opri îngîndurat şi apoi aşteptă reacţia ei. Neputîndu-şi imagina că Hyram n-ar fi de acord cu orice plan al ei, deoarece îi declarase clar că va face orice ca s-o ajute, Fannie a ezitat.

– Sînt pregătită să fac tot ce trebuie ca vizita

fiicei mele să fie un succes. Pentru mine, numai asta este important. Tatăl tău va trebui să-mi acorde încredere.

Clay se mişca pe scaun, gîndindu-se. Experienţa îi dovedise că tatăl său era credul în ceea ce privea femeile. Dar lui Clay nu i-a scăpat privirea hotărîtă din ochii ei. Ar fi făcut orice, ca planul său să reuşească. Ce se întîmplase cu fata supusă care stătuse lîngă el la lecţiile de biologie, pe care simţea nevoia să o protejeze? Lumea şi necazurile o schimbaseră asprind-o.

– Ar trebui să ne vedem de treabă, a spus Fannie, gîndind că-şi pierdeau timpul discutînd de Hyram Bodine, cînd de fapt trebuiau să discute despre ei. Mai este ceva ce vrei să ştii despre mine?

Clay a privit-o imediat, fiind tentat să spună: Da, aş vrea să ştiu de ce zîmbeşti şi de ce ochii tăi verzi sînt luminoşi, dar n-a făcut-o.

– Nu cred că mai este ceva, a răspuns el.

Ea îi privea obrazul şi se întreba dacă mai are îndoieli.

– Nu crezi că vom reuşi, nu-i aşa?

– Cum poţi opri pe cineva să dezghioace mazărea?

– Trebuie să mă asigur că Mandy nu va vorbi cu nimeni dintre cei ce sînt la curent cu ceea ce

facem.

– N-o să vrea să stea închisă în casă tot timpul cît va fi aici.

– O putem duce la Charleston sau la Savannah, acolo nu mă cunoaşte nimeni. Tu singur ai spus că este vorba doar de cîteva zile.

– Ai plănuit totul bine, nu-i aşa?

– Cînd îţi doreşti ceva foarte mult, faci exact ce trebuie să faci.

S-a gîndit la afirmaţia ei cu seriozitate. Era surprins de cîtă dreptate avea. El acceptase să joace, fiindcă îşi dorea pămîntul acela care era al tatălui său. Dar gîndul acesta îl neliniştea.

Capitolul 3

Rezidenţa familiei Bodine era construită în stil englezesc, înconjurată de grădini îngrijite şi de o pajişte fără cusur. Parcîndu-şi maşina veche lîngă Mercedesul lui Hyram, Fannie se gîndi că afacerile cu alimentaţia şi agricultura îi merseseră bine. Gussie şi Ernestine îi descriseseră prima prăvălie a lui Hyram. Era foarte mică, plasată lîngă pompa de benzină *Bernard,* pe strada mare. După ce se căsătorise din interes cu o englezoaică nu prea frumoasă, a reuşit să-şi deschidă magazine mari în tot sud-estul.

Fannie a coborît din maşină şi s-a îndreptat spre intrare pe o alee pavată cu pietricele mici, care-i reaminteau de partea istorică a Charleston-ului. Se simţea stînjenită, îmbrăcată în pantaloni şi o bluză de bumbac, gîndindu-se din nou dacă ceea ce făcea nu era o greşeală gravă. Ce credea că va reuşi, şi de ce îi băgase şi pe aceşti oameni? A bătut la uşă şi a aşteptat, dar fără răspuns. Era gata să se întoarcă şi să plece, cînd a apărut o femeie în vîrstă. Era slabă, cu aspect de pasăre, dar cu o ţinută regală.

– Sînteţi domnişoara Brisbane, i-a spus ea cu un accent care nu semăna cu nici unul din accentele pe care Fannie le auzise vreodată. Părea a fi german, dar cuvintele erau catifelate şi rotunjite în jurul sunetelor, sunînd ca vorbirea căpătată după cîţiva ani petrecuţi în Sud.

– Domnul Bodine vă aşteaptă.

A lăsat-o pe Fannie să o ia înainte, fără să surîdă.

Fannie a intrat într-un hol imens, pe care îl domina o scară în stil georgian. O masă antică de birou, era aşezată în lungul peretelui deasupra căreia atîrna un tablou în ulei reprezentînd cîteva fete tinere, care mergeau pe o stradă noroioasă, şi care purtau fuste lungi şi bonete. Şi-a imaginat că trebuia să fie o piesă valoroasă de artă. Şi-a

amintit pereţii goi de la ea de acasă şi de mama ei, căreia îi plăcuseră întotdeauna lucrurile frumoase, dar nu avusese parte de ele. La moartea ei, Fannie a trebuit să se ducă să cumpere haine frumoase cu care s-o îngroape.

– Sînt Gerta Strauss, menajera domnului Bodine, a spus femeia, interpretîndu-i gîndurile. Vă rog să veniţi aici.

Fannie a urmat-o într-o cameră de zi care părea decorată după un model dintr-o revistă. Covorul *Berber,* de culoarea fildeşului, şi tapiţeria de damasc roz, dovedea bogăţia.

La vederea ei, Hyram s-a ridicat.

– Bun-venit la mine în casă, Fannie, i-a spus, întinzîndu-i mîinile şi salutînd-o ca pe o rudă pe care nu o mai văzuse demult. Eram aproape speriat că te vei fi răzgîndit.

– O dată sau de două ori am fost tentată să o fac, i-a mărturisit ea zîmbind timid. Mîinile ei tremurau cînd şi le-a pus în mîinile lui Hyram. Aveţi o casă extraordinară domnule Bodine, a spus ea, privind la draperiile lungi din tavan pînă în podele, care erau în jurul ferestrelor şi se potriveau cu restul mobilierului. Simţea acum un regret la gîndul că-l primise pe Clay Bodine la ea acasă.

El ignoră remarca ei. Era clar că nu-şi pierdea timpul gîndindu-se la ce avea sau dacă îi lipsea

vreodată ceva. Recunoscuse, după atacul de cord, că nu mai era acum atît de preocupat de bogăţie cum fusese altădată.

– la loc, te rog. Gerta, fii, te rog, bună şi adu-ne cafeaua.

Menajera porni spre uşă, murmurînd:

– Dacă maiestatea sa îmi permite să intru în bucătărie... se auzi accentul ei ciudat, dispărînd în hol.

Hyram a clătinat din cap, un surîs slab ridicîndu-i un colţ al gurii, surîs care a convins-o pe Fannie că trebuie să fi fost un bărbat foarte frumos la vremea lui. Atrăgea atenţia asupra lui în special de cînd îşi îngrijea ţinuta; avea un aer proaspăt, făcea exerciţii, ţinînd, în plus, regim după boală şi totul îi îndulcise trăsăturile vîrstei din jurul gurii şi a ochilor. Era clar de unde moştenise Clay frumuseţea.

– N-o băga în seamă pe Gerţa. Este supărată pe noul bucătar.

– Un nou bucătar?

– L-am luat cu împrumut pe el şi pe o fată tînără de la un cuplu care pleacă mîine în vacanţă. Nu o putem obliga pe fata ta să mănînce preparatele Gerdei, sau să-şi spele baia. Eşti de acord, i-a spus el, rîzînd.

– Nu aş fi vrut să vă creez atîtea complicaţii, a

început să spună Fannie.

– Prostii. Va fi o plăcere să avem un adevărat bucătar. Ştii, a trebuit să ne ducem cu maşina la Savannah, ca să cumpărăm ingredientele care-i trebuie să gătească. Se plînge că magazinele de la noi, din Culpepper, sînt prost aprovizionate.

– Sper că nu aţi uitat de problemele dumneavoastră de sănătate, a şoptit ea.

S-a oprit şi a privit spre uşă.

– I-am dat o listă cu regimul meu şi l-am rugat, dacă se poate, să reducă grăsimile. Cred că nu i-ai spus nimic lui Clay.

– Bineînţeles că nu.

Părea liniştit.

– Gerta ştie că i-aş tăia limba dacă scapă vreo vorbă faţă de băiat.

– De ce găsiţi că este aşa de necesar ca el să nu ştie?

– Nu este nici un secret că noi doi am avut neînţelegeri. Nu vreau să se gîndească că bătrînul lui tată este gata să dea ortul popii, şi trebuie compătimit. Sper că nu te superi, dar pregătirea cafelei va dura, a spus el ca să schimbe subiectul. Este atît de înceată, ca o zi de post şi suferă şi de artroză. Îi spun tot timpul că ar trebui să se pensioneze, dar ea e mîndră, nu vrea să recunoască că a îmbătrînit. Deci, îţi place aici? A fost

obligat să tacă pentru a putea respira.

Fannie nu putea să nu se întrebe de cînd nu mai avusese bătrînul cu cine vorbi. De cînd intrase pe uşă, trăncănise tot timpul. Ştia că din cauza atacului de cord fusese obligat să se retragă imediat şi desigur nu mai avea prieteni.

– Toată lumea din oraş ştie unde locuieşte familia Bodine, este cea mai frumosă casă din oraş.

– Eşti foarte drăguţă. Ştii că am construit această casă pentru soţia mea. Fusese crescută în Anglia. Am angajat un arhitect care să copieze casa în care crescuse.

– Ce romantic! Probabil că aţi iubit-o foarte mult.

În momentul în care rostise cuvintele, Fannie a regretat şi a încercat să-şi ascundă jena. Era un fapt arhicunoscut că Hyram o înşelase ca un cîine pe soţia sa în timpul cît a trăit.

– Am iubit-o, deşi sînt mulţi oameni care afirmă contrariul. Am crezut că-mi pierd minţile cînd a murit. Era bine, perfect în clipa aceea, şi imediat mi-am dat seama că murise din cauza unui anevrism. Apoi nimic nu a mai contat pentru mine, nici chiar afacerile. Am regretat că nu am petrecut mai mult timp cu familia de cîte ori aveam ocazia, şi să mă fi gîndit mai puţin timp la blestematele de

prăvălii.

Fannie l-a privit cu simpatie.

– Ştiu ce înseamnă să pierzi pe cineva care îţi este drag. Cînd mamei i-au apărut complicaţiile bolii, eram nenorocită că trebuia s-o părăsesc pentru a mă duce să muncesc. Nu ştiam niciodată dacă o voi mai găsi în viaţă cînd mă întorceam.

– În viaţă este greu de ales, a spus Hyram, privind la menajera care intra pe uşă, cu o tavă. Iată că ne-a venit cafeaua, a spus, prefăcîndu-se surprins, nu am aşteptat prea mult!

Au discutat în linişte, în timp ce Gerta turna băutura caldă.

Ţinea ibricul cu cafea, cu degetele care erau strîmbe şi deformate de artrită.

– Domnul Clay a telefonat că va întîrzia cîteva minute, dar va fi aici la timp pentru cină.

Hyram a primit ştirea bucuros.

– Mulţumesc Gerta, nu mai avem nevoie de nimic.

Gerta porni spre uşă, cu spatele ţeapăn, dar se opri în prag.

– I-am spus noului dumneavoastră bucătar că voi face curăţenie după el. Ar trebui să vedeţi în ce hal este bucătăria.

Obişnuit să calmeze reproşurile Gertei, Hyram

i-a răspuns:

– Foarte bine, voi controla dacă face curăţenie aşa cum trebuie.

Fannie a aşteptat să rămînă singuri pentru a putea continua conversaţia.

– Îmi pare rău de încurcăturile ivite între personalul casei, probabil din cauza mea.

Punînd ceaşca jos, Hyram i-a răspuns:

– Nu fi caraghioasă. În primul rînd, eu am fost cu ideea de a-l angaja.

– Da, dar aţi făcut-o din cauza mea. N-aş fi vrut niciodată să plecaţi din casă.

Făcu un gest cu mîna a nepăsare.

– Ascultă, tînără doamnă, s-ar putea să nu înţelegi, dar mi-ai făcut mie, personal, un mare serviciu folosind casa mea ca să-ţi găzduieşti fiica.

– Adevărat? a întrebat Fannie neînţelegînd.

– N-ai idee. De cînd m-am despărţit de fiul meu, s-au împlinit opt luni. Nu l-am putut convinge nici măcar o dată să ia masa cu mine. Acum, va sta aici cîteva zile. Cine ştie, s-ar putea hotărî să se întoarcă şi să rămînă în permanenţă, dacă vom reuşi să uităm certurile noastre.

Fannie ştia din ce motiv se certaseră tatăl şi fiul, de altfel ştia tot oraşul, dar nu a spus nimic.

– Asta doreşti? Doreşti să vină Clay înapoi?

Hyram a aprobat.

– Casa asta este prea mare pentru mine şi Gerta. Este pustie. Eu cred că vom putea face pace, eu şi Clay, pînă la sfîrşit. Aşa că vezi... mă ajuţi şi dumneata la fel de mult, cît te ajut şi eu.

– Asta mă face să mă simt mai bine.

– Acum spune-mi ce ai aflat de la fiica ta?

– A reuşit în ultimul moment să găsească bilete de avion. Mama ei adoptivă mi-a mărturisit într-o scurtă scrisoare că a ezitat pînă a luat decizia de a o lăsa pe Mandy să vină aici. Cred că ambii părinţi sînt mîhniţi de hotărîrea ei de a veni să mă vadă, dar au cedat, deoarece Mandy a insistat. Nu am răspuns, fiindcă am avut impresia că nu doreau să aibă legături cu mine. Le voi scrie să le mulţumesc, după plecarea fetei.

– Se pare că înţelegi cum să faci faţă unei situaţii dificile.

– În orice caz, Mandy va sosi la aeroportul Savannah vineri după-amiază, tîrziu. Trebuie să fie la Washington luni, aşa că avem aproape două zile şi jumătate.

– Eşti nervoasă?

– Sînt obişnuită cu necazurile, aşa că nu văd de ce aş fi nervoasă.

– Clay va merge cu tine să o primeşti? Nu ştiu dacă mă crezi, dar uneori ştie să fie un sprijin.

– Îmi pare rău că îi provoc neplăceri.

– A acceptat. Nu ştiu să se fi retras vreodată, după ce a promis ceva. Cu excepţia a două căsătorii, a adăugat el zîmbind. Dar atunci era altceva. S-a plîns că femeile l-au obligat, simţind că este mai mult din interes decît din dorinţa de a avea un soţ şi copii. După ce şi-a băut restul de cafea, Hyram s-a sculat. Cred că acum doreşti să te instalezi. Ai ceva bagaje?

– Doar două valize mici. Le pot aduce chiar eu înăuntru.

– Prostii. Acum eşti doamna casei, o poate face altcineva. O voi ruga pe Gerta să-ţi arate unde vei dormi.

A chemat-o, şi femeia şi-a făcut imediat apariţia.

– Te rog să o conduci pe domnişoara Brisbane în camera sa.

O privi apoi repede pe Fannie.

– Va trebui să-ţi spun doamna Bodine, acum că se presupune că eşti căsătorită cu fiul meu, dar vom pune la punct amănuntele diseară, după cină. Apropo, noi ne îmbrăcăm mai bine pentru seară. Ai vreo problemă în privinţa asta?

Fannie scutură negativ din cap.

– Nu cred. Wilhemena Lightsey va veni mai tîrziu cu cîteva lucruri să le încerc. Cred că este în

ordine.

– Aici este acum casa ta. Poţi să faci ce vrei. Între timp, îţi voi trimite bagajul.

Îndreptîndu-se spre uşă, Fannie a întrebat:

– Cum trebuie să mă adresez dumitale, ştiind că nu mai putea să-i mai spună domnule Bodine.

– Spune-mi pe nume, Hyram, sau tată, dar să nu întîrzii la masă.

– O.K. Hyram, i-a spus ea ca să încerce şi observînd că era mai uşor să-i spună aşa decît tată.

– Îţi voi arăta camera dumitale, a spus Gerta pornind repede pe uşă.

A condus-o sus pe scara masivă de stejar şi apoi pe un culoar cu covoare groase.

– Aceasta era camera doamnei Bodine, a zis ea, deschizînd uşa unui dormitor combinat cu un salon, tapisate în culori crem şi alb. Canapeaua şi fotoliul, plasate în faţa căminului, erau împodobite cu perne de puf, care dădeau încăperii un aspect intim şi feminin.

– Este minunată, a şoptit Fannie, observînd perdelele brodate de mînă care ascundeau patul cu patru coloane de lemn de mahon.

– Mă jenez să-l utilizez, mă simt vinovată.

Gerta s-a dus la una din ferestre şi dînd deoparte draperiile lăsă să intre soarele după-

amiezei, apoi a spus:

– Este păcat că o încăpere atît de frumoasă să rămînă atît de goală. S-a îndreptat apoi, păşind atît de încet de parcă păşea pe patine cu rotile, spre capătul opus al camerei. Camera de baie este aici, cred că vei găsi tot ce-ţi trebuie.

S-a oprit şi stătea parcă aşteptînd ceva.

Fannie a aşteptat şi ea, mirîndu-se ce mai voia.

– Trebuie să-ţi dau un bacşiş? a întrebat, deschizîndu-şi geanta.

– Bineînţeles că nu.

– Eşti sigură? Am trecut pe la bancă, înainte de a veni, şi am scos nişte bani să-i am la nevoie.

– Nici nu se pune problema, şi femeia s-a îndreptat spre uşă cu capul sus, spatele şi umerii băţoşi.

Fannie a continuat:

– Te-am jignit, dar n-am vrut. Îmi pare rău, nu am vrut s-o fac, dar nu mă prea pricep... la lucruri din astea.

Femeia s-a oprit cu mîna pe clanţă şi a privit-o o clipă. Ridurile din jurul gurii s-au întins.

– Îţi voi arăta ce pot, înainte să sosească copilul.

A ieşit fără să mai spună un cuvînt.

Fannie stătea înconjurată de lux, întrebîndu-se cum se va descurca în zilele următoare.

– Of, cerule! exclamă Wilhemena Lightsey urmată de Fannie în timp ce urcau scara, iar în momentul cînd a intrat în dormitor era gata să scape din mînă sacii cu haine pe care-i ducea.

– Te vei descurca aici? a întrebat ea.

– Nu-i aşa că este frumos! a exclamat Fannie atîrnînd unul din saci de spatele unui scaun şi întrebîndu-se ce-i mai rămăsese Wilhemenei în magazin dacă-i adusese ei atîtea lucruri.

În spatele ei, o fată drăguţă mai aducea încă nişte saci. I-a pus pe canapea şi a ieşit scuzîndu-se încet.

– Frumos, este puţin spus, mi-ar trebui un alt cuvînt, a zis Wilhemena.

A trîntit sacii pe pat şi a intrat în baie, unde o cadă masivă era înconjurată de oglinzi şi plante tropicale.

– Ai şi o toaletă în baie! a strigat ea. Un cuier, ca să-ţi încălzeşti prosoapele, şi telefon. Ce n-aş da eu pentru un loc ca ăsta!

A ieşit din baie şi a găsit-o pe Fannie stînd la fereastră şi privind afară, în grădină, cu faţa tristă.

– Ce se întîmplă? De ce am impresia că doar eu sînt fericită să fiu aici?

Fannie s-a întors spre ea şi s-a aşezat pe unul din scaune.

– Toată povestea asta este prea extravagantă.

– Ce vrei să spui?

– Aşa se întîmplă cînd începi cu minciuni. Trebuie să continui să minţi. Peste puţin timp, se umflă ca un bulgăre de zăpadă şi nici nu-ţi mai aminteşti toate minciunile pe care le-ai spus mai înainte. Iar acum, antrenez după mine nişte oameni nevinovaţi...

– Oamenii aceştia nu te-ar fi ajutat, dacă nu voiau. Încetează să te mai vaieţi, a întrerupt-o Wilhemena.

– Nu voi putea să-mi iau nici trei zile libere de la restaurantul *Griddle şi Grill.* Va trebui să spun că sînt bolnavă, altă minciună, a spus Fannie, trecînd şi la alt subiect.

– Şi ce? De cînd lucrezi acolo nu te-ai scuzat niciodată pe motiv de boală. Voi garanta eu pentru tine şi tot astfel vor face şi Gussie şi Ernestina.

– Nu asta este singura problemă, Wilhemena. Priveşte-mă. Dintr-o singură privire, fata mea va observa că nu sînt o doamnă bine, cum trebuie să fiu. Va înţelege că am minţit.

Wilhemena a respins cu mîna ce spunea ea.

– De aceea sînt eu aici. Înainte de a avea magazinul de îmbrăcăminte, am fost cosmeticiană. Cînd te voi aranja, nici maică-ta nu te-ar mai recunoaşte. Cînd şi-a dat seama că ceea ce spuseze este lipsit de delicateţe, a continuat: Scuză-mă, nu trebuia să pomenesc de biata maică-ta.

– Nu-i nimic, a răspuns Fannie. În acel moment era bucuroasă că mama ei nu era acolo s-o vadă în ce încurcătură o băgase.

Ducîndu-se la unul dintre saci, Wilhemena l-a deschis şi i-a ordonat:

– Scoate-ţi hainele!

– Poftim? a întrebat-o Fannie, ridicînd din sprînceană.

– Dezbracă-te, ai de încercat cam trei duzini de ţinute.

Fannie şi-a scos pantalonii, clătinînd din cap a îndoială, iar Wilhemena a scos din sac un şir de rochii de ocazie. Din altul a mai scos cam şase rochii de după-amiază.

– Cum îţi poţi permite să cumperi toate rochiile astea, a întrebat-o Fannie, care rămăsese în cămaşă şi în sutien.

– Eu nu plătesc preţul întreg, i-a spus ea şi a rămas mută cînd a văzut-o pe Fannie în chiloţi.

– Oh, ce trist arăţi... i-a spus ea, dînd din cap.

Roşind şi încercînd să se acopere, Fannie a

spus:

– Ce vrei să spui?

– Ai o figură frumoasă, care te fascinează, şi porţi lenjeria asta de bătrînă.

– Bumbacul este ieftin.

– Nu întotdeauna ce este ieftin este cel mai bun, mai ales cînd este vorba de lenjerie. Dar nu-ţi face griji. Avem timp să mai cumpărăm ceva, pînă va veni fata ta. Hai încearcă asta. Vom începe cu ţinutele de ocazie.

A scos un costum de in, scurt, pentru plimbare, cu o bluză închisă pînă jos cu nasturi de culoare albastră.

– Fiecare costum trebuie să fie asortat cu ciorapii şi cerceii, i-a spus ea, în timp ce Fannie îmbrăca şortul ce-i ajungea pînă la genunchi. Să nu cumva să strici efectul purtînd ciorapi sau eşarfă de o culoare care nu se potriveşte.

– Bineînţeles, a spus Fannie, întrebîndu-se ce ar gîndi Wilhemena dacă i-ar vedea hainele pe care le lăsase la ea acasă.

– Ţi-am ales îmbrăcăminte mai sobră pentru tine, a zis Wilhemena cu acelaşi ton pe care-l folosea cu clientele ei. Deşi vreau să arăţi cît mai sexy, trebuie totuşi să ai înfăţişarea unei doamne.

Fannie o aproba, căci tot ce spunea era logic, dar apoi se privi în oglindă.

– Ei, ai dreptate, nu arată rău deloc. Cît costă aşa ceva?

– Este peste puterile tale, cam o sută cincizeci de dolari.

– Vai... Asta depăşeşte costul celor ce-mi sînt necesare pe o lună.

– Norocul meu este că nu cumpăr peste preţ, a spus Wilhemena mîndră.

Cînd a terminat de probat tot conţinutul sacilor, Fannie era epuizată. Wilhemena a decis cînd şi ce va îmbrăca şi le-a aşezat pe toate în dulap. A pus bileţele la fiecare, în care menţiona accesoriile care se potriveau la fiecare ţinută. Mai era o rochie de seară elegantă, cîteva perechi de ciorapi şi nici nu mai menţionă cîte perechi de pantofi. Wilhemena purta o jumătate de număr mai mare, dar a rezolvat punînd în vîrful fiecărui pantof bucăţi de pînză.

– Acum trebuie să facem ceva cu coafura şi fardul, a spus ea, scoţînd o mică trusă. Vino la baie, unde ai o toaletă cu oglinzi.

După ce i-a desfăcut cozile, a început să-i perie părul.

– Ai păr frumos şi des, de ce îl porţi întotdeauna strîns?

– La restaurant aşa trebuie să-l port.

– Dar nu mai ai nevoie să o faci acasă. Cînd

te-ai tuns ultima dată şi l-ai odulat? a întrebat-o studiind vîrfurile părului ca un cercetător care se ocupă cu tulpinile microbilor de gripă.

– De cînd eram în anul al III-lea de studii, nu ştiu, cred că acum cîţiva ani, i-a răspuns Fannie, rîzînd de felul cum o privea prietena ei.

Wlihemena i-a udat părul cu un spray, a scos o foarfecă şi s-a pus pe treabă, studiind atent cum lucra.

– Ştiu cum ţi-ar sta bine.

I-a periat părul pe spate, degajîndu-i faţa şi i l-a prins de o parte şi de alta cu piepteni, lăsîndu-l să-i cadă natural pe spate.

– Ai un păr superb, fetiţo, dar la vîrsta ta nu trebuie să-ţi ascunzi faţa.

Amuzată, Fannie i-a răspuns:

– La vîrsta mea?

– Ai treizeci, nu mai ai nouăsprezece ani. Dă-l pe spate şi vei arăta cu zece ani mai puţin.

– Zece ani! Bravo, n-ai putea să-mi scazi ceva mai mult?

– Îmi pare rău, mă împiedică urechile tale. Acum spune-mi, ai ceva farduri.

– Bineînţeles, i-a răspuns indignată Fannie, le am în geantă, să ţi le arăt?

– Dacă-l poţi purta în geantă înseamnă că nu e mare lucru. Stai liniştită, îţi voi arăta efectul dacă

ştii unde să aplici fardul, chiar în cantitate mică.

Fannie se retrase.

– Nu vreau să-l turtesc, a răspuns ea, amintindu-şi cum era în liceu. Şi acum se îngrozea de fiecare dată cînd îşi vedea legitimaţia veche. Dacă ar fi fost cineva şi atunci, care să-i arate cum trebuie să folosească fardul...

– Ai încredere în mine, te rog, a spus Wilhemena.

Clay sări din maşină şi în timp ce se îndrepta spre intrarea casei în care crescuse, îşi îmbrăcă sacoul. Întîrziase. Întîlnirea pe care o avusese durase mai mult şi apoi trebuise să alerge acasă să facă un duş şi să se îmbrace în costum. Găsea stupid că se făcea atîta caz pentru o cină obişnuită, dar mama sa insistase asupra ţinutei, la cina de familie, şi ei continuaseră tradiţia şi după moartea ei.

Se opri în faţa intrării neştiind dacă trebuia să bată sau să intre. Gerta i-a rezolvat dilema, deschizîndu-i imediat.

– Te-am auzit cînd ai sosit, îi spuse zîmbind, lucru pe care-l făcea rareori.

– Hei, Gertie, ce mai faci?

Ea îi întinse obrazul, dar el se apropie şi o sărută pe gură.

Femeia a oftat.

– Au fost zile şi mai bune, a spus ea, deschizîndu-i larg uşa. Tatăl tău a fost plecat şi şi-a angajat un bucătar.

– Ce vorbeşti?

– Şi o jupîneasă frumuşică, în plus.

– Mmmm... Cît de frumuşică, rînji el, cînd ea îi aruncă o privire supărată.

– Nu mă lua peste picior, băiete, nu eşti destul de mare ca să o faci. Doar dacă îţi iei o armură, iar ea strînse din buze spre el.

– Bună fiule, a spus Hyram, în timp ce Clay intra în cameră. Văd că te-ai ţinut de cuvînt.

Îi zîmbi în aşa fel, încît era clar cît era de mulţumit.

– Scuză-mă, am întîrziat. Am fost reţinut, îi spuse Clay în timp ce-şi strîngeau mîinile.

– Nu e nici o problemă, mai ai timp să iei un cocktail înainte de masă. Gerta, fii bună şi spune-i lui Jean-Paul că sîntem toţi aici.

Gerta bombăni ceva pe înfundate pornind spre bucătărie.

Hyram glumi.

– Nu şi-a făcut siesta azi şi e bosumflată ca un urs.

Clay observă pe faţa tatălui său expresia de plăcere.

– Ce veşti ai? Arăţi de parcă ai fi dat o lovitură la bursă.

Hyram îi făcu semn să-l urmeze.

– Vino, am să-ţi arăt ceva.

Intrigat, Clay l-a urmat prin vestibul pînă în salon. Pe canapea stătea o femeie fascinantă, într-o rochie lungă, neagră, de mătase, şi cu cele mai lungi picioare pe care le văzuse vreodată. Clay l-a privit pe tatăl său cu un aer întrebător.

– Cred că o cunoşti pe domnişoara Brisbane, a spus Hyram, îndreptîndu-se spre ea cu mîna întinsă.

Ea îi luă mîna şi se ridică plină de graţie. A fost unul dintre acele momente de uimire. Clay o privea.

– Fannie?

Ea era, bineînţeles, doar schimbată... foarte schimbată. Fannie a zîmbit, atrăgîndu-i atenţia la buzele ei cărnoase, vopsite în culoarea zmeurei proaspete. Erau umede, atrăgătoare, se gîndi el, şi simţi că i se strînge stomacul.

– Ce părere ai? a spus Hyram.

Clay clătină din cap neştiind ce să spună sau să facă. Părul ei atîrna pe spate şi pe umeri în bucle rotunde, care-l făcură să se gîndească cum

ar arăta dacă ar fi atîrnat pe pielea ei goală.

Oftă fără să-şi dea seama.

– Arăţi superb... a şoptit el.

– E o lady, din cap pînă-n picioare, a accentuat Hyram.

Pe Fanie a cuprins-o un rîs nervos.

– Cred că impresia despre mine este greşită.

– Nici pomeneală. Eşti adorabilă. Nu permite nimănui să te convingă de contrariul. Fiica ta va fi mîndră de tine.

Clay simţi un junghi în stomac, tot acolo unde simţise şi mai înainte, la vederea ei. Tatăl său nu-şi lua ochii de la femeie.

– Cine doreşte de băut? întrebat el, îndreptîndu-se spre bar.

– Eu nu iau nimic, a spus Fannie.

– Eu iau unul, a zis Hyram, ridicînd un pahar. Ce crezi că ne pregăteşte noul bucătar, ca aperitiv? *Escargots.* Nu-i aşa că are imaginaţie?

Încreţindu-şi fruntea, Fannie a spus:

– „Escargots"... nu sînt?

– Melci, dragă, i-a zis Clay, turnîndu-şi de băut, apoi privind-o curios. Nu ai mîncat niciodată? Bineînţeles că nu.

Fannie se uita de la unul la celălalt. Auzise că melcii se mănîncă, dar nu ştia nici un suflet din Culpepper care o face.

– Nu... nu... a murmurat ea. Am călcat uneori cîte unul. Se forţă să zîmbească, în timp ce Hyram rîdea.

– Fii liniştită, i-a spus calm dar cu o notă de ironie Clay. Dacă tata te-a luat sub aripa lui ocrotitoare, te va obişnui cu toate delicatesele.

– Aşa este, a spus Hyram, făcîndu-i cu ochiul.

– Cred că voi lua totuşi o băutură, i-a spus Fannie lui Clay, sperînd că melcii vor aluneca pe gît mai uşor dacă va lua un calmant. Aveţi vin alb?

– Bineînţeles.

Şi-a pus paharul jos şi a deschis un frigider mic în care erau cîteva sticle cu vin. A scos una din sticle, a studiat eticheta şi a destupat-o. Îi duse paharul pe care ea îl luă precaută.

– Este un vin foarte bun. Pentru noua doamnă a casei, nu se poate decît ce este mai bun, nu-i aşa?

Hyram îşi ridică paharul.

– Bun venit în casa noastră, Fannie. Sper că ai să te simţi fericită, a spus el, fără să observe privirea pe care i-a aruncat-o Clay.

Atmosfera la masă a fost încărcată din mai multe motive. În primul rînd, Clay nu mai luase

masa cu tatăl său de mai mult de opt luni şi se simţea încordarea dintre el şi tatăl său, cu toate că amîndoi încercau să fie politicoşi.

Fannie simţea încordarea, şi pe deasupra mai erau şi melcii cu care trebuia să se lupte. Îl privea pe Clay care scotea carnea din cochilie şi o punea pe o bucăţică de pîine prăjită. A făcut şi ea la fel, a muşcat o dată şi a mestecat-o mult înainte s-o înghită.

– Ce părere ai, a întrebat-o Clay, văzînd cît se forţase, încercînd să aprecieze delicatesa.

– Cred că unul îmi este de-ajuns, a spus ea, luînd o gură de apă, sperînd că va spăla gustul de usturoi din gură.

S-a întors apoi spre Hyram.

– Poţi să iei şi porţia mea dacă vrei.

Dorea aşa de mult să scape de ei, încît nu s-a mai gîndit dacă erau recomandaţi pentru regimul lui.

– Îmi plac melcii, a spus bătrînul, luînd farfuria ei. Mulţumesc, dulceaţo.

Clay privea scena şi supărarea lui creştea. „Dulceaţo"! Ce gînduri avea bătrînul. Furios, se ridică de la masă spunînd:

– Cred că o să mai iau un pahar cu whisky.

Fannie observă expresia tristă de pe faţa lui Hyram, cînd fiul său a părăsit camera. Îi acoperi

mîna cu mîinile ei şi-i spuse:

– Trebuie să ai răbdare. Ştiai că nu va fi uşor.

Următoarele mîncăruri au fost delicioase. Au mîncat o supă rece din fructe de avocado, pe care Fannie nu a găsit-o deloc rea, o salată verde cu sos de piper. Felul principal a fost raţă cu sos de portocale, cartofi noi şi sparanghel. De fiecare dată, Fannie îi privea pe bărbaţi ca să înveţe cum să mănînce.

– Te descurci perfect, Fannie, i-a spus Hyram cu un surîs cald.

După al treilea pahar cu whisky, pe Clay nu-l mai interesa ce mînca. Era atent doar la cele ce se petreceau între tatăl său şi tînăra femeie. Şi de ce oare ar trebui să-şi facă el griji pentru cele ce se petreceau între cei doi? Obosise încercînd să-l oprească pe tatăl său de a se face de rîs şi încercînd să salveze averea familiei.

– Întotdeauna cina este aşa de complicată? a întrebat Fannie.

– Fosta mea soţie îi dădea mare importanţă. Ea spunea că este singura cale de a avea adunată toată familia împreună, i-a răspuns Hyram.

– Sincer, eu nici nu aş avea timp pentru asta, a mărturisit ea. În special, cu programul pe care-l am. Nu-mi place, dar uneori sînt aşa de obosită că înghit un castron de cereale înainte de a mă

culca. Dezgustător, nu?

– Draga mea, nimeni nu-şi poate imagina ceva dezgustător despre tine. Eşti ca un trandafir între spini.

Clay trînti cu zgomot paharul pe masă şi se ridică tocmai cînd intra noua jupîneasă.

Hyram se aplecă spre ea.

– Spune-i lui Jean-Paul, că cina a fost excelentă şi dacă este de acord să vină să lucreze la mine, îi voi dubla salariul. Pe mine scuzaţi-mă, spuse el către Fannie şi Clay. Apoi dispăru pe uşă împreună cu jupîneasa.

Simţindu-se jenată, Fannie se ridică de pe scaun.

– Tatăl tău este foarte bun, a spus ea, ca să umple tăcerea care devenise penibilă, nemaiputîndu-i suporta privirea pătrunzătoare pe care i-o arunca. Nu sînt mulţi oameni care să-şi deschidă casa, aşa cum a făcut-o el pentru mine.

Privind-o, Clay i-a răspuns:

– Da, este un cavaler în armură strălucitoare, dar totuşi sînt sigur că are şi un interes. Întotdeauna are.

– Ce te face să crezi că nu este bunătate, l-a întrebat, dorind ca şi Clay să recunoască calitatea tatălui său, aşa cum făcea ea. Oricît de egoist şi rău ar fi fost în trecut, de cînd avusese atacul de

cord se schimbase total.

– Tatăl meu nu face nimic, dacă nu are ceva de cîştigat.

– Ce ar cîştiga prin prezenţa mea aici?

Clay se rezemă de scaun.

– Ştim amîndoi că putem răspunde la asta, Fannie. Hai să nu ne prefacem.

Ea îl privi cîteva clipe. Era clar că-l bănuia pe tatăl său că profita de ocazie, ca să-l atragă din nou acasă.

– Ai fost de acord cu totul, poate că eşti pregătit să faceţi pace.

El scutură din cap.

– Să facem pace, nu are nici o legătură cu amestecul meu în acest joc. Eu o fac, pentru că... ştiam că eşti disperată.

– Înţeleg.

Îi era necaz că venise să o ajute, fiindcă nu mai era nici un bărbat în jur, care să joace rolul soţului ei. Se simţea tristă. Aşeză scaunul la masă şi-şi împături şerveţelul lîngă farfurie.

– Aşa cum ai spus, totul va dura doar cîteva zile şi cu siguranţă că ne vom putea suporta un timp aşa de scurt. Dar să nu-ţi faci griji, voi face tot posibilul ca să păstrez secretul. Aş fi furioasă, ca oamenii din jur să afle că ai fost obligat să pretinzi că eşti însurat cu bătrîna şi simpla Fannie

Brisbane.

Clay s-a încruntat.

– De ce îţi este teamă să nu ajungi de rîsul lumii?

Fără să răspundă, ea o porni spre uşă. Dar el o ajunse din urmă şi o prinse de mînă, oprind-o.

– Stai o clipă, Fannie. Nu am vrut să spun asta... i-a spus el, dîndu-şi seama că băutura i se urcase la cap şi-l luase gura pe dinainte. Din cauza asta, el nu obişnuia să bea.

– Nu asta voiai să spui? l-a întrebat ea terorizată că avea lacrimi în ochi. Spune-mi cum te-a convins tatăl tău să fii de acord cu tot ce a pus la cale? Ce ţi-a putut oferi? Un milion de dolari?

Ce dreptate are, se gîndi el. Nici nu-şi închipuia cît e de adevărat.

– Uite ce e, recunosc că nu m-am gîndit la urmări. Cum crezi că mă simt eu cînd vă văd împreună?

În momentul cînd a spus-o, a regretat. Scăpase din nou de sub control sentimentele adevărate pe care le ascunsese atîta timp.

La început, Fannie nu a înţeles. Apoi, deodată, a fost conştientă. Era gelos pe relaţiile ce se stabiliseră aşa de uşor între ea şi tatăl său, era gelos căci ei doi nu puteau sta împreună într-o cameră nici cinci minute şi atmosfera devenea de ne-

suportat, pentru oricine era de faţă.

– Este doar greşeala ta, Clay. Tatăl tău îţi cerşeşte dragostea, dar nu-i oferi nici un pic. Nu vezi cît este de singur? Nu-ţi dai seama că are nevoie de cineva tocmai acum?

Închise gura, muşcîndu-şi buzele. Deşi o dorea, nu-i putea spune că fusese aproape să-l piardă.

Clay a privit-o un moment. Ce prostii îi tot spune? Că tatăl său i se adresase ei, fiindcă fiul său nu mai dorea să aibă de-a face cu el? Nimic nu avea sens.

– Şi crezi că eşti persoana care mă poate înlocui, încercînd să înţeleagă. Te rog să mă ierţi, dar nu poţi în nici un caz să joci acest rol.

Începuse să plîngă şi lacrimile îi curgeau pe obraji. Şi le şterse cu furie.

– Nu încerc să-ţi iau locul, dar nu mă pot opri să nu-mi fie milă de acest om. M-a încurajat din prima clipă. Nici nu m-a judecat după trecutul meu, sau de faptul că majoritatea oamenilor considerau familia mea ca un gunoi. Ştiu cum îşi băteau joc băieţii de mine şi de hainele pe care le purtam, dar puţin îmi păsa.

Minţea. Suferise, dar nu putea face nimic. Dacă rochiile ei erau prea strîmte, era din cauză că în cei doi sau trei ani crescuse şi era obligată

să le poarte. Dacă erau prea scurte, era din cauză că mama ei dăduse drumul la tivuri cît putuse. Bineînţeles că suferise; dar nu avea nici o soluţie. Încercînd să-şi ţină mama în viaţă ca să aibă un acoperiş, fusese mai important pentru ea decît să se ţină de modă.

Clay strîngea din dinţi. Deşi mila pentru ea îl surprindea, totuşi simţea că-i pare rău...

– Eu nu am rîs niciodată de tine, i-a spus el, întinzîndu-i şerveţelul de pe masă, ca să-şi poată şterge ochii.

Fannie plîngea în hohote, iar el era bucuros că nu se afla nimeni s-o vadă.

– Hai, hai... i-a zis el, conducînd-o spre ieşire, hai să facem o plimbare. A venit timpul ca, tu şi cu mine, să punem lucrurile la punct.

Capitolul 4

Fannie era vag conştientă că era condusă spre un loc cu verdeaţă şi tufişuri de flori. A simţit mirosul gardeniilor. Clay a dus-o spre o bancă de piatră şi s-a aşezat.

– Îmi pare rău, a murmurat ea, nu-mi vine să cred că mi-am pierdut cumpătul. Lacrimile continuau să-i curgă pe obraz în timp ce vorbea. Cred că sînt copleşită de stres, cu venirea fetei mele şi tot restul.

– Este O.K., i-a răspuns el încet, aşteptînd să-şi oprească lacrimile.

Fannie a început să se liniştească.

– Aşa cum ţi-am spus, Fannie, nu mi-am bătut niciodată joc de tine. Niciodată nu te-am considerat „gunoi". Îşi amintea de zvonurile pe care le auzise despre ea şi de care se mira. De ce se izolase aşa de mult de colegi? Ştiu că ai trecut prin momente grele şi aş dori să-ţi fi fost un prieten mai bun în acele zile, i-a spus la sfîrşit, amintindu-şi că, de fapt, nici nu fuseseră prieteni. Nici nu-şi amintea ca Fannie să fi avut prieteni.

Ridicînd din umeri, ea îşi şterse ochii.

– Nu a fost chiar aşa de rău. Am avut totuşi şi momente bune. În orice caz, cred că asta m-a ajutat să devin un om mai bun.

Clay o studia de aproape.

– Pe unii oameni, greutăţile îi fac mai puternici.

– Cred că hotărîţi, este un cuvînt mai potrivit, a spus ea, gîndindu-se la plata spitalului şi la cheltuielile de înmormîntare, ale căror facturi nu le achitase încă, dar era hotărîtă să le plătească de îndată ce va termina şcoala. Va veni o zi cînd va avea o slujbă bine plătită şi nu va mai avea datorii. Atunci îşi va putea repara casa, va cumpăra carne, carne proaspătă de la măcelărie, nu din cea care era cu preţ redus. Nu va mai purta chiloţi de bumbac precum aceia care o făcuseră pe Wilhemena să se îngrozească.

Văzînd-o gînditoare, Clay ar fi dat oricît să ştie la ce se gîndeşte.

– Îţi dau un ban pentru gîndurile tale, i-a spus el.

Ea a oftat adînc privind la grădina frumoasă din jurul lor şi gîndindu-se la curtea ei, unde nu creşteau decît buruieni.

– Mă gîndeam cum se va schimba viaţa mea faţă de cea de acum.

– Se va schimba?

– Poate va fi mai uşoară şi sînt hotărîtă să o fac, i-a spus ea privindu-l, ştiind că nu se temea de muncă oricît ar fi de grea. Voi face totul ca să o schimb.

Ascultînd-o, Clay se întreba dacă se bazează pe ajutorul tatălui său, ca să-şi realizeze visurile.

Aşezînd pe masă tacîmurile de argint lîngă farfuriile fine şi scumpe, Gerta îi povestea:

– Pe vremea mea, aveam mult de lucru cînd familia primea invitaţi. Era nevoie de un regiment de servitori, şi aceştia îţi dau mai multă bătaie de cap decît merită. După moartea doamnei, domnul Bodine i-a concediat pe toţi, nemaivrînd să-şi bată capul cu ei. Noua doamnă Bodine a angajat

cîţiva cînd a venit aici, dar asta nu a durat prea mult timp. A făcut un gest cu mîna ca şi cînd toată povestea era lipsită de importanţă. De fapt, ce nevoie mai are de servitori? Nu primeşte niciodată. Eşti singurul oaspete care rămîne peste noapte, de cînd... de cînd domnul Clay a dat-o afară pe a doua doamnă Bodine, a adăugat ea în şoaptă.

– A dat-o afară? a întrebat Fannie, gîndind că partea asta a povestei era mai interesantă decît aranjatul argintăriei.

Gerta îi aruncă o privire demnă.

– Nu este frumos să bîrfeşti despre şefi, domnişoară Brisbane, a spus ea cu un ton la fel de băţos ca şi batista de olandă, pe care o purta la buzunarul jachetei.

Era prototipul personalului care este angajat la oamenii bogaţi. Avea părul cărunt, strîns la spate şi fără nici un fir în dezordine, pantofi de lac şi ciorapi groşi de elastic.

Îşi luă o poziţie dreaptă şi îşi drese glasul, ca şi cînd ceea ce avea să spună îi va conferi lui Fannie înţelepciunea de care avea nevoie în viaţa prezentă şi viitoare.

– Acum fii atentă; furculiţa la stînga farfuriei, cuţitele şi lingurile la dreapta, în ordinea întrebuinţării. Aşezate în linie dreaptă, cam la patru

centimetri de la marginea mesei. Le măsură cu o linie de lemn şi zîmbi cînd observă că erau perfect puse.

Fannie încercase să-şi ascundă jena cînd fusese chemată jos de menajeră, puţin mai înainte.

– Mă scuzi că te-am întrebat, dar noi la restaurant îl vorbeam pe ascuns pe şeful nostru, întotdeauna.

– Bine, dar asta a fost înainte să mă rogi să-ţi arăt cum se poartă o doamnă, accentuă Gerta. În final, a oftat. Pot totuşi să-ţi spun, pentru binele dumitale, că toată afacerea, cu a doua soţie, i-a lăsat domnului Clay un gust amar. Acum consideră că toate femeile nu sînt decît nişte fiinţe care vînează banii.

– Glumeşti.

– El nu recunoaşte nici faţă de mine, dar băiatul ăsta crede că orice femeie, care-l priveşte de două ori, se întreabă la cît se ridică contul lui în bancă.

– Ce păcat, eu socotesc că şi fără bani, Clay Bodine ar fi o partidă, a spus Fannie, gîndindu-se la bărbatul frumos, brun şi cu umerii laţi.

Cred că după ce a văzut-o pe femeia aceea manipulîndu-l pe tatăl său în toate lunile acelea, îşi închipuie că toate femeile sînt la fel.

– Sper că nu gîndeşte aşa şi despre mine, a

spus Fannie, deşi din conversaţiile cu el se înţelegea aceasta. Nu-mi place să fiu săracă, dar nu-mi este greu să muncesc, ca să-mi dobîndesc ceea ce-mi doresc.

– Bine, n-aş putea să ştiu ce gîndeşte domnul Clay, a răspuns Gerta pe un ton brusc şi fără modulaţii. După cum am spus, nu este frumos să bîrfeşti. Eu sînt aici pentru a te învăţa cum să te porţi la masă şi nimic mai mult.

– Îţi mulţumesc Gerta, voi încerca să nu te decepţionez, a spus Fannie, căreia începuse să-i placă femeia, în ciuda faptului că era scorţoasă.

Clay a sosit devreme în după-amiaza următoare şi o găsi pe Fannie scotocind prin biblioteca familiei. Se opri în pragul uşii şi o privi un moment. Purta o rochie frumoasă, dar ea era tot atît de feminină şi sexy. Rochia, mulată pe corp şi oprindu-se deasupra genunchilor, îi scotea în evidenţă silueta şi picioarele lungi. Părul, lăsat pe spate, îi ajungea aproape pînă în talie.

– Ai găsit ceva interesant, a întrebat-o după un minut, întrebare pe care şi-ar fi putut-o pune şi lui însuşi.

Fannie a tresărit cînd i-a auzit vocea.

– Vai, nu te-am auzit intrînd. A pus la loc o carte groasă despre istoria Rusiei, apoi a privit în jurul camerei mari, cu cărţi din podele pînă la tavan, şi mobilă grea, tapisată cu piele. Camera purta amprenta masculină, dar împodobită cu un vas cu flori, cu cîteva perne azvîrlite ici-colo şi un covor oriental în care ţi se înfundau picioarele, ar fi putut oferi plăcerea de a te întinde pe o canapea mare în faţa focului şi să te cufunzi în lectură.

– Tatăl tău mi-a permis să caut ceva de citit, dar nu cred că voi găsi ceva să mă impresioneze.

– Ai la îndemînă orice îţi doreşti.

– Da, dar nu ce-mi place mie să citesc. Adică... Roman de dragoste, a răspuns ea roşind.

– Ah!

Clay traversă camera şi-i făcu semn să-l urmeze spre o altă aripă a bibliotecii.

– Nu ai căutat acolo unde trebuia... Ştii... mama mea considera că trebuia să citim mult, dar mai credea că lectura trebuia să fie distractivă. Iată aici: romane de dragoste, crimă şi mister, spionaj.

– Bravo.

Fannie a privit o serie de romane despre femei şi a fost pe deplin satisfăcută. A scos unul din raft şi i-a răsfoit paginile.

– Grozav. Mulţumi, dar deodată realiză că stătea prea aproape de el. Retrăgîndu-se puţin înapoi, i-a spus: Cel puţin, voi avea şi eu ceva de făcut.

– Ceva de făcut, a zîmbit el, în timp ce ea roşise. Te plictiseşti?

– Mă simt inutilă ca un butoi gol.

– Credeam că-ţi vei petrece timpul cu Gerta.

– Aşa am făcut. Acum ştiu să fac diferenţa între o furculiţă de cocktail şi una de salată, de la cincizeci de paşi. Pare a fi o realizare ce merită să fie menţionată în jurnal, nu-i aşa? De ce rîzi? Eu sînt aici tristă, iar tu arăţi vesel ca un peşte în apă.

– Eu credeam că te distrezi, jucîndu-te de-a stăpîna casei.

– Nu, tocmai asta e, a oftat ea. Nu pot să fac nimic, fiindcă mi-e teamă să nu-mi pătez hainele. Dacă umblu prea repede, îmi pierd pantofii. Doamne... ce mă mai văicăresc, nu-i aşa?

– Ce ai vrea să faci?

– Nu ştiu, a spus ea, strîngînd din umeri. Cum îşi petrec timpul liber oamenii bogaţi?

– Depinde ce îi interesează. Unii fac canotaj, alţii călăresc, alţii joacă golf sau tenis. Ce ţi-ar plăcea să faci?

Zîmbind, Fannie i-a răspuns:

– Oamenii nevoiaşi nu au prea mult timp liber.

Eu nu am jucat nici golf, nici tenis, singurul lucru ce-l cunosc este jocul de popiçe, dar pariez că nu te-ai ocupat prea mult de popice.

– Am jucat o dată sau de două ori.

Simţind-o tulburată, a privit-o.

– Uite ce... dacă vrei să mergi undeva anume, spune-mi şi te voi duce. Dar, mai întîi, cred că trebuie să-l întrebi pe tata.

Gîndul de a ieşi din casă era tentant.

– Nu se va supăra. În plus, trebuie să fac ceva care să mă ţină ocupată, ca să nu mă mai gîndesc ce-i voi spune fetei mele mîine cînd va coborî din avion. Îmi spun mereu să nu fiu nervoasă, dar asta este ca şi cînd ai vrea să prinzi o pisică dintr-o ascunzătoare cu o frînghie.

Aprobînd-o, ca să-i arate că o înţelege i-a spus:

– Putem ieşi puţin după cină.

Fannie era tentată să-i ceară să iasă înainte. Dumnezeu ştie ce trăsnaie va mai pregăti noul bucătar la masa de seară. Se hotărîse deja că dacă nu va fi un aliment provenind de la fermă nu va mînca.

– Crezi că pot să îmbrac vechii mei blugi?

Clay a pocnit uşor din buze. Era prima femeie pe care o întîlnea, căreia nu-i plăceau hainele elegante. Se prefăcea oare? Nu, nu părea s-o facă.

– Poţi să te îmbraci cu orice haină veche vrei, dacă asta te face să te simţi mai bine. Şi eu îmi voi lua blugii.

– Eşti un băiat drăguţ, Clay. Bărbaţii drăguţi sînt foarte rari, ca şi friptura de picioare de pui, după o masă oferită de biserică.

Modul sincer şi convingător l-a surprins şi s-a gîndit imediat că îşi pusese în gînd să nu se lase păcălit de ea şi să piardă controlul asupra faptelor.

– Nu sînt chiar aşa de drăguţ, a răspuns el, înfundîndu-şi mîinile în buzunare. M-am gîndit că ar trebui să-mi duc lucrurile în camera ta diseară, s-ar putea ca mîine să nu am timp. Dacă vrei, o putem face acum, ca să fie o treabă făcută.

– Nu... acum, a răspuns ea, simţind cum i se contractă stomacul.

– Fiica ta se va mira că eu dorm separat, la parter.

– Ea nu vine pînă mîine. N-am putea...

– Avem nevoie de timp ca să ne obişnuim unul cu celălalt, altfel totul va părea nefiresc şi o prefăcătorie.

Avea dreptate, desigur. Nu avea importanţă dacă îi cunoştea gusturile şi nici filmele care o făceau să plîngă, important era să pară că sînt soţ şi soţie şi trăiesc împreună.

– Cred că ai dreptate, dar vreau să te ajut să te muţi. Măcar atîta să fac pentru tine, care faci aşa de mult doar pentru a mă ajuta.

– Este în ordine. Hai să mergem, i-a spus îndreptîndu-se spre uşă, apoi o întrebă: Apropo, i-ai vorbit bătrînului despre asta?

– Azi-dimineaţă, la micul dejun.

– Şi?

– A înţeles exact ce trebuia, mai ales că nu există nimic între noi. Toate acestea sînt pentru fericirea lui Mandy. Observă că era un gest frumos din partea lui Clay să aibă grijă să nu tulbure cu ceva echilibrul gospodăriei. Poate că exista o speranţă, ca tatăl şi fiul să se împace.

– I-ai spus asta?

– Bineînţeles. Nu vreau să-şi facă o impresie greşită.

– Ai dreptate, a mormăit el şi a pornit din nou spre uşă.

Fannie l-a urmat afară din bibliotecă şi sus pe scări, unde au găsit-o pe Gerta purtînd o grămadă de prosoape în mînă. Cînd a văzut-o pe Fannie intrînd în camera lui Clay, a dat din cap cu înţeles.

Ca şi cum ar fi fost un fapt obişnuit, Clay i-a spus:

– Fannie şi cu mine ducem lucrurile mele în

camera ei.

– Văd, a răspuns laconic menajera, iar Fannie se roşise în timp ce intra înăuntru.

Camera mirosea a lămîie şi a lemn, o combinaţie ciudată dar plăcută totuşi. Simţindu-se jenată, Fannie l-a întrebat:

– Vrei să fac şi eu ceva?

Clay îi întinse o trusă de voiaj elegantă şi purtînd iniţialele lui săpate în piele.

– Dacă vrei, strînge-mi toate articolele de toaletă, şi-i făcu un semn spre baie.

Fannie traversă camera şi intră într-o cameră de baie cu pereţii acoperiţi de faianţă de culoare crem, continuaţi cu un tapet cu aspect masculin, de culoare verde. Pe un perete era un tablou cu raţe sălbatice, iar lîngă chiuvetă era un vas cu flori uscate şi un suport pentru agăţat prosopul. Cabina duşului era izolată cu sticlă şi i-a atras atenţia datorită gîndului că l-ar putea vedea prin pereţii de sticlă pe Clay, gol şi ud. Îndepărtă imaginea din gînd ştiind că nu avea nici un sens să se gîndească la astfel de lucruri. Nu mai era fetiţa de şaisprezece ani, care era în clasa de biologie cu el, visînd cum ar fi să o sărute, să se ducă împreună în clasa următoare sau să o invite la dans la seratele şcolare! Învăţase demult că era plăcut să te ţină în braţe, doar pentru un moment, un

bărbat, dar asta nu-ţi putea uşura problemele, ba din contră, le complica.

În sfîrşit, deschise dulapul pentru medicamente şi ezită încă o dată înainte de a lua încă o sticlă cu after-shave. I se părea un gest intim să umble prin lucrurile de toaletă ale unui bărbat. A luat sticla, a destupat-o şi a dus-o la nas. Simţi din nou mirosul care făcea să i se contracte stomacul.

– Ai găsit totul?

Fannie a tresărit, gata să scape sticla în chiuvetă. Roşind, a astupat-o la loc. Apoi a spus repede:

– Da... îmi place mirosul loţiunii.

Amuzant, a privit-o.

– Ce părere ai?

L-a privit fără să înţeleagă.

– Despre ce?

– De felul cum miroase.

– Mmm... foarte plăcut.

– Da, dar nu poţi să-l savurezi mirosind direct din sticlă. Uite aici... miroase şi spune-mi dacă merită banii, i-a spus el, aplecîndu-se şi oferindu-i obrazul.

Fannie îşi ridică vîrful nasului şi-l mirosi la încheietura gîtului, iar stomacul ei se strînse din nou cînd simţi mirosul pielii calde şi aspre. Era un

parfum cu aromă citrică, de lemn, doar că de data asta mirosi şi pielea bărbătească. Combinaţia o ameţea. Se înfioră, apoi se îndepărtă nemaiîndrăznind să-l privească în ochi.

– Aş spune că merită banii.

Clay o privi amuzîndu-se.

– Eşti întotdeauna aşa de timidă cu bărbaţii?

– Bineînţeles că nu, a spus ea în defensivă. Am zilnic de lucru cu bărbaţii.

– Vasăzică, doar cu mine te intimidezi?

Foarte tulburată, i-a răspuns:

– Nu sînt obişnuită să fiu în camera de baie a unui bărbat şi să umblu cu obiectele lui de toaletă.

– Dacă asta te face să te simţi jenată, cum vei putea să stai în acelaşi dormitor cu mine în zilele ce vor urma?

– Mă gîndeam că vei dormi pe canapea.

– Aş putea, dacă aş fi mai scurt cu şase sau opt centimetri.

– Atunci voi dormi eu pe canapea şi tu vei dormi pe pat.

– Eşti o femeie fără prejudecăţi... dar voi fi de acord.

L-a privit gîndindu-se că nu era deloc politicos să aleagă el patul. Dar fiind la el în casă, şi făcîndu-i serviciul pe care i-l făcea, nu putea să mai

aibă şi pretenţii.

– Ar fi mai bine să continuăm să împachetăm, i-a răspuns ea.

Clay a ieşit din cameră, fără să mai spună un cuvînt.

Camera, vopsită în culoare crem, care i se păruse atît de mare în primul moment cînd o văzuse, i se păru că s-a micşorat cînd Clay a păşit pragul. Nu era prima oară cînd se întreba cum se vor descurca în zilele următoare. Cu toate acestea, recunoştea că ideea lui de a se muta mai devreme era bună, fiindcă în felul acesta se vor putea obişnui unul cu altul.

– Unde să-mi agăţ hainele, a întrebat Clay, scoţînd pantaloni, cămăşi şi haine de sport dintr-un cufăr.

Deoarece se mutase doar cu o zi înainte, nu despachetase toate lucrurile.

Fannie s-a repezit la unul din dulapuri şi a deschis uşile înalte şi cu ornamente.

– Poţi să foloseşti partea asta, i-a spus, punînd hainele ei într-o parte. În dulapul celălalt sînt încă hainele mamei tale.

Încruntat, îşi agăţă hainele sale.

– Tata ar trebui să scape de ele, dar poate că le păstrează fiindcă se simte vinovat.

– Şi eu păstrez lucrurile mamei.

Privind-o peste umăr, a întrebat-o:

– Crezi că este sănătos?

– Nu văd de ce nu ar fi. Deşi este moartă, în sufletul meu o păstrez încă vie. Mă gîndesc la ea în fiecare zi. Uneori, cînd mă simt singură, mă duc la mormînt şi-i vorbesc ore în şir. Nu-ţi pot spune ce bine mă simt cînd plec. Nu aş schimba timpul acela nici măcar cu o fermă bogată din Georgia.

Încercînd să descopere înţelepciunea celor spuse de ea, a aprobat-o, dar ştia că nu este uşor.

– Unde să-mi pun lucrurile împăturite, a întrebat-o el, gîndind în acelaşi timp că motivele ce-l determinau pe tatăl său să păstreze lucrurile mamei sale, nu prea erau cinstite. Se întreba dacă tatăl său fusese la mormînt vreodată, după înmormîntare.

Fannie îi arătă o comodă cu trei sertare.

– Eu nu folosesc decît o parte. Poţi lua atîtea cît îţi sînt necesare.

I-a adus obiectele lui de toaletă şi le-a pus în baie, în dulapul care pentru ea era prea mare. Şi de data aceasta a simţit aceeaşi intimitate.

După ce a despachetat, Clay şi-a înghesuit sacii în spatele unui alt dulap, după care a închis uşa. Scuturîndu-şi mîinile de praf, a spus:

– Bine că nu a durat prea mult.

S-a dus şi s-a aşezat pe pat, sărind de cîteva ori ca să încerce tăria saltelei.

– Pe ce parte a patului dormi?

– Eu dorm pe canapea, aminteşte-ţi.

– Da, dar totuşi vreau să ştiu, în caz că va fi nevoie.

Încă supărată pe el că nu-i oferea ei patul, a răspuns:

– Nu va fi.

Zîmbind, el i-a răspuns:

– Îţi baţi joc de mine?

– Eu dorm întotdeauna pe partea care este mai aproape de baie. Eşti mulţumit?

Surîsul lui se transformă într-un rînjet.

– Nu vei dormi în nici un caz pe canapea. Doream doar să te necăjesc.

– Puţin îmi pasă, deşi cred că va fi o încercare grea pentru tine să dormi singur.

Clay părea că se amuză mereu.

– Cred că asta mă va face mai puternic pînă la urmă. Uite ce voiam să-ţi spun: Îmi place cum te pieptăni acum, adică cu părul lăsat în jos.

Se mira ea însăşi de cîtă plăcere îi făcea complimentul venind din partea lui.

– Mulţumesc. Nici nu ştii de cîte ori am vrut să mă tund, dar nu reuşesc să mă conving. Mamei îi plăcea să-mi împletească cozile, chiar şi atunci

cînd era foarte bolnavă. Mi-a cerut să nu-mi tund părul niciodată.

– Se pare că vă înţelegeaţi bine.

– Singurul lucru pe care îl aveam, era să fim împreună, deşi nu ştiu dacă merită să fii legat de oameni. La sfîrşit tot trebuie să-i pierzi.

Clay se întrebă dacă se referă la mama ei sau la bărbaţii din viaţa sa, dar nu a întrebat-o. Avea destule griji, mai ales cu venirea fiicei sale, şi nu voia să-i răscolească amintirile triste. În acelaşi timp, simţea că putea vorbi orice cu ea.

– Ai nişte bascheţi cu tine?

– Da, dar vechi.

– Nu are importanţă. Mă întrebam dacă ai vrea să faci o plimbare înainte de cină. Nu prea grea, şi poţi să porţi ce ai.

– Mi-ar face plăcere să ies puţin. Aşteaptă-mă un minut.

S-a repezit la dulap şi şi-a luat bascheţii de pe raft. În timp ce se schimba, Clay privea pe fereastră. Au ieşit din cameră împreună, dar s-au ciocnit de Hyram, care ieşea şi el din cameră.

– V-aţi instalat? a întrebat el, luînd-o pe Fannie de umeri şi strîngînd-o cu afecţiune, în timp ce fiul său îl privea.

– Va fi puţină înghesuială, dar va fi în ordine. De altfel, sînt doar cîteva zile, a răspuns Fannie.

– I-ai spus lui Clay să aducă patul pliant din magazie?

Cu braţele încrucişate pe piept, Clay se întreba de ce se preocupă el de felul cum vor dormi.

– Nu va fi nevoie. Canapeaua este destul de mare pentru mine. În plus, nu vreau să mă complic, explicîndu-i lui Mandy despre patul pliant, în caz că va veni la mine în cameră. La noi în cameră, se corectă ea, privind spre Clay.

– Te vei duce mîine la aeroport cu Fannie, ca să luaţi fata? I-a întrebat Hyram, adăugînd apoi repede: Doar dacă nu te deranjează prea mult. Ar fi trebuit să te întreb, mai întîi, dacă poţi.

– Nu este nici un deranj, am spus că o voi aduce, a răspuns Clay.

Fannie simţea tensiunea dintre cei doi bărbaţi.

– Clay şi cu mine vrem să facem o plimbare. Nu vrei să vii cu noi?

În gînd spera că nu va veni, ca să se poată relaxa. În starea în care era inima lui, nu trebuia să se supună nici unei tensiuni. În acelaşi timp, va putea să-l prevină şi pe Clay.

Hyram a clătinat din cap.

– Nu, mulţumesc. Mi-am făcut plimbarea pe ziua de azi. Doresc să stau în fotoliul meu favorit şi să-mi citesc ziarul de seară.

– Ziarul de seară? a întrebat ea, ştiind că în Culpepper nu exista decît un singur ziar, din ziua respectivă.

Hyram a rîs.

– Dacă am timp să-l citesc dimineaţa, îi spun „jurnalul de dimineaţă", altfel...

Fannie a rîs.

– Am înţeles.

Hyram i-a făcut cu ochiul.

– Voi doi distraţi-vă.

Clay a ezitat un moment, nehotărît, dacă tatăl său o făcea din politeţe şi dacă nu-i părea rău că Fannie va fi singură cu el. Într-o oarecare măsură, pe el îl deranja camaraderia dintre ei doi şi se mira că niciodată nu avusese cu tatăl său o astfel de relaţie.

– Ai grijă de ea, i-a spus bătrînul. M-am ataşat de ea.

Zîmbind, coborî pe scări, lăsîndu-l pe Clay complet nelămurit.

Capitolul 5

După ce se plimbaseră amîndoi într-o tăcere absolută, Fannie a spus:

– Eşti îngrozitor de tăcut. Eşti supărat?

– Încerc să înţeleg tot ce se petrece aici în realitate, i-a răspuns derutat.

– Ce vrei să spui? Eu credeam că am organizat totul.

Clay s-a oprit şi a privit-o.

– Nu mă refer la treaba cu fiica ta. Vreau să ştiu ce se petrece între tine şi tata.

– Tatăl tău? Nu înţeleg ce vrei să spui, l-a

întrebat ea surprinsă. Fiindcă el nu-i răspundea, a continuat: Te gîndeşti la bani, nu-i aşa?

La întrebarea ei nu i-a răspuns.

– De ce nu ai spus mai înainte? Dacă mă suspectezi că umblu după banii tatălui tău, ar fi trebuit să mă întrebi.

– Mi-ai fi spus adevărul?

– Spun întotdeauna adevărul, a replicat ea roşindu-se. Cu singura excepţie, povestea cu fiica mea, şi iată în ce încurcătură m-am băgat. Cît despre tatăl tău, el şi cu mine sîntem prieteni şi nimic mai mult.

Părea că în sfîrşit l-a convins.

– S-ar putea ca tu să ai acest sentiment, dar el cred că ascunde altceva în capul lui.

– Uite ce... eu nu sînt căzută din lună. Prin purtarea sa, tatăl tău nu mi-a dat niciodată de bănuit că intenţiile lui faţă de mine sînt dubioase. Cred că aş fi înţeles, dacă avea vreun gînd ascuns.

– Ţi-a oferit casa sa, nu? A angajat personal în plus ca să facă impresie fetei tale. Aş spune că sînt dovezi destul de evidente ale afecţiunii sale.

– Totdeauna eşti paranoic.

– Da, aşa sînt, cînd bătrînul meu are intenţii speciale pentru o femeie frumoasă.

Deşi plăcut surprinsă că o numise o femeie

frumoasă, nu-şi putea pierde timpul gîndindu-se la asta în acel moment. Ştia că felul cum va acţiona Hyram Bodine mai tîrziu îl preocupa pe fiul său, şi nu pe ea, dar exista posibilitatea să fie prinsă între ei.

Porni din nou să se plimbe, iar Clay o urmă.

– Aş vrea să încerci să rezolvi problemele ce există între voi. Este foarte singur, ştii asta, iar sănătatea lui nu mai este aşa de solidă ca înainte. Se crispase, dîndu-şi seama că spusese ceva ce-i era interzis. Hyram ar jupui-o de vie dacă ar afla că a vorbit despre atacul lui de inimă.

– Nu vreau să văd cum îşi bate joc de tine, aşa cum a făcut-o cu altele. Nu vreau să te manipuleze.

– Nu o va face, între noi nu există acest fel de relaţie.

– Nu ştii...

– Eu nu sînt copil, Clay, sînt foarte capabilă să-mi port singură de grijă.

Clay o privi îngrijorat.

– Va începe prin a-ţi oferi cadouri. La început neînsemnate, ca să nu-l bănuieşti. Apoi, îţi va cere tot felul de sfaturi, încît te va face să te miri cum s-a putut descurca pînă atunci fără tine.

– Termină, nu mai vreau să aud nimic.

Fără să-i dea atenţie, a continuat:

– Nu te-ai mirat de ce m-am despărţit de el şi lucrez singur, pe contul meu, în cu totul alte domenii? Am făcut-o, fiindcă m-am săturat să-l văd cum o înşela pe mama, sau să o aud pe ea pretinzînd că nu-i pasă, atunci cînd chema şi anunţa că va lucra pînă tîrziu, sau că va pleca din oraş cîteva zile.

Fannie putea simţi furia lui.

– S-ar părea că nu-l iubeşti prea mult.

– Poate că nu.

S-a oprit, înfigîndu-şi mîinile în buzunare, încordîndu-şi umerii, aplecat în faţă. Arăta grozav de nefericit.

– Prima lui prăvălie nu era nimic altceva decît o dugheană. Într-o vreme, vindea zarzavaturi direct din camionetă. Mama şi-a compromis familia măritîndu-se cu el, dar averea ei a schimbat negoţul într-un imperiu. L-am văzut dînd de băut şi de mîncare la o mulţime de femei, din banii mamei. Scutură din cap cu tristeţe.

– Sper că nu îţi închipui că umblu după bani sau mă folosesc de tatăl tău pentru a căpăta ce doresc.

Clay îşi aminti de rochiile ei scurte şi de zvonurile din şcoală despre ea. Era denumită „fata cu genunchii rotunzi". Îşi mai aminti de copilul pe care îl dăduse. Şi acum, era aici, dezminţind tot

ce auzise sau gîndise despre ea.

– Orezi că sînt o profitoare, o oportunistă, asta crezi... i-a spus ea cînd îl văzu îngîndurat.

– Nu vreau să cred asta, dar dacă eşti aşa, atunci este de datoria mea să-mi protejez tatăl.

– Să-l protejezi?

– Da, de el însuşi. Nu are întotdeauna bun-simţ cînd este vorba de femei. În plus, nu este singurul motiv pentru care îl urmăresc. Mai am şi un alt motiv... egoist.

– Adică?

– Vrei să-ţi spun adevărul?

Femeia aprobă din cap.

– Pare o nebunie... dar cred că o fac şi pentru că te vreau pentru mine.

În sfîrşit, o spusese, recunoscînd faţă de ea ceea ce nu-şi permitea să recunoască el însuşi.

Fannie amuţise, crezînd că nu auzise bine.

– Eşti nebun?

Apoi, fu surprinsă cînd o înconjură cu braţele şi o trase spre el, apoi uluită de senzaţia de intimitate pe care o avea la contactul cu trupul lui. Îl privea, fără să-l respingă.

– Viaţa mea nu este întotdeauna logică. Tot ce ştiu, este că am fost atras de tine de prima dată cînd te-am văzut.

Fannie îl privea neîncrezătoare. Dar a rămas în

braţele lui, zăpăcită şi speriată ca un mic animal prins în lumina reflectoarelor.

– Nu mi-ai dat niciodată vreo impresie de acest fel.

– Aveai o mulţime de admiratori.

De data aceasta, ea privi în altă direcţie. Nu-i plăcea să-şi amintească de anii de liceu. Fusese naivă închipuindu-şi că băieţii o plăceau fiindcă era drăguţă, pînă cînd a auzit un grup de fete bătîndu-şi joc de felul cum era îmbrăcată, şi atunci a înţeles.

Nu era de mirare că băieţii se ţineau după ea cu acelaşi entuziasm pe care copiii îl manifestă pentru o maşină de îngheţată.

– Ştiu de ce mă plăceau băieţii, nu sînt debil mintală.

– Nu-ţi păsa?

– Tu nu ştii prea multe despre sărăcie, Clay, i-a replicat ea strident. Poate că nu puteam alege cu ce haine să mă îmbrac. Poate că mintea mea era mai matură decît felul cum arătam. Ca de exemplu, cum poţi plăti datoriile sau cît va dura perioada de remisiune a mamei pînă la următoarea criză a bolii, care va fi şi mai puternică. Mi se părea o prostie să-mi fac griji, fiindcă nu aveam haine noi, cînd era nevoie de medicamente ca să-i uşurez suferinţele mamei.

Clay a privit-o simţindu-se mai prost decît o murdărie. El îşi închipuise că-i plăcea să se îmbrace provocator. De ce gîndise aşa? De ce îşi închipuise despre oameni că sînt mai răi decît erau în realitate? Cînd oare sensibilitatea şi sufletul lui se uscaseră?

– Aş vrea să te cunosc mai bine Fannie, i-a spus el, întrebîndu-se pentru prima dată dacă o judecase greşit, şi dorind să fie aşa. Aş vrea să te înţeleg.

– De ce?

– Ţi-am mai spus-o... mă fascinezi.

L-a privit hotărîtă.

– Asta fac toate femeile sub patruzeci de ani, din acest oraş. Tu nu ai dreptul să-ţi judeci tatăl... o ştii. Nici tu nu ai o reputaţie nepătată.

– Eu nu sînt căsătorit ca tatăl meu, cînd avea legături numeroase.

– Din cîte am aflat, din momentul în care o femeie vorbeşte de căsătorie, tu fugi cît poţi de repede.

– Faptul acesta mă face nervos, după ce am văzut căsătoria nefericită a părinţilor mei.

– În oraşul acesta sînt o mulţime de căsătorii fericite, sănătoase. Nu ar trebui să te laşi influenţat în rău de căsătoria nereuşită a părinţilor tăi.

Clay începu să zîmbească.

– Ia priveşte cine vorbeşte! Observ că nu ai venit în casă, conform părerilor tale obişnuite. Poate că avem în comun mult mai mult decît m-am gîndit.

– Adică?

– S-ar putea ca tu să fii cea care fuge de căsătorie, mai mult decît mine. Nimic surprinzător, dacă este în legătură cu băiatul care te-a părăsit. Ca să nu mai vorbesc de tatăl tău care a spălat putina cînd lucrurile s-au agravat.

Cu o voce plină de sarcasm, Fannie a răspuns:

– Vorbeşti de parcă mă cunoşti de cînd lumea.

Clay a zîmbit. Avea o dantură perfectă. Desigur că cineva cheltuise o avere pentru ea.

– Nu chiar, dar poate că o putem face acum.

– Cum adică?

– Putem petrece împreună cîteva zile, bineînţeles după ce pleacă fiica ta.

Propunerea lui o făcu să îngheţe. În viaţă mai primise astfel de oferte. Îşi reaminti că o ţinea strîns, presîndu-i sînii cu pieptul lui şi cu coapsele lipite de ale ei. L-a împins, şi de data aceasta a reuşit.

– Nu eşti primul bărbat care mă invită să dorm cu el într-o cameră de motel, Clay. În acest oraş, o fată, care face un copil, nemăritată, are o

mulţime de curtezani. Nu mă interesează. Ar trebui să ne întoarcem. Cred că tatăl tău este îngrijorat.

– Ai înţeles greşit. Eu îţi propuneam să plecăm de aici şi să ne putem concentra asupra noastră. Eu îmi pot permite să plătesc camere separate.

– Îmi pare rău că nu am înţeles intenţiile tale, dar rămîne tot un refuz.

– De ce te ţii aşa de mîndră?

– Nu mă ţin mîndră, dar de îndată ce fata mea va pleca la Washington, eu trebuie să mă întorc la serviciu, dacă voi mai avea unul.

– Eu tot găsesc că atitudinea ta faţă de bărbaţi nu este bună.

– Iar ţie nu-ţi place să fii refuzat.

Se apropie de ea încă o dată. Fannie încercă să scape, dar nu reuşi. Nu-şi dădea seama decît vag că el se apleca spre ea şi prima mişcarea pe care o simţi, a fost că o săruta.

Şedea nemişcată, surprinsă, în timp ce el îi atrăgea coapsele spre el şi îi acoperea gura. A încercat să-şi deschidă gura să spună ceva şi el îşi vîrî limba în gura ei, începînd s-o cerceteze. Avea un gust cald, bărbătesc. Inima începuse să-i bată, iar mintea i se rătăcise. Sărutul devenise mai apăsat.

Încercă să-i reziste, dar fără multă tragere de

inimă şi amîndoi au înţeles asta. A strîns-o mai puternic, apropiind-o de el, astfel că-i putea simţi formele trupului. Stomacul i se strînse şi se simţi ciudat excitată. Pe spatele ei mic, mîinile lui erau mari şi calde. Şi le coborî pe coapsele ei, pe care încercă să le desfacă. Intimitatea o copleşea.

El a fost primul care s-a dezlipit şi a văzut-o cum îl privea, mută, cu buzele înroşite şi umflate de sărutul lui. A zîmbit, înţelegînd.

– Nu te interesează? M-ai fi putut păcăli.

– Trebuie să plec, a spus ea, şi vocea îi tremura.

– Laşo!

– Începi să mă plictiseştii, ştii?

Îi observă privirea furioasă şi rînji.

– Asta înseamnă că fac progrese.

Fannie a pornit singură spre casă.

– Mă întorc şi eu cu tine a spus el, continuînd să rînjească.

– Nu este nevoie.

– Insist. Tatăl meu mi-a cerut să am grijă de tine.

S-au întors în casă, în grabă, umblînd repede, fără să vorbească.

Hyram îi aştepta în birou.

– Fannie, era gata să vin să te caut. Vino, stai pe canapea lîngă mine. Am o surpriză.

Zîmbind şi încercînd să-şi ascundă supărarea pe tînărul Bodine, Fannie traversă camera şi se aşeză lîngă Hyram, pe canapea. Fără a se uita la Clay, a spus:

– Îmi plac surprizele.

Zîmbind şi el spre ea, bătrînul a scos din buzunarul jachetei o cutiuţă şi i-a întins-o.

– Asta este pentru tine.

Ezita. Zîmbetul de pe faţă îi dispăru, luîndu-i locul o privire îngrijorată.

– Ce este?

– De ce nu o deschizi să vezi?

Mîinile ei tremurau cînd deschise capacul cutiei de bijuterii. Privi la un medalion cu perlă şi cercei asortaţi.

– Vai de mine!... exclamă ea.

– Au fost ale soţiei mele. Ea le numea perlele ei norocoase. Vreau să le iei tu. Mîine, cînd te duci la aeroport, te rog să le porţi. Vei fi mai puţin nervoasă.

Fannie rămăsese mută, uimită. Stătu un moment, încercînd să se gîndească ce ar putea spune. Ce ar putea spune? Mulţumiri... dar nu le găsea. Nu ar putea accepta niciodată un astfel de cadou. Ridicîndu-şi privirea spre el, încercă să caute o cale politicoasă de a refuza bijuteria, fără să-l jignească, dar întîlnind ochii lui, care erau atît

de sinceri, simţi un nod în gît.

Fannie îşi aminti, deodată, că nu erau singuri. Îşi mută privirea şi-l văzu pe Clay pîndind-o cu o uitătură semnificativă.

A deschis gura ca să spună ceva, dar, înainte de a putea vorbi, el a ieşit din cameră.

Capitolul 6

A doua zi după-amiază, cînd Fannie, îmbrăcată într-un costum verde şi cu pantofi asortaţi, se urca în maşina lui Clay, purta la gît acelaşi medalion. Wilhemena venise de dimineaţă să-i aranjeze părul şi s-o fardeze.

– Arăţi ca o prinţesă, i-a spus femeia cînd a condus-o jos pe scări, la parter. Deşi nu se simţea miros de lac, scara şi mesele de lemn străluceau.

– Chiar aşa mă simt, i-a mărturisit ea.

În cîteva zile, viaţa ei se schimbase ca prin

minune. Nu mai era femeia în uniformă, care deschidea restaurantul zilnic la ora cinci dimineaţa, muncea pînă la ora trei şi apoi pleca la şcoală.

Nu mai umbla în blugi, tricouri şi bascheţi vechi; în loc de asta, purta tot ce-i putea oferi Wilhemena mai bun. Se simţea ca un manechin în vitrină. Era singurul lucru care-l putea face, de teamă să nu se murdărească, să-şi păteze hainele sau să se împiedice.

Îi era foarte dor de blugii ei!

În timp ce Clay punea maşina în mişcare, Fannie se întreba ce gîndea el despre aspectul ei. Nu a trebuit să aştepte prea mult.

– Frumos colier, i-a spus el, luînd-o pe strada principală.

Roşind, i-a răspuns:

– Am încercat să-l dau înapoi, dar tatăl tău a insistat să-l iau. Pînă la urmă, am acceptat să-l port doar azi, ca să-mi poarte noroc. Ţi-aş fi spus aseară, dacă nu m-ai fi părăsit. Credeam că vom merge să jucăm popice.

Clay uitase promisiunea pe care i-o făcuse că vor ieşi seara. În loc de asta, se instalase în biroul lui şi lucrase pînă la miezul nopţii gîndindu-se la terenul pe care-l dorea atît de mult. Se gîndise în acelaşi timp şi la Fannie.

– Te rog să mă scuzi, am uitat complet. Zilele

acestea am avut o mulţime de lucruri pe cap, a mormăit el.

– De ce încerci să te gîndeşti la altceva decît la ce este real în relaţia mea cu tatăl tău, a spus ea, bănuind ce avea el în cap. Nu vezi că încearcă doar să fie drăguţ? Nu doreşti să aibă şi el prieteni?

Clay a privit-o.

– Prieteni? Ai idee ce valoare are acest medalion?

– Nu, şi nici nu vreau să ştiu.

Gîndindu-se numai la asta, mîinile ei transpirau. Nu-i plăcea să aibă asupra ei mai mult de un bilet de douăzeci de dolari. Singurul ei gînd, era să nu piardă cumva bijuteria, înainte de a i-o înapoia lui Hyram.

Fannie ridică din umeri. O parte a convingerilor lui era că interpreta greşit intenţiile tatălui său, şi că acesta se schimbase din motive pe care nu le cunoştea. Dar, de fiecare dată cînd credea că-l înţelege, omul spunea sau făcea ceva care îi întărea suspiciunile.

– Te-ai instalat în camera mamei, acum ţi-a dat perlele ei. Ce va urma?

– Nu putem schimba subiectul? l-a întrebat Fannie, apăsîndu-şi tîmplele cu degetele. Simţea că o apucă durerea de cap. Sînt destul de ner-

voasă la gîndul că-mi voi vedea fiica.

Expresia lui a devenit mai blîndă.

– Ai dreptate, se pare că întotdeauna reuşesc să calc în strâchini, cînd este vorba de tine. Aş vrea să ştiu şi eu de ce, a adăugat el, deşi, pe undeva era conştient de motiv. Era atras pur şi simplu de ea.

– Să-mi spui şi mie cînd vei afla, i-a spus ea tristă.

Restul drumului l-au parcurs în tăcere, Fannie speriată de întîlnirea cu fiica ei, iar Clay gîndindu-se la relaţiile lor din trecut. Ce se întîmplase, cum se schimbase? Oamenii devin lacomi cînd este vorba de bani, şi bărbaţii şi femeile, asta înţelesese el demult. Din cauza asta, la şcoală fusese cel mai popular băiat din clasă. Începînd din clasa a treia, era agreat fiindcă mama lui donase un teren de sport cu tot echipamentul. Cînd intrase în liceu, ea contribuise la construirea unei biblioteci. La colegiu, ea oferise uniforme şi dăduse bani pentru refacerea clădirii gimnaziului, iar el fusese ales căpitanul echipei de fotbal. Mai tîrziu devenise cea mai căutată echipă din oraş. După o singură întîlnire, fata era gata să-şi petreacă toată viaţa cu el. Era ridicol cum banii trezeau dragostea şi devotamentul la unii oameni şi-i făceau să te iubească fără să se gîndească.

Toate acestea îl schimbaseră într-un om cinic. Îi părea rău că era aşa, dar asta era realitatea.

În faţa lor au apărut indicatoarele pentru aeroportul din Savannah, şi Fannie a oftat.

– Mi-e teamă Clay, a spus ea cu voce tremurîndă; aşa de tare, încît era greu s-o înţelegi.

O privi cu ochii lui albaştri.

– Vei reuşi foarte bine.

Siguranţa privirii omului obişnuit să conducă, a încurajat-o pe cea care, pentru un moment, era doamna casei.

Îşi aranjă părul.

– Arăt bine?

Nu încerca să-l determine să-i facă complimente, ci doar să o încurajeze să dea ochii cu fiica ei.

El dădu din cap aprobator.

– Arăţi ca o adevărată „lady", şi-i spuse aceasta ştiind că de aşa ceva avea ea nevoie. Dar, fiindu-i greu să reziste la dorinţa de a-i spune mai mult, a adăugat: O foarte frumoasă lady.

Deşi nu se simţea frumoasă, i-a fost recunoscătoare pentru cuvintele lui. Se simţea ca o fetiţă ce se juca, gătindu-se.

– Ştiu că doar o spui, dar oricum aveam nevoie să o aud.

Clay a privit-o. Arăta atît de elegantă şi sigură

stînd acolo, încît nu se putea împiedica să nu se gîndească cum ar arăta cu părul desfăcut.

– Spun întotdeauna ce gîndesc, ar fi trebuit s-o fi ştiut deja, a spus el.

Fannie şi-a amintit mărturisirea pe care i-o făcuse cu o zi mai înainte, aceea că o dorea pentru el. Atunci i se înmuiaseră picioarele de emoţie, dar apoi el a stricat totul, propunîndu-i să fugă cu el. Oare nu înţelesese ea? Avea un sentiment pentru ea, sau dorea doar să aibă o aventură, culcîndu-se cu ea. Uneori putea să fie atît de atent, încît o făcea să bănuiască că ţinea la ea. Şi atunci, îşi îngăduia şi ea să ţină puţin la el.

Mai tîrziu, îndreptîndu-se spre sala de aşteptare, Fannie încă îşi mai punea întrebări asupra legăturii lor. Oameni cu bagaje alergau în toate direcţiile, oameni de afaceri purtînd serviete elegante, mame tinere cu copii sau sugari şi cu saci plini cu scutece.

– Am sosit devreme, i-a spus Clay, uitîndu-se la indicatorul zborurilor ce erau aşteptate. Vrei să bei o cafea?

Acceptînd, porniră spre bufetul unde se servea cafea. Cînd s-au aşezat, Fannie nu-şi putea ţine ceaşca din cauza mîinilor care-i tremurau foarte tare. A pus-o jos pe farfurie.

– Hei, fii liniştită, i-a spus Clay acoperindu-i

mîinile cu palmele lui.

Erau atît de mici şi delicate, încît îi trezirã dorinţa de a o proteja.

– Are sã-ţi fie rãu, dacã nu te stãpîneşti.

– Dar nu pot. Dacã Mandy nu mã va plãcea?

– De ce ar putea sã fie aşa?

Fannie îşi eliberã mîinile, simţind cã era mai uşor sã şi le ţinã liniştite decît sã simtã din nou nodul din stomac, pe care-l simţea la orice atingere a lui. Ce bine ar fi fost dacã nu ar fi sãrutat-o şi dacã nu s-ar arãta aşa de grijuliu.

– Fiindcã am pãrãsit-o.

– La timpul acela, nu aveai altã soluţie. Eu gîndesc cã a fost cel mai puţin gest egoist, pe care l-ai fãcut vreodatã; a spus-o, gîndindu-se, în acelaşi timp, cînd îşi schimbase el pãrerea despre hotãrîrea ei?

Fannie pãrea istovitã.

– Nu ştiu. Am încercat sã mã conving cã am luat hotãrîrea cea mai potrivitã. Dar acum mã întreb cum m-aş fi putut ocupa de ea?

– Ãsta este rãspunsul.

– Dar este carne din carnea mea şi am lãsat nişte strãini sã o creascã, a spus ea, dînd din cap tristã. Sigur cã aş fi putut face ceva.

Vãzînd lacrimile ei, Clay se simţi imediat tulburat. O femeie care plînge era ultimul lucru pe

care l-ar fi dorit acum. Îi întinse şerveţelul.

– Nu este timp de plîns acum, Fannie. O spuse cu un ton de tată care-şi ceartă copilul. Ce vrei, să o întîmpini pe fiica ta cu ochii roşii?

Fannie şi-a scos o oglindă din geantă.

– Ai dreptate. Dacă nu sînt atentă, o să-i murdăresc rochia Wilhemenei cu fard. Îşi şterse ochii cu şerveţelul şi-şi suflă nasul.

Clay n-o asculta. Găsea că ochii ei verzi, umeziţi de lacrimi, erau ca nişte smaralde, şi se întreba dacă un bărbat care se mai uitase la ochii ei gîndise la fel ca el. Se simţea tulburat şi începuse să strîngă dureros din dinţi. A încercat să se stăpînească, dar apoi înţelese că în ultimele zile suferise de gelozie mai mult decît în toată viaţa, chiar şi din timpul cînd era şcolar şi cînd ar fi fost normal. Ce dracului se întîmplă? Nu dorea să se încurce cu nici o femeie, nici chiar cu Fannie. Mai ales acum cînd se părea că-şi atinge scopul – realizarea carierei lui. Dar problema era că nici nu voia să o posede alt bărbat.

– Ai ochi frumoşi, i-a spus el, incapabil să se stăpînească.

Fannie a încercat să-şi ascundă surprinderea şi pentru a nu-i arăta că este stînjenită privi la ceasul de la mînă. Ar fi dorit să nu-i mai facă astfel de lucruri, nu făcea decît să creeze confuzie

şi s-o facă să-l creadă sincer. Trebuia să ţină seama, că totul nu era decît o farsă. Ca şi cînd nu l-ar fi auzit, a spus:

– Cred că trebuie să mergem spre ieşire, a spus şi-şi îndepărtă scaunul de la masă.

Clay încercă s-o oprească, prinzînd-o de mînă.

– Totdeauna se pare că fugi de mine, Fannie. De ce? De ce te temi?

Fannie îl privi în ochi. Ca întotdeauna, a avut impresia că ar putea s-o înghită cu ei. Se întreba cum ar fi să priveşti aceşti ochi, făcînd dragoste cu el. Simţi o căldură în tot trupul.

– Ce te face să crezi că mă tem?

– Imediat ce între noi intervine ceva serios, te închizi în tine.

– Nu este nimic serios între noi, a spus, mai mult pentru ea însăşi decît pentru el.

– Ai pe altcineva? a întrebat-o, ţinîndu-şi respiraţia în aşteptarea răspunsului. Ar fi trebuit s-o întrebe de la început.

– Nu.

Clay se simţi uşurat.

– Foarte bine. Dacă nu ai pe nimeni, de ce te temi să mă laşi să mă apropii.

Fannie l-a privit un moment. Pînă acum cîteva zile, nici nu ştia că exist.

– Este o pierdere pentru mine. Dar noi nu

trăim în aceleaşi cercuri.

– Acum, de cînd te-am revăzut, nu pot să mă stăpînesc să nu simt că ai fost întotdeauna aici şi că relaţia noastră ar fi fost mai strînsă decît pînă acum.

– Mai strînsă? Adică înţelegi că am fi putut trăi împreună, că ne-am fi putut culca împreună, a răspuns ea, ştiind către ce tindea conversaţia lor.

– Nu am vrut să spun asta, a insistat el, deşi nici el nu ştia dacă dorea sau nu. Sexul joacă un rol important în orice relaţie.

De curînd, şi-o imaginase de nenumărate ori goală în braţele lui.

Fannie s-a aplecat mai aproape.

– Între noi nu există nici o relaţie, Clay. Jucăm împreună o piesă... aminteşte-ţi. Peste o săptămînă mă voi întoarce să servesc la restaurantul *Griddle şi Grill,* iar tu îţi vei vedea de treburile tale. Cîteodată, ne vom întîlni pe stradă, şi asta va fi tot.

– S-ar putea să nu fie aşa.

– Pentru mine, da. Ani de zile am aşteptat să-mi schimb viaţa şi nu voi permite nimănui să-mi stea în cale.

– Să-ţi stea în cale? Cum adică?

– În calea educaţiei mele.

Clay părea mirat.

– Ce te face să gîndeşti că îţi voi sta în cale?

– Dacă mă încurc cu tine, vei începe să te plîngi că sînt prea ocupată, iar eu îmi voi întrerupe din nou şcoala. Aşa li se întîmplă femeilor. Noi sîntem hrana omenirii. Ne simţim întotdeauna obligate faţă de cei pe care îi iubim şi ne dăm la o parte.

Ea se gîndea la mama ei care pusese întotdeauna pe soţul ei pe primul plan, muncind dublu ca să asigure existenţa familiei cînd el nu mai avea de lucru. Şi unde au dus-o toate acestea? La sfîrşit, bărbatul a părăsit-o şi grija ei a căzut pe capul fetei. Oricît de mult şi-ar fi iubit Fannie mama, s-a întrebat deseori dacă va mai putea să-şi realizeze visurile.

Văzînd-o atît de hotărîtă, Clay se întreba dacă reproşa ceva mamei sale bolnave. Era clar că era nerăbdătoare să-şi termine educaţia şi să-şi schimbe viaţa. Din punctul lui de vedere şi el îi dorea aceasta.

– Şi dacă nu-ţi pretind să părăseşti şcoala? Şi dacă îţi ofer posibilitatea de a nu mai munci la restaurant?

Ridicînd din sprîncene, l-a întrebat:

– Te oferi să mă întreţii?

Fără să răspundă imediat, o întrebă la rîndul său:

– Şi dacă ar fi aşa, ai accepta?

Fannie vedea cît era de curios şi de interesat de răspunsul ei. L-ar fi putut trimite la plimbare cu oferta lui, dar nu a făcut-o. Şi aceasta, nu pentru că nu dorea să-l jignească, dar ştia foarte bine că el se aştepta ca ea să profite de oferta lui. I-o demonstrase foarte clar, cînd îi spusese că presupune că ea umblă după averea tatălui său.

Privindu-l fix şi cu un zîmbet binevoitor, i-a răspuns:

– Trebuie să mă mai gîndesc. Ar fi tentant pentru mine să mă încurc cu un bărbat care nu doreşte să mă ia de nevastă, sau să-i fac copii şi va face lumea să vorbească despre mine, ca amanta ta. Ce-şi poate dori o femeie mai mult? Mă mir că nu ai găsit pînă acum o candidată pentru acest serviciu.

– Asta nu este deloc ce am vrut să spun, mă gîndeam că te pot ajuta, i-a răspuns el, începînd să se enerveze.

– Şi ce ceri în schimb?

– Of, Doamne... tu te gîndeşti întotdeauna la ce este mai rău. Încep să cred că nu ai o părere prea bună despre bărbaţi.

– Şi nu am dreptate?

Oftînd, îşi trecu mîna prin păr şi continuă:

– Ce am vrut eu, a fost să te pot ajuta din

punct de vedere financiar. Asta ca să nu mai fii obligată să munceşti şi să ne putem întîlni din cînd în cînd. Gîndul că nu o va mai vedea după ce-şi termina misiunea, îi displăcea. Cît despre sex...

– Întotdeauna se ajunge acolo, nu-i aşa?

– Nu te voi obliga. Să nu-ţi închipui că te doresc chiar aşa de mult în pat. Natura îşi poate urma cursul într-un fel.

Fannie începuse să se înfurie şi se apropie de el.

– Să punem lucrurile la punct, Clay. Nu vreau banii tăi scîrboşi şi nici ai tatălui tău, a adăugat ea, sperînd că va înţelege. Dacă voi dori să te mai văd după ce totul va lua sfîrşit, deşi mă îndoiesc, o voi face fiindcă o vreau, nu fiindcă aş fi obligată de faptul că-mi dai bani. Şi, dacă ne vom culca împreună, deşi mă îndoiesc, o vom face fiindcă ne vom iubi, nu fiindcă avem „poftă".

„Poftă"? Clay dorea mai mult decît atît. Nu dorea să se culce cu ea, el dorea să-i rămînă aproape şi după aceea, şi să ştie tot ce putea despre ea. Era furios pe toate obligaţiile la care trebuia să se gîndească în momentul acela. Fiica ei, tatăl lui şi viaţa lor atît de deosebită.

Ridicîndu-se din nou de la masă a spus:

– Acum chiar că trebuie să mergem.

De data aceasta nu a mai oprit-o. Dorea să analizeze posibilităţile de a trăi împreună, dar avea nevoie de timp să se gîndească. Nu dorea să facă promisiuni pe care nu şi le-ar putea ţine.

Numai Dumnezeu ştia că nu avusese parte decît de asta în viaţa ei.

– Permite-mi te rog, i-a spus el, ridicîndu-se repede.

La privirea ei mirată, îi explică:

– Aminteşte-ţi că eu sînt presupusul tău soţ devotat. Cel puţin, lasă-mă să-mi joc rolul aşa cum trebuie.

– Te rog, doar să nu exagerezi, i-a răspuns ea sceptică.

– Nu... în nici un caz, i-a spus el, în spatele scaunului, aşteptînd să se ridice.

– Mulţumesc.

– Nu ai pentru ce, i-a răspuns el, oferindu-i braţul.

Ezitînd, Fannie a acceptat.

– Singurul motiv care mă face să te iau de braţ, este faptul că-mi tremură genunchii şi mă tem să nu cad în nas dacă nu mă ţin de ceva.

Clay rîse.

– Nu mă prosteşti tu pe mine, ai făcut-o fiindcă îţi place.

Fannie a încercat să se elibereze, dar el a apu-

cat-o de mînă. Au ieşit din restaurant la braţ şi s-au îndreptat spre terminal.

– Respiri greu şi ceva îmi spune că nu de emoţie, că ai să-ţi vezi fiica, i-a spus el după un timp.

Fannie mormăi ceva şi el îi aruncă încă un zîmbet care o dezarmă.

– Dacă mai sufli mult, vei inspira mult aer deodată şi vei cădea jos, aici, iar Mandy va crede că te-ai îmbătat.

Fannie încercă să-şi liniştească gîfîiala.

– Nu pot!

– Respiră odată adînc, aşa, încet şi calm. Priveşte, avionul a şi sosit.

– Of, Doamne, a spus Fannie, privind speriată la pasagerii care păreau să coboare prea încet.

Îi strîngea aşa de tare mîna lui Clay, încît se temea că va fi amorţită cînd îi va da drumul. În sfîrşit, o fată tînără, purtînd un sac pe umăr, apăru în mulţime.

– Clay, ea este! a spus Fannie, îndreptîndu-se spre fata blondă care avea o coadă lungă, împletită pe spate. Este Mandy!

– Doamne, ce mult îţi seamănă!

Fără să-l audă, Fannie se repezi prin mulţime şi-şi croi drum spre fata care privea ca un pui pierdut.

Cînd se auzi strigată, Mandy îşi ridică privirea, zîmbi nesigură şi apoi se îndreptă spre Fannie.

În minutele următoare totul era confuz, în timp ce Fannie îşi strîngea fata în braţe. Uitase şi de promisiunea că nu va plînge, iar lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji. După un timp, se trase un pas înapoi şi-şi studie fata.

– Of, dragă... eşti frumoasă, a spus ea cu glasul înecat de emoţie. Te-aş fi recunoscut oriunde.

Rîzînd timid, Mandy i-a spus:

– Tu eşti Fannie!

– Exact, este Fannie Bodine, a spus Clay venind lîngă ele. Bună, eu sînt Clay, a zis el, fiind sigur că Fannie va uita să-l prezinte, în halul în care era. Soţul lui Fannie, a adăugat el, luînd-o politicos pe Fannie de umeri. Nici nu-ţi pot spune cît şi-a dorit mama ta clipa asta.

Fannie continua să plîngă, dar o studia, observînd că era îmbrăcată cu pantaloni curaţi şi o bluză.

– Ah, Clay... nu-i aşa că este frumoasă?

Ridicînd din umeri, Clay i-a răspuns:

– Da... este, iubito... la fel ca şi mama ei.

Mandy îi privea cînd pe unul, cînd pe celălalt. Era clar că-i studia.

– Vă mulţumesc că m-aţi aşteptat.

– Sîntem încîntaţi că ai putut veni, i-a spus

Fannie.

– Da, încîntaţi, întări Clay.

– Eşti sigură că părinţii tăi nu s-au supărat? Nu am putut niciodată să vorbesc cu ei.

Cu o ezitare, fata a spus:

– Ei... oh... s-au gîndit că ar fi bine pentru mine.

– Mă bucur, chiar mă bucur să aud asta, a răspuns Fannie.

A urmat apoi o tăcere.

– Cred că ar trebui să mergem să-ţi ridici bagajul, a spus Clay ca să umple tăcerea care a urmat după prezentare şi schimbarea cîtorva cuvinte.

Clay a pornit înainte şi părăsind poarta de sosire se amestecară cu lumea care mergea spre sala mare. Clay observase că Fannie nu-şi putea lua ochii de la fată.

– Bagajele sînt jos.

– Ai mîncat? a întrebat-o Fannie, în timp ce coborau.

Era tot ce putea spune, ca să evite să o atingă tot timpul.

– Ne-au dat o gustare în avion, i-a răspuns Mandy.

– Tatăl meu a organizat un dineu special pentru tine, i-a spus Clay în timp ce conversaţia în-

cezea. Noul său bucătar a gătit toată ziua.

Fannie a zîmbit, încercînd să pară nerăbdătoare la ideea cinei, dar spera că se va servi o mîncare pe care s-o recunoască.

– Mama ta mi-a spus că eşti în clasa a VIII-a, anul acesta, a zis Clay, în timp ce Fannie continua să o privească în tăcere pe Mandy, de parcă i-ar fi fost teamă că într-o clipă ar putea să dispară ca un fum. Îţi place şcoala?

Mandy a ridicat din umeri şi ochii îi deveniră trişti.

– Este bine... dar mi-ar plăcea mai mult dacă ar fi şi băieţi. Părinţii mei... au hotărît ca anul acesta să merg la o şcoală particulară.

– De ce au hotărît aşa, a întrebat-o Fannie curioasă, căci şi ea considera că era mai bine pentru fata ei să înveţe să aibă legătură şi cu cei de sex opus, dar îşi reaminti că ea nu era persoana care să hotărască.

– Cred că se gîndesc că aş căpăta o educaţie mai bună. După tonul ei, Fannie a înţeles că ea nu era de acord. În orice caz, caut să învăţ cît mai bine. Sînt ajutorul celei care editează jurnalul şcolii. Este foarte amuzant. Pînă căpătăm manuscrisele, ne certăm între noi. Sînt şi la clubul de teatru. Tocmai am jucat Romeo şi Julieta. Eu am interpretat-o pe lady Montague. Toată lumea

spune că pentru viitoarea reprezentaţie trebuie să repet rolul principal.

– Este minunat, i-a spus Fannie, amintindu-şi ce mult dorise ea la liceu să fie într-una din echipe. Dar abia reuşise să treacă clasa fiind ocupată cu îngrijirea mamei. Şi ai note bune? a întrebat-o Fannie, gîndindu-se dacă Mendy era premiantă.

Mandy a aprobat.

– Trebuie să am note bune ca să pot face parte din cluburi. Se pare că va trebui să-mi fac colegiul în Vermont cînd voi absolvi, aşa că trebuie să-mi menţin media. Privind la banda rulantă cu bagaje se grăbi, spunînd: Astea sînt bagajele mele.

– Pare a fi o fată ambiţioasă, a spus Clay, cînd nu mai era lîngă ei.

– Are o minte ascuţită ca un brici, a răspuns Fannie mîndră. O poţi recunoaşte după cum vorbeşte. Va ajunge departe.

Cînd Mandy a tras o valiză mare şi un sac de pe bandă, Clay s-a grăbit s-o ajute şi i-a spus:

– Dă-mi voie.

– Sînt grele, l-a prevenit ea, ca şi cînd oasele lui s-ar fi putut rupe din cauza greutăţii. Va trebui să luăm o maşină.

Clay zîmbi uşor. O plăcea, era un copil drăguţ.

– Nu e nevoie, sînt destul de mare şi puternic pentru vîrsta mea.

Cînd a văzut maşina, Mandy a exclamat:

– O, oo... e o splendoare! Continuă s-o admire, în timp ce Clay îi punea bagajele în portbagaj.

Apoi a sărit pe scaunul din spate, spunînd:

– Eu sînt obişnuită să umblu în maşini urîte, a mărturisit ea. Noi avem o camionetă Volvo. Vă puteţi imagina? Şi nu este roşie, ci gri, cu scaune gri, covor gri şi exteriorul tot gri. În timp ce vorbea, îşi dădea ochii peste cap.

Fannie era vrăjită, nu de maşina lui Clay, ci de personalitatea puternică a fiicei sale. Observase fiecare expresie a feţei, fiecare nuanţă. Încerca să vadă dacă are vreo asemănare cu tatăl ei. Nu avea nici una. Exista un Dumnezeu!

Drumul pînă acasă a durat ceva mai mult de o oră, timp în care Mandy a flecărit fără să se oprească şi s-a aplecat mereu printre scaunele lor ca să potrivească postul de radio. Cînd Clay a ieşit din şosea şi a intrat pe aleea pietruită spre casă, Fannie nu-şi mai dorea decît puţină odihnă şi linişte. A observat că Mandy a holbat ochii la vederea rezidenţei, şi a fost recunoscătoare că acceptase păcăleala. Era destul să priveşti fata o dată, ca să-ţi dai seama că fusese crescută de

oameni cu stare. Îşi imagina cum ar fi reacţionat dacă ar fi dus-o la ruina în care a crescut ea.

– Ce frumos este, a spus Mandy sărind din maşină şi privind în jur, cu ochii verzi la fel ca ai mamei sale. Întorcîndu-se apoi spre ea a întrebat-o: De cînd spui că locuieşti aici?

Hotărîtă să nu se îndepărteze prea mult de adevăr, Fannie i-a răspuns zîmbind:

– Nu de prea multă vreme.

– Mama ta şi cu mine sîntem căsătoriţi de curînd, a spus Clay. Nici ea nu este prea obişnuită cu acest loc.

– Oh... ce romantic! Nu ştiam, a exclamat fata.

– Aşa că vei înţelege de ce îmi este greu să găsesc bucătăria, i-a spus Fannie rîzînd ca şi cînd ar fi făcut o glumă. Spera ca afirmaţia ei să justifice, dacă vreodată s-ar rătăci în casa mare.

Uşa de la intrare s-a deschis şi Hyram şi-a făcut apariţia.

– Aţi sosit? a spus el, iar ochii i s-au luminat privind la fetiţa de treisprezece ani. Cu un zîmbet larg i s-a adresat:

– Tu trebuie să fii Mandy. Bun venit la noi, tînără domnişoară.

Fata i-a întins mîna.

– Vă mulţumesc domnule Bodine că m-aţi primit.

– Spune-mi Hyram sau doar Hy, a accentuat el. A luat-o apoi de braţ şi a împins-o înăuntru. Trebuie să cunoşti şi restul „bandei".

În acel moment, Fannie şi-a dat seama că aveau musafiri, Gussie şi Ernestine Dempsey, şi a înţeles că Hyram complotase fără ştirea ei şi asta o impresionă mai mult. Era normal ca prietenele cele mai apropiate să asiste la această ocazie. Spera însă, că Hyram le dăduse lecţii de cum trebuie să răspundă la eventualele întrebări ale fetiţei.

Gussie şi Ernestine au apărut cu un zîmbet timid, îmbrăcate în ţinute de seară, chiar puţin prea împopoţonate, după părerea lui Fannie, care încerca să-şi ascundă un surîs. Gussie, care era scundă şi grasă, purta un costum de seară roşu, cu o jachetă care o făcea să pară mai grasă. Era greu de spus cît de vechi era costumul, dar era evident că de cînd nu-l mai purtase, Gussie mai cîştigase cîteva kilograme. Nasturii aurii păreau că vor pocni la prima respiraţie. Nici Ernestine nu era mai în avantajul ei într-o rochie de catifea, de culoarea vinului de Burgundia, mirosind ca şi cînd ar fi stat cîţiva ani împachetată cu naftalină.

– Aceste drăguţe doamne, sînt Ernestine şi Gussie Dempsey. S-ar putea să fi auzit numele lor, căci ele fac parte din societatea baronilor pe-

trolului din Texas.

Aşa le-a prezentat Hyram, făcîndu-se că nu observă privirile pe care i le aruncau Fannie şi Clay.

Mandy le-a strîns mîinile şi le-a spus politicos:

– Îmi pare bine de cunoştinţă. Nu am cunoscut încă nici o baroană a petrolului.

– Semeni ca două picături de apă cu mama ta, a spus Gussie, care primi un ghiont din partea sorei sale, din care cauză se bîlbîi. Vreau să spun, că semeni izbitor de mult cu dînsa.

– Da, izbitor, într-adevăr, întări Ernestine.

– Iar această creatură răpitoare, este Wilhemena Linghtsey, care lucrează la confecţii, este creatoare de modele şi are propriul ei magazin, a continuat Hyram, prezentînd femeia frumoasă, cu părul platinat.

– Mă bucur, a spus Wilhemena demnă, întinzînd mîna, cu o manieră perfectă.

Părea că este o poză dintr-o revistă de modă, îmbrăcată cu o rochie de după-amiază, de mătase crem.

Mandy i-a prins şi i-a scuturat mîna.

Gerta l-a împuns pe Hyram.

– Doamne, era să uit. Această formidabilă femeie, este menajera mea, a arătat-o el, în timp ce stătea înaltă, dreaptă ca o statuie, aşteptînd să fie

prezentată.

Gerta a salutat respectuos.

– Sînt onorată să vă cunosc, domnişoară. Sper că sejurul aici vă va face plăcere.

Hyram i-a prezentat apoi pe bucătar şi pe jupîneasă, şi amîndoi i-au făcut plecăciuni ca şi cînd ar fi avut de-a face cu o alteţă regală.

Clay s-a aplecat spre Fannie atingîndu-i cu buzele urechia.

– Nu găseşti că prietenele tale exagerează puţin?

Ridicînd din umeri, Fannie i-a răspuns:

– Încearcă să pară bogate şi persoane cu influenţă, ca s-o impresioneze pe Mandy.

Clay hotărî că reprezentaţia a durat destul.

– Nu ştiu ce părere aveţi, dar mie îmi este sete.

– Da, hai înăuntru, i-a poftit Hyram. Noul bucătar a pregătit aperitive şi pot să spun că sînt foarte apetisante.

Grupul se adună în salon. Mandy s-a aşezat lîngă Fannie.

– Cred că este plăcut să trăieşti într-o casă aşa de frumoasă. Poţi să mă duci mai tîrziu să facem turul casei?

– Sigur că aşa am să fac, i-a răspuns Fannie, luîndu-i mîna şi strîngînd-o. Poate că va veni şi Clay cu noi, a continuat, făcîndu-i apoi cu ochiul

lui Clay. El cunoaşte povestea casei.

– Cu plăcere, a spus el servindu-se de pe platoul cu tarte de paté de ficat şi garnisite cu aspic, cu aspect sărbătoresc, pe care Gerta îl adusese la masă. Mai erau de asemenea sandvişuri cu icre negre, pikles şi albuş tare amestecat cu gălbenuşuri date prin sită.

Fără să dea atenţie mîncărurilor, Mandy se adresă Wilhemenei:

– Rochia pe care o porţi este creaţia dumitale?

– Dă, aşa este, îţi place?

– Este frumoasă. Îmi place să port rochii, dar la şcoală sîntem obligate să purtăm fuste plisate, lungi, care depăşesc genunchii, oribile, şi care te fac să arăţi ca o mătuşă, fată bătrînă.

– Îngrozitor, a fost de acord Wilhemena. Eu consider că fetelor tinere trebuie să li se permită să-şi exprime gustul lor propriu în îmbrăcăminte. Trebuie să facă parte din educaţie.

– Nu mai am răbdare să ajung destul de mare ca să fac ce-mi place, a spus foarte vehement Mandy, ceea ce a făcut să apară îngrijorarea pe faţa lui Fannie.

Cina a decurs ca o piesă pusă în scenă pentru Mandy, şi Fannie se simţea înduioşată de munca ce fusese depusă pentru asta. Îşi privea fata, în timp ce alături de masă se flamba desertul, şi se

întreba ce gîndeşte.

Desertul era format din cupe cu îngheţată de vanilie, garnisite cu cireşe glasate, servite în cupe.

– Voi pe aici ştiţi să mîncaţi bine, a spus Mandy cînd se terminase cina, şi tînăra fată strîngea masa. La noi acasă nu se face prea mare caz de mîncare.

– Adevărat? a întrebat Fannie surprinsă de afirmaţia fetei.

– Mami şi tata sînt foarte preocupaţi de sănătate. Ne-am îngrăşa şi am ajunge cît casa dacă am mînca în fiecare seară aşa.

Apoi, privind-o atent pe Fannie, i-a spus:

– Cred că faceţi multe eforturi fizice ca să vă menţineţi silueta.

– Mama ta este foarte atentă cu silueta ei, este destul s-o priveşti ca să-ţi dai seama, a spus Clay.

Fannie îi aruncă o privire recunoscătoare, şi îmbujorată îi mulţumi pentru compliment.

– Eu nu înţeleg de ce oamenii din ziua de azi sînt aşa de preocupaţi de siluetă, a spus Gussie. Eu am făcut parte întotdeauna dintre cei graşi şi sînt sănătoasă ca un cal.

– Din cauza asta eşti nevoită să iei medicamente hipertensive, i-a spus Ernestine.

– Asta nu are nici o legătură cu greutatea mea,

şi o ştii şi tu. Mie îmi creşte tensiunea din cauză că puţurile petroliere mă înnebunesc. Este o tensiune permanentă cînd eşti o baroană a petrolului, ştii... îi spuse privind-o pe Mandy.

– Sînt sigură că aşa este. În ce regiune din Texas locuieşti? a întrebat fata.

– În ce regiune? se întrebă Gussie, privind la sora ei Ernestine.

– În partea de sud, a spus sora ei. Acolo unde există petrol. Dar am vorbit destul despre noi, acum spune-ne ceva despre tine, dragă Mandy.

– Mă tem că viaţa mea este destul de plicticoasă, în comparaţie cu a voastră.

– Cred că îi ştii pe toţi cei ce sînt la conducere în Washington, a încurajat-o Wilhemena.

Mandy a scuturat din cap.

– Am cunoscut pe unii care se ocupă de operele de binefacere, dar nu cunosc personal mai mulţi.

– L-ai cunoscut pe Sam Donaldson? a întrebat cu invidie Gussie. Îl iubesc... şi sprîncenele lui sexy...

– Mă tem că nu. Dar aş putea obţine un autograf pentru dumneavoastră, i-a răspuns Mandy cu părere de rău.

– Nu cunoşti nici un senator frumos? Nu mi-ar displace să fiu căsătorită cu un politician, a spus

Wilhemena.

Mandy a scuturat din cap cu dezgust.

– Majoritatea sînt bătrîni.

– Cît de bătrîni?

– În jur de patruzeci de ani.

– Ce vorbeşti! a exclamat femeia, stîrnind rîsul tuturor.

– Vă rog să mă scuzaţi, a intervenit Fannie care dorea să rămînă singură cu fiica ei cîteva minute, atunci cînd Hyram i-a poftit în salon.

Hyram şi Clay s-au ridicat în momentul cînd doamnele părăseau masa.

Gerta le-a întîlnit pe coridor.

– Am trimis lucrurile domnişoarei Mandy în dormitorul albastru, şi a dispărut pe uşa ce ducea spre bucătărie, lăsînd-o pe Fannie nedumerită, stînd lîngă Mandy.

– Unde naiba este dormitorul albastru?

Capitolul 7

– Ce se întîmplă? a întrebat Mandy privind-o curioasă pe mama sa.

Fannie îşi muşcă buzele. Dormitorul albastru? În loc de răspuns, a dus-o pe Mandy sus pe scări.

– Hai să-ţi arăt camera mea, i-a spus ea, sperînd să uite incidentul.

– Camera ta? a spus Mandy, ridicînd o sprînceană blondă.

– Da, a mea şi a lui Clay, a repetat Fannie roşind.

A deschis uşa şi s-a retras deoparte pentru ca Mandy să poată intra prima.

– Vai... este o cameră nemaipomenită, a spus Mandy cu ochii holbaţi.

Fannie a rîs şi a urmat-o înăuntru.

– Bănuiesc că este un compliment.

Mandy s-a apropiat de pat şi şi-a plimbat mîna pe cuvertura brodată.

– Este frumoasă, şi trebuie să fie foarte veche, a murmurat ea.

– Sînt sigură că este veche. Acest loc este plin de lucruri antice. Mă tem că nu ştiu prea multe despre ele.

– Pot să privesc în jur?

Fata a vizitat şi camera de baie şi a fost şi mai impresionată. S-a reîntors în dormitor şi s-a aşezat pe o canapea în faţa căminului.

– Pariez că este confortabil să stai aici iarna, în faţa focului din cămin.

– Da... foarte intim, a spus Fannie, aşezîndu-se pe un scaun în faţa ei. Camera asta a fost a mamei lui Clay, înainte să moară.

– Cum arăta?

Ezitînd, Fannie i-a răspuns:

– Eu nu am cunoscut-o.

– Dar tatăl lui este un om superb.

– Da, Hyram este foarte drăguţ. Întotdeauna

m-a făcut să mă simt dorită aici.

– Asta, pentru că vede cît de mult te iubeşte fiul său, i-a spus Mandy.

Cînd Fannie s-a arătat surprinsă, ea a continuat:

– Este evident doar după felul cum te priveşte.

– Clay?... a întrebat Fannie încreţind fruntea.

Fata a început să rîdă.

– Cine altul? Nu ai observat cum îţi pîndeşte fiecare mişcare pe care o faci? Este îndrăgostit pînă peste cap de tine.

Fannie ar fi vrut să-i spună că probabil o supraveghea să nu cumva să fure argintăria.

– Sînt o femeie norocoasă, a spus ea în schimb.

– Cum v-aţi cunoscut?

În această problemă, Fannie avea pregătit răspunsul pe care îl repetase înainte cu Clay.

– La liceu, am stat alături la ora de biologie. M-am mirat că nu am pierdut lecţia, fiindcă nu eram prea atentă.

– Sînt sigură că şi atunci era frumos, i-a spus Mandy zîmbind.

– O... da, aproape jumătate din fetele de la şcoală erau îndrăgostite de el.

– Ce te-a atras cel mai mult la el?

– Aş spune că ochii. Are cei mai frumoşi ochi

albaştri pe care i-am văzut vreodată. Şi umerii, erau atît de laţi... M-am îndrăgostit imediat, i-a spus ea cu o expresie visătoare.

– Aţi început să vă plimbaţi împreună?

– Nu chiar imediat, i-a spus Fannie, trebuia să-mi păstrez reputaţia.

– Dar pe el, ce crezi că l-a atras la tine?

Fannie a tăcut, întrebîndu-se dacă avea ceva ce i-ar fi plăcut mai mult lui Clay, dacă exista aşa ceva. Nu-i venea nimic în minte. Pînă la urmă a spus:

– Cred că părul meu.

Mandy a aprobat-o, găsind că era logic.

– Cum aţi ştiut că sînteţi îndrăgostiţi?

Fannie se întreba dacă toate fetele în vîrstă de treisprezece ani erau tot atît de curioase ca fiica ei.

Fannie a spus apoi cu multă siguranţă:

– Foarte simplu. Nu suportam să fiu departe de el şi de fiecare dată cînd intra în cameră, eu luam foc... simţeam că ard peste tot.

– De-abia aştept să întîlnesc pe cineva şi să mă simt şi eu la fel, a zis Mandy visătoare.

Rîzînd, Fannie, i-a spus:

– N-ai nici o grijă, ai timp destul. Încearcă să te distrezi şi să-ţi termini şcoala. Nu este uşor s-o faci, cînd ai un bărbat şi copii de îngrijit.

Mandy era gata să răspundă, dar cineva bătea la uşă. Clay a pătruns înăuntru.

– Vreau doar să ştiu dacă Mandy s-a instalat. V-am întrerupt conversaţia?

Fannie a scuturat din cap.

– Nu, te rog intră, i-a spus ea, recunoscătoare că venise. Mandy şi cu mine ne duceam spre camera ei, dar ne-am oprit puţin aici. Trebuie să o duc în camera albastră... Îi spuse acest lucru, căutînd printr-o mimică să-l facă să înţeleagă că habar nu avea unde este camera.

– Nu ne-am grăbit, în schimb am stat la taifas, a spus Mandy.

– Un taifas între fete... a spus el zîmbind.

– De fapt, vorbeam despre tine, i-a spus Mandy zîmbind.

– Despre mine? Vai, dar ce am făcut?

– Fannie îmi povestea ce a atras-o mai întîi la tine.

– Şi?... a întrebat Clay, aruncînd o privire amuzată către Fannie.

– Mi-a spus că ochii şi umerii tăi.

– Umerii mei?

– Ea spune că ai cei mai laţi umeri din lume. Ştii că asta le place femeilor la bărbaţi.

Fannie simţea cum se înroşeşte.

– Mandy, nu cred că-l interesează asta pe

Clay.

– Din contră, mă interesează... a spus el, venind să se aşeze pe canapea lîngă Mandy. Avea o privire jucăuşă în ochi. Şi ce a mai spus?

Mandy înţelesese că se prinsese în jocul dintre ei doi.

– A spus că de cîte ori te vede i-a foc.

– Lasă glumele... şi privi spre Fannie care avea obrajii roşii, şi rînji.

– Am întrebat-o apoi ce te-a atras pe tine la ea cînd ai văzut-o, şi mi-a spus că părul ei lung.

Zîmbetul de pe faţa lui s-a şters privind la masa de bucle blonde, roşcate, care-l făceau să viseze cum ar fi dacă i le-ar peria şi cum arăta pe trupul ei gol cînd ar face dragoste.

Privirile lor s-au întîlnit.

– Da, mama ta are un păr frumos, dar nu asta m-a atras mai întîi la ea.

Mirată, fata l-a întrebat:

– Atunci, ce anume?

Zîmbind şi scărpinîndu-şi nasul, Clay a zis:

– Nici nu mă gîndesc să-ţi spun.

Dezamăgită, Mandy l-a rugat.

– Hai, te rog.

– În nici un caz. Bărbatul are şi el secretele sale. Acum hai să-ţi arăt camera ta.

Fannie a aprobat repede.

– Da, te rog, ţi-am spus că va sta în dormitorul albastru? Jocul cu sprîncenele ei s-a repetat.

Clay părea că se distrează.

– Da, cred că mi-ai spus. Se întoarse apoi spre Mandy. Se află cu două uşi mai jos, traversînd sala de la ficusul de acolo. Vino, am să-ţi arăt.

Clay a condus-o pe Mandy la camera ei şi s-a întors puţin mai tîrziu, găsind-o pe Fannie stînd încă pe seaun şi privind la căminul unde nu era foc.

– Te simţi bine?

Dînd din cap, Fannie i-a spus:

– A crescut, Clay.

Clay s-a apropiat şi i-a pus mîinile pe umeri.

La început s-a încordat, dar obişnuindu-se cu atingerea lui s-a relaxat.

Prefăcîndu-se că nu-şi dă seama de ceea ce îi provoca contactul fizic cu el, i-a spus:

– Nu este chiar aşa, mai are unele mici trăsături, specifice vîrstei, care vor dispărea. S-a oprit şi a început să-i maseze muşchii umerilor.

Fannie a lăsat uşor capul pe spate şi a gustat uşurarea.

– Vasăzică, îţi plac umerii mei, nu?

Fannie s-a înroşit din nou.

– Mandy pune o mulţime de întrebări despre

dragoste. La stadiul acesta este acum.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Ai umeri foarte frumoşi.

Clay părea mulţumit.

– Iar tu greşeşti cînd vorbeşti de părul tău. Recunosc că este frumos, dar nu asta este ce găsesc eu cel mai atrăgător la tine, i-a spus el mai tîrziu.

Pe Fannie conversaţia o stînjenea.

– Nu ştiam ce să spun. Nu ne-am gîndit să repetăm şi acest aspect.

Clay a dat din cap şi a făcut un pas îndreptîndu-se spre uşă, apoi se întoarse.

– Ca o informaţie... pentru mai tîrziu... deşi îmi place părul tău, eu găsesc că ai cea mai frumoasă şi mai fină piele pe care am văzut-o vreodată. Sper că în viitor să pot vedea mai mult.

A sărutat-o pe ceafă, şi a părăsit camera, fără să mai spună ceva.

– Fannie, te rog să te culci în pat, i-a spus Clay certînd-o, în a doua noapte.

Era în faţa ei, într-un pantalon de pijama bleumarin şi cu o bluză lungă pînă la şolduri, dar cu pieptul păros şi negru, gol.

– Am mai discutat asta de cîteva ori, i-a spus el. Eu glumeam cînd ţi-am spus că vei dormi pe canapea.

Fannie se înveli bine cu pătura.

– Mă simt foarte bine, i-a spus ea, întrebîndu-se de ce nu-şi punea o cămaşă de noapte. Încerca să nu privească la ceea ce vedea sub umerii lui. Dacă altă dată i se păruseră largi, acum nu puteau fi comparaţi cu dimensiunile reale.

– Eu ştiu din experienţă că această canapea este tare ca piatra, nu uita că am crescut în casa asta. Nici nu-ţi pot spune cîte nopţi cînd era furtună, m-am furişat în odaia asta la miezul nopţii, şi am încercat să dorm pe canapea. Mamei îi părea rău de mine şi mă chema la ea în pat.

– Nu este chiar aşa de incomodă, a insistat Fannie, deşi noaptea care trecuse îi dovedise că era foarte departe de adevăr.

Era îngustă şi cu aproximativ şase centimetri prea scurtă pentru ea, de aceea era obligată să doarmă chircită pe o singură parte şi cu genunchii îndoiţi. Mai era şi tare ca cimentul, şi era clar că figura doar ca decor şi nu pentru confort.

– Nu mă face să te trag pînă în pat, i-a spus el cu mîinile în şolduri. Să ştii că pot s-o fac. Şi ce va gîndi Mandy cînd va intra mîine dimineaţă, şi ne va găsi în paturi separate?

– Va bate întîi la uşă, şi voi avea timp să intru în pat.

– Şi dacă uită să bată?

– Am să încui uşa cu cheia!

Clay oftă puternic şi clipi din ochi. Era încăpăţînată ca un catîr. De unde îi veneau toate astea? Pierduse prea mult timp ascultîndu-i toate concepţiile despre morală, pe care se simţea obligată să le predice oricui îi ieşea în cale.

– Treci în pat, ei drace! Faci ca totul să fie mai greu pentru amîndoi.

Fannie se ridică, luîndu-şi cearceaful cu ea.

– Ce fel de dificultăţi îţi creez ţie?

– Eu nu mă pot odihni ştiind că tu te chinui să dormi pe canapea.

Începînd să-şi piardă răbdarea, îşi trecu mîna prin păr.

– Iată, este tîrziu şi sînt obosit. Ori te culci în pat, ori să ştii că mă duc în camera mea.

– Nu poţi să faci aşa ceva!

– Greşeşti! Pot să fac orice vreau.

Furioasă, Fannie se ridică de pe canapea, acoperindu-se din pudoare cu cearceaful ca un sarong, şi se îndreptă spre pat.

Era un pat înalt şi îngust, nu semăna cu paturile mari la modă. S-a căţărat sus, întrebîndu-se cum vor reuşi să-şi împartă spaţiul, fără să se

atingă.

Clay i-a mulţumit şi s-a urcat şi el în pat, stingînd lampa. Dar de îndată ce a ajuns sus, s-a rostogolit spre mijlocul patului din cauza saltelei care era din puf. Cînd a simţit că a strîns cu genunchiul ceva moale, s-a crispat. A auzit-o pe Fannie oftînd.

– Scuză-mă, a mormăit el. Salteaua nu este destul de netedă, fiindcă este umplută cu puf de gîscă. Mama spunea că nu poate dormi pe nimic altceva.

– Nu face nimic, a murmurat Fannie refugiindu-se la marginea patului ca să nu se atingă.

Zăcea acolo ţeapănă ca o scîndură, ţinîndu-şi respiraţia. Nu îndrăznea să scoată nici cel mai slab sunet. Dar imediat a început şi ea să alunece spre mijlocul patului, fiindcă acolo era greutatea cea mai mare. A încercat încă o dată să se îndepărteze spre marginea patului, şi s-a strîns mai bine în pătură ca să nu mai alunece. Era din ce în ce mai rău. Deşi îi despărţeau cîţiva centimetri, simţea cum o dogoreşte căldura trupului alăturat, ca un pavaj încins.

Clay a ridicat capul.

– Ce naiba faci? a întrebat-o, auzind-o cum se zvîrcoleşte.

Cu glasul iritat i-a răspuns:

– Încerc să nu mai alunec la mijloc.

– Doamne fereşte. Ce se întîmplă cu tine, Fannie? Nu ai dormit niciodată cu un bărbat în pat?

Dorea să se ferească de el şi nu îndrăznea să-şi părăsească jumătatea ei de pat, de teamă că va ajunge în braţele lui.

– Am o fată de treisprezece ani... ce-ţi închipui, i-a răspuns ea tăios.

Un moment, Clay n-a mai spus nimic.

– Să nu-mi spui că a fost o singură dată!

– Nu te priveşte!

– Trebuie să dăm impresia că sîntem căsătoriţi. Ar trebui să-mi spui totul despre soţul tău.

– Hai...

În vocea lui se simţea că se amuză.

– Nu am ţinut niciodată socoteala, dar ştii ce... cînd te voi cunoaşte mai bine, te voi duce la mine acasă şi te voi lăsa să numeri nopţile...

– Vai ce amuzament!

Îi observa linia şoldului sub cearceaf. Îi simţea parfumul şi se întreba ce parfum era. Era fin, dar destul de plăcut ca să-l facă să se apropie mai mult.

– Ai fost vreodată îndrăgostită? a întrebat-o el dulce.

Pe Fannie o omora faptul că el era aşa de curios. Pînă atunci îşi puseseră o groază de

întrebări. S-a întors, şi l-a văzut că o privea. Şi-a fixat şi ea privirea pe faţa lui care era în umbră. Oftînd, i-a spus:

– Am fost o dată. Am fost foarte îndrăgostită de tatăl lui Mandy, sau mai bine-zis, atît cît poate fi îndrăgostită o fată la şaisprezece ani. Credeam că mă iubeşte şi el, cel puţin aşa spunea. În orice caz, nu era pregătit să fie tată.

– Este singurul bărbat la care ai ţinut?

– Da. Mă mai întîlnisem şi cu alţii, dar fără urmări. Pînă la moartea mamei, nu prea aveam mult timp liber. După moartea ei, am revenit la şcoală, aşa că eram prinsă şi cu şcoala şi cu serviciul. Nu am suferit deloc fiindcă nu aveam un iubit.

Lui Clay îi venea greu să creadă.

– Nu-ţi lipseau îmbrăţişările sau sărutările?

– Vrei să spui, dacă nu aş fi avut dorinţa unei legături sexuale? Pot răspunde că nu. De fapt, eu socotesc că se face prea mult caz de actul sexual. Pot spune că este chiar incomod. În clipa cînd a aflat de copil, m-a părăsit.

– De obicei, prima dată doare, a spus Clay, fiindcă nu putea să creadă că nu cunoscuse decît un băiat.

S-a aplecat şi apucîndu-i o şuviţă de păr a învîrtit-o între degete.

– Probabil că era şi el tînăr şi fără experienţă. Nu trebuie să fie aşa. După un moment a început să chicotească. Drace, îmi amintesc cum a fost la mine prima dată. Eram în limuzina mamei, pe scaunul din spate şi în jur erau milioane de ţînţari.

– Care este părerea ta? a întrebat Fannie, dorind să evite mărturisirile lui despre escapadele sexuale.

– Părerea mea este că nu trebuie să doară. Dacă bărbatul acordă femeii timpul suficient.

Fannie simţea din nou nodul în stomac.

– Clay, eu cred că nu ar trebui să discutăm aceste lucruri.

Cînd i-a vorbit, vocea lui era catifelată.

– Sîntem amîndoi adulţi şi este evident că sîntem atraşi unul de altul. De ce îţi este frică Fannie...

Atingerea lui îi provocă fiori pe tot braţul. S-a smucit într-o parte. Mişcarea bruscă o făcu să-şi piardă echilibrul şi întinse o mînă căutînd un sprijin, dar nu găsi decît o pernă. După aceea a căzut şi, în cădere, braţele ei au prins lampa de pe masa de noapte, care a căzut pe jos odată cu ea. Zgomotul părea că a zguduit casa, mai ales sunetul sticlei care s-a spart.

– Ce faci...?

Clay s-a întins spre partea opusă a patului

spre lampa de pe masa lui, apoi alergă în cealaltă parte, unde Fannie întinsă pe jos încerca să se ridice ferindu-se să nu se taie în cioburile beculuí spart.

– Ce s-a întîmplat? a întrebat-o el.

Îşi ridică brusc capul, neştiind dacă era mai mult stînjenită decît supărată.

– Cred că este clar, am căzut din blestematul ăsta de pat.

– Nu ai păţit nimic?

– Desigur că nu, a spus ea înroşindu-se atît de tare, încît era sigură că i se înroşiseră urechile. Doar nu am căzut de pe un munte.

Clay a oftat adînc. Nu mai întîlnise o femeie ca ea. Cînd a încercat să se mişte, i-a spus:

– Stai liniştită, peste tot sînt cioburi de sticlă.

A luat apoi lampa şi a pus-o pe masa de noapte, după care îngenunchind lîngă ea, începu să culeagă cîteva cioburi de bec care erau peste ea. În timp ce o făcea, nu se putea stăpîni să nu observe cămaşa ei de noapte. Era elegantă şi i se potrivea perfect pe şolduri şi pe sîni. Prin materialul subţire i se puteau vedea sfîrcurile sînilor.

Fannie îşi dădea seama după cum o privea, că nu căuta numai cioburile de sticlă, şi l-a întrebat enervată:

– Ce facem?

– Trebuie să-ţi scoţi cămaşa, i-a spus el.

– Cum adică?

– Cred că este acoperită de sticlă spartă. Hai, lasă-mă să te ajut, şi i-a întins mîna s-o ajute să se ridice în picioare. Stai nemişcată. Nu trebuie să te mişti, altfel vei risipi cioburi pe covor. Mîine voi curăţa aici cum trebuie. Spune-mi unde pot găsi ceva cu care să te îmbraci?

– Asta este singura cămaşă pe care o am.

– Nici o problemă. S-a dus la unul din sertarele comodei şi s-a întors cu bluza lui de pijama.

– Pune asta.

– Cum... aici? Acum....

– Eu am să mă întorc cu spatele.

Fannie şi-a scos grăbită cămaşa peste cap, aruncînd-o aproape, şi apoi a îmbrăcat bluza lui de pijama.

– Gata, sînt îmbrăcată. Dar mînecile erau mult prea lungi, iar bluza o acoperea parţial, puţin mai jos de talie.

Clay s-a întors şi a zîmbit cînd a văzut cît de mare era pentru ea.

– Nu mi-am închipuit că eşti aşa de pipernicită.

– Am un metru şi cincizeci şi şapte, şi cîntăresc patruzeci şi opt de kilograme, aşa că nu poţi spune că sînt o „pipernicită".

– În orice caz, ai braţele scurte, a spus el, şi a

început să-i ridice mînecile.

– Ştiam eu că trebuie să dorm pe canapea. Crezi că a auzit cineva cînd am căzut, a bîiguit ea.

Clay de-abia îşi stăpînea rîsul.

– Cred că doar la o distanţă de zece kilometri.

– Atunci de ce nu a venit nimeni să bată în uşă să vadă ce s-a întîmplat?

– Au bănuit probabil că facem dragoste aprinsă şi nu au vrut să ne deranjeze.

Îşi smulse braţul din mîinile lui.

– Tot nu se potriveşte, a spus ea.

– Ai dreptate. După cum te porţi nu se poate face nimic, i-a răspuns el, şi, fără să-i dea atenţie, i-a ridicat şi a doua mînecă. Ştii ce am să fac? Am să pun o pernă între noi şi în felul acesta nu vei atinge nici o parte a corpului meu. Acum crezi că te poţi urca în pat de aici, aşa încît să nu calci pe vreun ciob.

– Aş putea, dacă aş fi un acrobat, i-a spus ea ascuţit.

– Te-aş putea ridica eu.

– Nu, mulţumesc.

Şi-a dat seama că făcea prea mult caz pentru un fleac, dar nici nu voia să-i intre un ciob în picior, aşa că-şi luă avînt şi reuşi să urce pe pat, de acolo de unde stătea. Cu această ocazie, el a privit discret dantela chiloţeilor de pe ea, pe care

Wilhemena insistase să-i cumpere. În timp ce se instala sub pătură, Clay a pus o pernă între ei.

– Eşti satisfăcută?

Privind în tavan, i-a răspuns:

– A fost ideea ta!

– Nu vreau să mai cazi din pat, dar e destul de caraghios, nu-i aşa?

– Vrei să spui că este inutilă?

– Ţi-am spus-o mai înainte, nu mă voi repezi la tine. Acum putem dormi? Am mai pierdut o noapte din cauza mofturilor tale.

A stins lampa şi s-a urcat din nou în pat. Fannie îl simţea că încearcă să se liniştească. Mofturi ridicole... adevărat. De ce trebuia să-şi bată joc de tot ce făcea ea? A stat liniştită în întuneric privind în tavan. Ar fi fost uşor să se înfurie pe el, dar era obosită. Indiferent dacă avea o părere bună sau rea despre ea, ceea ce nu putea şti, totuşi fusese gata să-şi lase treburile ca s-o ajute. Adevărat, ar trebui să se înţeleagă.

– Este prima oară cînd dorm cu cineva în pat, de cînd a murit mama, a spus ea după un timp.

– Adevărat?

Clay a înţeles că mama ei trebuie să fi fost foarte bolnavă, dacă necesita atîta îngrijire.

– Am dormit cu ea în nopţile cînd se simţea foarte rău, în eventualitatea că ar fi avut nevoie de

ceva, sau... Aici s-a oprit.

Curios, Clay a întrebat-o repede:

– Sau ce?

Fannie nu i-a răspuns imediat.

– Dormeam adînc în noaptea cînd s-a întîmplat. M-am trezit în zori, devreme... inima îmi bătea în piept ca o tobă. Am ştiut că murise... era deja rece cînd am atins-o. Murise în timpul nopţii. Eram mulţumită că s-a stins în linişte. Dar de ce îţi spun eu ţie toate astea... a oftat ea.

– Probabil ai simţit nevoia să vorbeşti... i-a spus el blînd.

Privind spre tavan, Fannie continua să se gîndească la femeia care jucase atîtea roluri în viaţa sa. Fusese şi mamă şi o prietenă bună, şi în cele din urmă, copilul care avea nevoie de ea. Apoi, a mărturisit:

– Da, îmi lipseşte, a fost singura mea prietenă.

– Cum aşa?

Fannie ezita. Chiar şi acum, îi era greu să vorbească despre trecut.

– Majoritatea fetelor la şcoală mă dispreţuiau. Familia mea era un gunoi. Mă condamnau că mă îmbrac ca o stricată, pentru că fustele mele erau prea scurte şi strîmte, iar eu eram prea mîndră ca să mărturisesc că nu puteam să-mi permit nimic altceva.

În întuneric, Clay s-a încruntat.

– Dar băieţii?

A întrebat, deşi bănuia că el ştia mai mult despre asta decît ştia ea. Îşi amintea cum vorbeau despre ea la garderobă.

– Cum s-au purtat cu tine?

Fannie s-a întors cu faţa spre el.

– Ar trebui să cunoşti răspunsul la întrebarea asta. Ori de cîte ori ieşeam cu un băiat, făcea tot posibilul să intre în casă. Nu avea importanţă că nu reuşea, dar lunea dimineaţa umplea şcoala inventînd cum se purtase cu Fannie Brisbane. După un timp, nu am mai acceptat să merg la nici o întîlnire. De altfel, mama se simţea foarte rău şi nu o mai puteam lăsa mult timp singură. Nu mă mai interesa... Acum mintea... suferise din cauza asta.

Clay a tăcut un moment, încercînd un sentiment de prostie şi de furie. Cît de crudă putea fi lumea uneori.

– Îmi pare rău că ai fost obligată să suferi, a spus la sfîrşit. Mai ales cu grijile pe care le aveai acasă.

Îi părea rău că trebuia să admită, că avea şi el o vină, dar simţi nevoia să o mărturisească.

– Nici eu nu eram mai bun decît cei care inventau poveştile; le ascultam şi îi credeam, a măr-

turisit el încet.

– Cum de nu m-ai invitat şi tu să ne întîlnim?

– Bănuiam că nu aveai timp, că eşti prea solicitată. Îmi pare rău Fannie, te-am bănuit de cele mai urîte lucruri. De obicei, ştiu să apreciez mai bine oamenii.

– Erai tînăr, amîndoi era tineri. În orice caz, cred că mi-am meritat soarta. Am sfîrşit prin a mă culca cu băiatul care se purta frumos cu mine şi care nu mă trata ca pe o curvă. Credeam că nu este precum ceilalţi. Dar mi-a făcut cea mai mare surpriză din viaţă.

– Dar iată rezultatul! Ai o fată frumoasă.

Fannie oftă şi-i răspunse:

– Da, merită, cînd o vezi, şi cît de bine se descurcă. Aş mai suferi o dată şi aş mai suporta riscul.

– Noapte bună, Fannie...

I-a urat şi ea noapte bună, şi a închis ochii, fără grijă că doarme în pat cu el.

Capitolul 8

În timp ce jupîneasa servea micul dejun, Clay, care se afla în picioare, în dreptul uşii din sufragerie, a întrebat:

– Unde naiba ar putea să fie?

– Nu am idee, am căutat-o în camera ei şi e plecată, a răspuns Fannie, scuturînd din cap.

– Întrebaţi de domnişoara Mandy, a spus Gerta, care, intrînd, prinsese ultima parte a conversaţiei. Copilul s-a trezit cu noaptea-n cap de dimineaţă. A spus că era prea nervoasă ca să poată dormi şi dorea să facă o plimbare. I-am

spus că în garaj sînt biciclete şi putea să folosească una dintre ele.

– Ai văzut în ce parte a luat-o? a întrebat-o Clay.

– S-a îndreptat spre Elderberry.

– Fir-ar să fie, a bombănit Clay.

Speriată, bătrîna a întrebat:

– Este ceva grav?

Fannie la fel de speriată, a spus:

– Dacă stă de vorbă cu cineva? Ştii ce gură spartă este Maud Elderberry. Dacă află ceva... Ştii despre ce este vorba.

– Of, Doamne, nu m-am gîndit la asta, a spus Gerta.

– Hai să mergem, i-a spus Clay lui Fannie, şi apucînd-o de mînă a împins-o spre sală, la uşa de la intrare.

Hyram a coborît scara în halatul de baie şi a strigat:

– Arde undeva?

– Mandy a plecat de dimineaţă cu bicicleta. Trebuie s-o găsim, înainte de a putea vorbi cu cineva.

Înainte ca bătrînul să mai întrebe ceva, ieşiră pe uşă.

După ce au urcat în maşină, Clay a pornit de pe alee pe şoseaua principală, care era destul de

aproape. Cercetînd cu ochii drumul, sperînd s-o vadă, a spus:

– Ştiam eu că n-o să meargă.

– Şi eu, a îngînat Fannie. Voiam să mă conving că vom reuşi, din cauză că eram atît de disperată, dar aşa cum se întîmplă cînd minţi... Mai devreme sau mai tîrziu minciuna iese la iveală.

– Ce vei face?

– Ce ar fi trebuit să fac de la început, să-i spun adevărul.

– Da, pare un copil bun. Eu nu cred că sentimentele ei faţă de tine se pot schimba, indiferent de ce ar afla.

Înnebunită, Fannie căuta pe drum un semn că fata ar fi trecut pe acolo.

– Nu ştiu, Clay, s-ar putea să mă dispreţuiască. Am luptat toată viaţa să dovedesc oamenilor din oraş că nu sînt un gunoi. M-ar distruge dacă...

– Mandy nu va gîndi aşa despre tine, tu eşti cea preocupată de ceea ce gîndeşte lumea, a răspuns Clay supărat.

– Ce vrei să spui? a întrebat iritată.

– Tu eşti cea care vrei să-ţi dovedeşti asta, doar din cauza gestului pe care l-a făcut tatăl tău.

– Nu era în stare să rămînă într-un serviciu. A semnat cecuri false în tot oraşul. Şi-a părăsit

familia.

– Dar el era el, nu tu. Nu l-ai fi putut schimba, aşa cum nu poţi schimba vremea. Dar nu vrei să uiţi. Dacă n-ar fi fost aşa, nu ai fi fost determinată să inventezi toată povestea asta complicată. Cînd vei reuşi să înţelegi că eşti destul de bună aşa cum eşti?

Fannie aproape că nu auzea, atît era de preocupată să-şi găsească fata. Pentru ea nu mai conta nimic altceva. Deodată, o descoperi stînd lîngă un ţarc de cai, pe proprietatea Elderberry.

– Iat-o! a ţipat ea.

Clay a virat la dreapta aşa de brusc, încît a făcut să zboare pietrişul. Mandy, care vorbea cu băiatul cel mare al familiei Elderberry, s-a speriat la început, dar cînd i-a recunoscut a început să zîmbească. A alergat spre ei.

– Dwight îmi arăta caii lui. Nu-i aşa că sînt frumoşi?

Fannie a coborît din maşină, încercînd să citească pe faţa fetei vreun semn că ar fi aflat adevărul. Nu a văzut nimic şi i-a răspuns:

– Da, sînt frumoşi. Ne-ai speriat, Mandy. Eram îngrijoraţi.

– Îngrijoraţi din cauza mea? De ce? Eu îi spusesem menajerei unde mă duc. Şi apoi, oraşul ăsta mi se pare foarte liniştit.

Neputînd să-i spună adevăratul motiv al îngrijorării lor, Fannie a lăsat-o să creadă că erau exagerat de speriaţi din simplul fapt că plecase cu bicicleta. Din fericire, părea că singurul lucru despre care discutase cu băiatul erau caii. Ridicînd o şuviţă de păr de pe faţa fetei, Fannie a zîmbit:

– Cred că azi exagerez cu grija pentru tine. Ţi-e foame? Te aşteaptă acasă un mic dejun copios.

– Sînt moartă de foame, dar întîi să-mi iau rămas-bun de la Dwight şi să-mi iau bicicleta.

Urcînd în maşină, Fannie a răsuflat uşurată.

– Nu cred să fii aflat ceva.

Clay părea şi el liniştit.

– Nici eu. V-a trebui s-o păzim cu mai multă atenţie. Ştii ce, azi îi vom da o ocupaţie acasă, iar mîine ne trezim devreme şi mergem la Savannah, unde vom şi rămîne peste noapte. Tot trebuie să fim luni dimineaţă devreme acolo ca să poată lua avionul de întoarcere.

Fannie simţi cum i se strînge stomacul la gîndul plecării fiicei sale, dar ştia că nu are încotro. Va trebui să guste fiecare clipă petrecută împreună.

– Mi se pare minunat, dar eşti sigur că poţi să-ţi părăseşti munca?

– Altfel nu m-aş fi oferit.

– Gata! Este în regulă, gata de plecare, a spus Mandy apropiindu-se pe bicicletă de maşină.

Proprietatea Elderberry era doar la o jumătate de kilometru de reşedinţa Bodine. Mandy a mers pe bicicletă în faţa maşinii, iar Clay a urmat-o încet, lăsînd o distanţă între ei. În timp ce mergeau, Mandy le-a vorbit despre iapa frumoasă pe care băiatul îi spusese că poate s-o călărească oricînd doreşte.

– Ştii să călăreşti?

Fata a aprobat entuziasmată.

– Părinţii celei mai bune prietene a mea, au o fermă în Maryland. În fiecare lună mă iau acolo, şi călărim pînă încep să ne doară oasele.

Ajunseră acasă. Clay a coborît şi a deschis portiera pentru „doamna".

– Ştii că avem şi aici cai... i-a spus el ca o simplă informaţie, apoi a continuat după ce văzuse surpriza pe faţa ei. Este un grajd în spatele casei. Nu-l poţi vedea din cauza copacilor. Dacă vrei, vom merge să călărim după dejun.

– Ar fi superb. Călăreşti şi tu? a întrebat Mandy fericită.

– Nu am mai călărit demult, dar îmi închipui că mă mai pot ţine pe un cal, fără să cad.

Cînd au intrat în sufragerie, Hyram era cu de-

junul jumătate terminat. Mandy i-a povestit despre întîlnirea ei cu drăguţul Dwight Elderberry şi planul de a călări împreună cu Clay. Hyram s-a întors spre Fannie.

– Te duci şi tu cu ei? a întrebat-o el.

Fannie a scuturat din cap.

– Eu nu ştiu nimic despre cai, chiar pot spune că îmi este frică de ei.

Se apropie de ea şi o bătu pe mînă.

– Atunci vei sta aici cu mine. Am o grămadă de flori în glastre şi altele culese de dimineaţă. Poate că mă ajuţi să le aranjez şi să găsim locuri potrivite să le punem.

– Bineînţeles, te voi ajuta, a răspuns ea zîmbindu-i.

Îşi amintea cît de mult îi plăcea să lucreze în grădina de zarzavaturi, cu ani în urmă. Dar, cînd a privit peste masă la Clay, care o pîndea cu faţa schimonosită, surîsul i-a dispărut.

Grajdul mirosea a fîn proaspăt şi a bălegar.

Clay a stat puţin de vorbă cu „piticul", omul care era angajat ca grăjdar şi care s-a înveselit cînd a văzut cît de entuziasmată a mîngîiat Mandy un cal mare, roşcat, pe care-l chema Sam, şi o

iapă pătată, cu numele de Bitty.

– Vino cu mine să-ţi arăt mîndria şi bucuria tatei, i-a spus Clay, ducînd-o la capătul grajdului.

Un cal de rasă arab, îşi întindea capul prin fereastra largă a uşii, şi sforăia zgomotos.

– Ah, ce frumuseţe, a spus ea, ridicînd mîna să-l mîngîie pe gît.

Clay a aprobat, fiind şi el mîndru de animal.

Avea capul mic, cu ochi bulbucaţi şi cu nările largi, foarte diferit de rasele americane pe care le creşteau.

– Acesta este Najda, a spus el. Tata l-a cumpărat dintr-o crescătorie celebră din Arabia Saudită.

– Ce va face cu el?

Clay a ridicat din umeri.

– Voia să facă o crescătorie, dar l-a crescut doar pe el şi atîta tot.

– Ce s-a întîmplat? De ce a renunţat?

Clay nu i-a răspuns, ca şi cum nu ar fi ştiut. Dar bănuia că renunţase, atunci cînd el alungase persoana care pusese totul la cale. Cît timp îi va mai purta ranchiună? se întreba şi el, simţindu-se ridicol acum, chiar şi pentru furia lui, că Fannie rămăsese să stea cu Hyram. Îi demonstrase că ea şi Hyram erau doar prieteni şi nimic mai mult, şi chiar o credea. De ce atunci se mai poartă aşa

ciudat?

– Dacă vrei să călăreşti, ar trebui să-l rugăm pe grăjdar să pună şeile pe Sam şi pe Bitty, a spus Clay. Ăsta se pare că e cam nărăvaş.

– Mi-ar plăcea să lucrez cu el. Tatăl prietenei mele m-a învăţat cum să mînuiesc caii.

– Poate că poţi. Poţi veni la vară, oricînd eşti binevenită.

Lui Clay îi veni să se pălmuiască de îndată ce spusese aceste vorbe. Ştia doar că totul nu era decît o piesă, o minciună pusă la cale pentru bucuria lui Mandy. Luni după-amiază va pleca cu avionul la Washington şi pînă la urmă va dispărea şi nu va mai rămîne nimic.

– Va fi greu, nu-i aşa? a întrebat ea.

– Ce vrei să spui?

Cînd i-a răspuns, nu l-a mai privit în ochi.

– Conversaţia mea cu Dwight Elderberry, nu s-a rezumat numai la cai.

– Drace, a studiat-o el, dar expresia ei nu arăta nimic. Poate se grăbeşte el să tragă concluzii!

– Da! Şi despre ce aţi mai vorbit?

– Tot oraşul ştie, Clay, ce faceţi voi, tu şi mama. Nu sînteţi căsătoriţi şi ea nu este ceea ce pretinde.

La început nu ştia ce să-i răspundă. După un timp s-a hotărît că trebuia să-i explice.

– Îmi pare rău, Mandy. Nu am vrut să suferi. Mama ta nu dorea ca ţie să-ţi fie ruşine cu ea. Îi era teamă că dacă vedeai cum trăieşte, nu ai mai fi vrut s-o mai vezi.

Fata părea că reflectează la cele ce auzea.

– De fapt, mă simt bine ştiind că nu este bogată.

L-a văzut că este încurcat şi ea a continuat:

– Mi s-a spus de la început că adevărata mea mamă mă iubeşte foarte mult, dar că a fost obligată să mă părăsească din cauză că era săracă şi avea o mamă invalidă pe care trebuia s-o îngrijească.

– Aşa şi era de fapt.

În sfîrşit, l-a privit.

– Cum crezi că m-am simţit eu, cînd mi-a scris spunîndu-mi că era fericită, măritată, şi că locuieşte într-o casă frumoasă şi are servitori? Nu mă puteam împiedica să mă întreb, dacă nu fusesem minţită, şi că în realitate mama era o persoană bogată şi mondenă, care nu dorea să fie plictisită de un sugar.

Clay a scuturat puternic din cap.

– Nu este adevărat, nu a fost aşa, Mandy. Mama ta a avut o viaţă foarte grea, mai grea decît am văzut vreodată. Dar este prea mîndră ca s-o recunoască, chiar şi faţă de cei mai apropiaţi. Dar

nu numai atît. Cînd a aflat că tatăl tău este o figură proeminentă în Departamentul de stat, a intrat în panică. Şi-a închipuit că eşti obişnuită cu mai mult decît îţi putea oferi ea ţie.

În ochii fetei apăruse tristeţea.

– Îmi vei spune adevărul despre ea?

Clay s-a aşezat pe un balot de fîn şi i-a făcut semn să vină lîngă el.

– Mama ta este o persoană foarte deosebită, i-a spus el cînd s-a aşezat alături.

I-a povestit despre tatăl ei care părăsise familia, şi cum a îngrijit-o pe mama ei care a murit după mai mulţi ani. Casa în care trăieşte nu este prea arătoasă, dar este plăcută, şi asta îi dă posibilitatea să-şi plătească datoriile la doctorul care a îngrijit-o pe mama ei şi facturile spitalului. Lucrează la un mic restaurant din oraş şi urmează şcoala la cursurile serale.

– Şi credea că mi-ar fi fost ruşine din cauza asta? a întrebat Mandy neîncrezătoare.

– Cred că da.

El a zîmbit şi a tras-o de nas.

– Cred că este timpul ca noi trei să stăm de vorbă. Fannie ar fi trebuit să-ţi spună de la început adevărul.

– Nu vreau să-i spui că ştiu. Vreau să mi-o spună ea însăşi cînd se va hotărî, a spus fata.

– Este imposibil.

Scuturînd din cap, Mandy l-a rugat.

– Nu, Clay. Te rog, nu spune încă nimic.

– Să nu spună nimic despre ce?

Glasul pe care l-a auzit, i-a făcut pe amîndoi să tresară. Şi-au aruncat privirea la uşa grajdului, şi Mandy a strigat:

– Oh... bună!

Fannie a înaintat şi a apucat o şuviţă de păr din spatele urechii fetei.

– Ce nu vrei să nu-mi spună Clay?

Mandy l-a privit pe Clay, rugîndu-l din ochi s-o înţeleagă.

Lui Clay îi părea rău de copil.

– Să vezi... Mandy nu se pricepe la cai, aşa cum ne-a lăsat pe noi să credem... a spus el incapabil să gîndească altceva.

Fannie a privit-o pe fiica ei cu curiozitate.

Oftînd adînc, Mandy a mărturisit:

– Ştiţi... voiam să vă fac să mă credeţi că mă pricep. Uneori fac aşa, vreau să fac oamenii să mă creadă mai grozavă decît sînt. Este ca şi povestea cu jocul meu în rolul lady Montague. Nici atunci nu am fost cine ştie ce.

Nedumerirea lui Fannie era evidentă.

– Dar de ce să-ţi fie ruşine să admiţi astfel de lucruri? Este normal ca oamenii să se priceapă

mai puţin la unele lucruri şi mai mult la altele.

– Nu există nimic la care să fiu foarte bună. Mătuşa Rhea spune că ar fi mai bine să-mi găsesc un soţ bogat, care să-mi poarte de grijă, fiindcă se pare că nu fac nimic aşa cum trebuie.

– Mătuşa Rhea?... a întrebat Fannie iritată la gîndul că cineva ar putea spune aşa ceva despre Mandy.

– Este sora vitregă a mamei. Are şaptezeci de ani... cred că este de ajuns să v-o spun. Ea găseşte că tineretul de azi este leneş şi nu este bun de nimic. Cred că plînge după timpurile de altădată, înainte să se întocmească legile privind munca copiilor. Nimic nu formează mai bine caracterul, ca şaisprezece sau optsprezece ore de muncă trudită, într-o fabrică.

Fannie a fost mai întîi îngrozită, dar apoi s-a gîndit că Mandy exagerează. L-a privit pe Clay, gîndindu-se ce credea el. Dar nu putea şti.

– Cred că glumeşti, i-a spus fetei.

– La fel de serios ca un atac de cord!

– Sper că mama ta nu gîndeşte la fel despre copii, a spus Fannie, conştientă că nu avea dreptul să-şi exprime părerea, dar nerezistînd s-o spună.

Expresia de pe faţa fetei se îndulci.

– Nu, ea nu seamănă cu sora ei.

– Bine. Sînt sigură că vei învăţa totul despre cai de la Clay, a spus ea vesel, apoi privindu-l îi ceru confirmarea.

– Poţi s-o faci?

– Cu plăcere.

Fannie se adresă apoi zîmbind fiicei sale:

– Nu-ţi mai face probleme, totul va fi O.K.

A mai flecărit puţin, dar a văzut că Mandy era nerăbdătoare să înceapă lecţia. Luînd-o spre casă, se opri şi se întoarse spre ei.

– De fapt, eu am venit să vă spun că m-am gîndit să pregătesc un picnic pentru mai tîrziu... după ce terminaţi lecţia de călărie. Dacă vă face plăcere, vom mînca în grădina din interior.

– Eu sînt de acord, a spus Clay, dorind ca ele să nu mai aibă secrete.

Mandy a aprobat şi ea.

– Da, bineînţeles... E minunat.

– Cum ţi se pare că a mers azi, l-a întrebat Fannie pe Clay, care se căţărase în pat lîngă ea şi lăsase o distanţă corectă între ei, încît să nu mai fie nevoie să se tragă la margine, aşa cum făcuse noaptea precedentă.

– Foarte bine, cred.

Dar el nu înceta să se gîndească la conversaţia cu Mandy în grajd, şi promisiunea lui de a păstra secretul.

– Chiar foarte bine? a întrebat ea, ridicînd din sprînceană.

Mandy se bucurase foarte mult de plimbarea călare cu Clay, şi călărise mult mai bine decît şi-ar fi închipuit Fannie, după ce făcuse atîta caz că nu ştie prea bine.

Fannie bănuia că îi lipseşte încrederea. Faptul că în familie exista un membru care contribuia la nesiguranţa fetei, o preocupă foarte mult. I se părea că mătuşa Rhea înăbuşea fata.

În orice caz, picnicul avusese un mare succes. Fannie stătuse în bucătărie să pregătească atîţia pui, încît ar fi fost de ajuns pentru o masă oferită de biserică pentru enoriaşi. Bucătarul făcuse o vinegretă cu cartofi şi un platou cu brînzeturi, la care oferise o pîine proaspătă şi crocantă după reţeta franţuzească. La sfîrşit a mai fost un desert cu fursecuri cu fructe. Băuseră ceai de mentă frapat, pentru digestie, iar Clay le-a spus tot felul de bancuri.

Revenind la problema prezentului, Clay le-a spus:

– Vreau să vă pun o întrebare: ce aţi face dacă vi s-ar încredinţa un secret pe care aţi promis că

nu-l veţi divulga, dar credeţi că ar fi cel mai profitabil pentru persoana în cauză, dacă l-aţi dezvălui?

În general, el nu era o persoană nehotărîtă, dar cele două femei din viaţa sa făceau ca lucrurile să fie confuze.

Amintindu-şi acest moment, Fannie, convinsă că voia să-i dezvăluie secretul, s-a ridicat în pat.

– Nu trebuie să-i spui lui Mandy, Clay, indiferent ce s-ar întîmpla. S-ar putea să nu înţelegi întotdeauna de ce oamenii fac anumite lucruri, dar cînd cineva are atîta încredere în tine, trebuie să păstrezi secretul. Nu eşti tu acela care să-l spui.

Fannie accentua cuvintele în timp ce el privea buclele şi onduleurile de păr ce-i cădeau pe umeri. Se întreba dacă mai arătase vreo femeie mai atrăgătoare într-o pijama bărbătească, şi se mai gîndea dacă-şi dădea seama cît de mult ar fi vrut s-o sărute.

– Nu scoate pistolul acum asupra mea, a spus el zîmbind, eram doar curios.

– Deci nu vei spune nimic.

El, în schimb, era hipnotizat de buzele şi de forma perfectă a gurii ei. Nasul era tot perfect, cu nările puţin dilatate la capete şi împroşcat cu pistrui tinereşti. Dar ochii... verzi şi strălucind ca bi-

juteriile expuse în vitrina bijutierului. A oftat, minunîndu-se cum fusese posibil să trăiască în acelaşi oraş, fără să se cunoască mai bine. Se întreba, dacă va avea şansa să o cunoască mai bine, şi cum se va îndura să o lase să plece cînd se va termina totul.

– Nu ai răspuns la întrebare, i-a spus Fannie curioasă să ştie la ce se gîndeşte.

Dar nici ea nu-şi putea lua ochii de la el. Pieptul său puternic era descoperit, astfel că îi putea vedea părul negru în care ar fi vrut să-şi înfigă degetele, să se joace cu el. Nu-şi mai putea aminti de cînd fusese ultima oară atrasă de un bărbat, dar de Clay Bodine fusese atrasă de la început.

– De ce nu îndrăzneşti? a întrebat-o el, ca şi cînd îi citea gîndurile. N-ai să mori dacă mă vei atinge!

Fannie şi-a ridicat capul şi privirile lor s-au întîlnit.

– Ce...

Rînjind, el se aplecă spre ea, o apucă de subsuori şi o trase spre el.

Fannie a scos un ţipăt de surpriză, apoi şi l-a înăbuşit ştiind că în casă mai erau şi alte persoane.

Observînd privirea ei speriată, i-a spus:

– Nu te mai lupta cu mine. Trebuie să încetăm

să ne mai purtăm ca nişte idioţi... trebuie să ne supunem nebuniei care ne învăluie pe amîndoi.

Fannie a rezistat, dar cu mai puţină voinţă. N-ar fi trebuit să facă duş înainte de culcare, acum mirosea aşa de frumos, proaspăt, curat, şi a bărbat.

– Nu ştiu ce vrei să spui.

– Doreşti să mă săruţi tot atît de mult, cît o doresc şi eu. Şi ştii ce am să fac? Asta am să fac!

Nici nu sfîrşise bine cuvintele şi-i cuprinse capul cu mîinile, trăgînd-o aproape şi prinzîndu-i buzele cu gura. Ea a încercat să se elibereze, dar apoi s-a întrebat... de ce? De ce să nu-i simtă gustul delicios al gurii lui? Îşi strecură limba în gura ei şi orice gînd îi dispăru. S-a trezit răspunzîndu-i la sărut şi dăruindu-se plăcerii pe care o simţea în îmbrăţişare.

Cu cît sărutul devenea mai pătimaş, cu atît a simţit înlăuntrul ei o căldură, că ceva palpită. Dar asta i-a trezit teama. Şi-a apăsat mîna pe pieptul lui şi degetele i s-au furişat în buclele părului. Acum putea să simtă că era excitat.

Primul ei gînd a fost să se ferească. Nu suferise destul mai înainte? Da, dar acum era femeie, nu adolescenta naivă care crezuse tot ce-i spunea bărbatul. Pe lîngă asta, nu se mai putea dezlipi de el, fără să aibă impresia că inima ei va

înceta să mai bată. Trecuseră mulţi ani de cînd se întreba, cum s-ar simţi în braţele lui. Şi asta se întîmpla încă din clasa de biologie, şi de cîte ori îl vedea pe sală sau îl spiona pe stradă cînd era cu colegii. După mulţi ani, cînd se dusese într-o zonă de construcţii şi-l văzuse întîmplător în învălmăşeală, întrebarea apăruse din nou.

Clay a întrerupt sărutul şi inspirînd amîndoi, i-a spus cu vocea răguşită:

– În viaţa mea nu am dorit o femeie, cu atîta patimă.

Şi ea simţea la fel, în ciuda rezervelor şi a riscului pe care şi-l asuma iubindu-l. Dar nu era oare îndrăgostită?

A încercat din nou să vorbească, dar avea gura uscată şi a şoptit înghiţind cuvintele:

– Clay... şi eu te doresc, tot atît de mult, dar... nu pot.

– Nu poţi, sau nu vrei?

A căutat să o înţeleagă.

– Aş putea să rămîn însărcinată.

– Iar eu aş putea căuta ceva.

– Acum? Este ora unsprezece, drogheriile sînt închise.

În fond, era bucuroasă că nu se pregătise să o violeze „în fîn".

– Azi am luat benzină în oraş şi acolo am văzut

un colţ farmaceutic, iar la toaleta bărbaţilor au prezervative.

– Prezervative?

– Da, pentru bărbaţi.

– Oh, a spus ea înroşindu-se.

– Mă pot duce şi mă întorc în mai puţin de douăzeci de minute.

– Merg şi eu cu tine.

Fannie ştia că aşteptîndu-l singură, îşi va schimba gîndul. Ce lipsă de romantism! Să trebuiască să te gîndeşti la aşa ceva. Era însă necesar.

I-a dat drumul din braţe.

– Lasă-mă să-mi iau pantalonii.

În cîteva minute erau gata, furişîndu-se pe sală, jos pe scări şi afară. A ajutat-o să se urce în maşină şi apoi s-a aşezat lîngă ea în faţă şi a pornit motorul.

– Ce zgomot faci, i-a şoptit ea.

– Ţi se pare. Nu e chiar aşa în realitate.

L-a privit încruntată, încercînd să-l înţeleagă. În scurt timp au ajuns în staţie şi au tras în faţa pompelor.

Eustace Mcintyre a ieşit repede afară, îmbrăcat într-o salopetă verde.

– Clay, băiete, de ce ai venit din nou? Ţi-am umplut rezervorul azi, i-a spus el, băgîndu-şi capul prin fereastra maşinii.

– Ne plimbam, şi deodată indicatorul de ulei a început să clipească. M-am gîndit că ar trebui să-l controlezi, a minţit Clay.

– Ce vorbeşti? L-am controlat chiar azi.

Trecînd în faţă la motor, i-a spus:

– Deschide şi am să mă uit.

– Du-te acum, i-a spus Fannie, şi l-a împins vrînd să se grăbească pentru a scăpa cît mai repede de acolo.

– Pot să folosesc toaleta? l-a întrebat pe proprietar.

– Nu poţi, este defectă. Va trebui să foloseşti pe cea pentru femei.

Clay a holbat ochii, iar Fannie s-a uitat în altă parte. Aşa îi trebuie. Ea nu se pregătise pentru nici un fel de relaţie.

– Hai, Eustace, nu am nevoie decît să mă spăl pe mîini. M-aş simţi ca un maimuţoi dacă intru la „femei".

În timp ce acesta controla tija de ulei, i-a spus:

– Bine. Ştii unde găseşti cheia. Dar să nu tragi apa că-ţi ajunge pînă la genunchi.

După un moment, Clay a apărut la fereastra din spate, unde era Fannie.

– Ai mărunţiş? Eu nu am decît hîrtii.

Fannie scoase din geantă un fişic şi i-l întinse.

– Uite, ia, dar Clay a strîns din sprîncene, vă-

zînd grămada de zece dolari.

– Îţi închipui că vom avea nevoie de atîtea?

Înroşindu-se, Fannie răspunse:

– Bineînţeles că nu.

– Ştii, nu mai am nouăsprezece ani!

– Du-te odată!

După cîteva minute, cînd Clay se întorcea, Eustace închidea capota motorului.

– Nu am găsit nimic în neregulă cu uleiul, eşti sigur că era indicatorul de ulei?

Pocnind din degete, ca şi cînd şi-ar fi amintit ceva important, Clay a recunoscut.

– Ai dreptate! Mi-ai pus chiar azi o jumătate.

– S-ar putea să fie o siguranţă care s-a topit, deşi nu pare. De ele nu poţi răspunde niciodată. Aş putea pune una nouă la nevoie, nu durează decît cinci minute, a spus el, frecîndu-se în barbă cam nedumerit.

– Nu mai avem timp, Eustace, am un pasager care e gata să adoarmă. Apoi, arătînd spre Fannie: Trebuie să o duc acasă ca să nu adoarmă în maşină.

– Mi s-a părut mie că eşti dumneata, domnişoară Brisbane, a mărturisit omul privind în maşină şi salutînd cu şapca.

– Aţi întîrziat mult şi nu ştiu cum veţi reuşi să fiţi devreme la restaurant.

– O duc acasă chiar acum, a spus Clay, aşezîndu-se alături de ea.

– Nu uita să treci pe aici ca să mă uit la siguranţa aia.

Eustace privea curios în urma lor cînd o luaseră pe şosea.

Cînd Fannie şi Clay au intrat pe uşa din faţă, Hyram ieşea din bucătărie cu o prăjitură şi un pahar cu lapte.

– Ce s-a întîmplat? i-a întrebat bătrînul, privindu-i pe rînd pe fiecare.

– Nu puteam dormi nici unul, aşa că am făcut o plimbare cu maşina, a şoptit Clay, sperînd să nu se mai trezească şi altcineva.

Un zgomot venind de pe scări i-a făcut să privească în sus, unde au văzut-o pe Mandy frecîndu-se la ochi.

– Mi s-a părut că aud un zgomot... Şi a coborît pe scări. Privind cu jind la prăjitură îşi lingea buzele.

– Pot să primesc şi eu o prăjitură cu lapte?

Privind la Clay şi la Fannie, i-a întrebat:

– Poate vreţi şi voi ceva, veniţi cu noi, acum după ce ne-aţi trezit.

– Bineînţeles, i-a răspuns Fannie în ciuda privirii pe care i-a aruncat-o Clay.

– Ştie cineva să joace cărţi? Este un mod plăcut de a-ţi petrece vremea cînd nu poţi dormi, a spus Mandy.

– Ştiu unde ţine Gerta cărţile. Hai, veniţi, a răspuns Hyram.

Fannie i-a cerut iertare lui Clay şi i-a urmat.

Au jucat pînă la ora trei, folosind scobitori în locul banilor. Fannie a renunţat, căci nu mai contenea cu căscatul şi nici nu mai distingea bine cărţile.

Clay a urmat-o pe scări spre dormitorul lor, unde ea se încuie în baie ca să se schimbe.

Cînd a ieşit, purtînd tot bluza lui de pijama, s-a aruncat în pat, unde a adormit de cum a pus capul pe pernă. Era doar pe jumătate acoperită, lăsînd să-l chinuie un picior frumos, descoperit.

Oftînd, Clay îşi spuse: Ásta a fost toată romanţa şi cred că nu-mi rămîne decît să fac un duş rece.

Capitolul 9

Fannie s-a trezit simţind că ceva cald şi umed o muşcă de ureche. L-a izgonit, dar a auzit un chicotit înfundat lîngă ea.

A deschis ochii şi l-a văzut pe Clay privind la ea cu un zîmbet pe faţa lui frumoasă. La vederea lui, a început să-i bată inima.

– Bună dimineaţa, somnoroaso.

Fannie a clipit şi l-a întrebat:

– Cît e ceasul?

– Aproape zece.

– Aşa de tîrziu... Şi a încercat să se ridice, dar

el a oprit-o.

– Tata şi Mandy sînt încă în pat. I-am auzit urcîndu-se aproape în zori.

O mînca din ochi, şi se urcă în pat, sărutînd-o pe obraz.

– Nu e nici o grabă, a spus el, lăsîndu-şi capul în jos şi sărutîndu-i tandru buzele.

Intenţiile lui erau evidente. Deodată, neliniştită îi şopti:

– Clay... eu...

– Ss, sst... nu mai vorbi. Stai liniştită şi lasă-mă să te fac să te simţi bine.

În timp ce-i spunea asta, dăduse la o parte păturile.

Fannie se simţea rău dezgolită. Pijamaua se ridicase în timpul nopţii, ajungîndu-i doar pînă la talie, oprindu-se în dreptul chiloţilor. Îi mulţumea în gînd Wilhemenei că nu avea chiloţii de bumbac care o îngroziseră, dar nu a mai avut timp să se gîndească. Clay îi muşcă buzele şi-i băgă limba adînc în gură.

În timp ce o săruta, deschise unul cîte unul nasturii bluzei. Cînd a terminat, i-a privit sînii încă adormiţi.

– Ce frumoşi sînt!

Şi-a aplecat capul şi şi-a apropiat gura de unul din sfîrcurile trandafirii şi a început să-l sărute pînă

cînd s-a ridicat. Fannie a închis ochii şi s-a lăsat cuprinsă de plăcerea adevărată provocată de el, sugîndu-i sfîrcul. Obrazul lui aspru îi gîdila pielea fină şi senzaţia de plăcere era şi mai mare. În timp ce se muta la celălalt sîn, ea simţi căldura ce curgea prin trupul ei, şi se zvîrcoli pe pat. El şi-a dus mîna între coapsele ei mîngîind-o, apoi pătrunse în chiloţii ei. A rîs încet cînd i-a găsit umezi.

Clay a încetinit gesturile drăgăstoase doar ca s-o dezbrace şi să se dezbrace şi el. În timp ce o săruta cu pasiune, i-a luat mîna şi i-a pus-o între coapsele lui, forţînd-o să-l atingă. Ea a început să-i mîngîie punctul sensibil, pînă cînd a oprit-o. Îşi amintise de prezervativul care era alături şi dacă mai întîrzia un minut, ar fi uitat complet de el.

A pătruns în ea încet, cu grijă, închizîndu-şi ochii cînd senzaţia de a fi strîns atît de intim devenea prea puternică. A început să se mişte, la început încet, făcînd-o şi pe ea să-l imite. Cînd s-a mişcat mai repede, plăcerea a devenit puternică pentru amîndoi.

Clay a auzit-o suspinînd de plăcere, i-a simţit muşchii contractîndu-se şi a înţeles ce i se întîmpla. A strigat încet, iar el i-a liniştit geamătul cu buzele, pătrunzînd-o adînc, după care s-a prăvălit

în braţele ei.

După aceea, a urmat o linişte şi amîndoi s-au cufundat în gînduri. Clay, care nu obişnuia să vorbească nici înainte, nici după actul sexual, s-a mirat de expresia ei gînditoare, în timp ce o ţinea în braţe şi privea spre tavan. Cînd nu şi-a mai putut reţine curiozitatea, a întrebat:

– Este O.K.?

Fannie şi-a rezemat capul şi l-a privit.

– Ce este?

– La ce te gîndeşti?

– A fost mult mai diferit decît data trecută.

– Diferit?

Fannie a răspuns:

– Este întotdeauna aşa de bine?

Mîndria virilă l-a făcut să se înfoaie ca un cocoş.

– Cînd doi oameni simt plăcerea împreună, de fiecare dată este mai bine.

– Şi dacă nu o fac?

Ridicînd din umeri, i-a răspuns:

– Cred că eşti decepţionat!

– Ai fost vreodată decepţionat de o femeie?

– Bineînţeles. Sînt sigur că au fost şi femei pe care le-am decepţionat. Nu prea multe, bănuiesc, dar există şi posibilitatea de a găsi în altă parte.

I-a dat un ghiont, iar el, rîzînd, a strîns-o

braţe.

În final, l-a întrebat serioasă:

– Te-am decepţionat?

Surprins de întrebarea ei, a zîmbit cu tandreţe.

– Niciodată nu aş fi decepţionat, făcînd dragoste cu tine. Eşti o femeie plină de pasiune. Cînd mă voi gîndi că nu te fac să suferi, va fi şi mai bine.

Ridicîndu-se în cot şi privindu-l cu un zîmbet care urma să-l seducă, i-a spus:

– Ştii la ce mă gîndesc? Mi-ar plăcea să încerc din nou, ca să mă asigur...

Clay a zîmbit. Erau momente, ca acum, cînd ştia că va trebui să sufere îngrozitor despărţindu-se de ea, după ce totul va lua sfîrşit.

– Ai cîştigat, fetiţo, şi a culcat-o, sărutînd-o pe gît.

Era deja prînzul cînd au coborît, după ce făcuseră duş şi se îmbrăcaseră. I-au găsit pe Hyram şi pe Mandy la micul dejun.

– Să nu mă mai laşi niciodată să joc cărţi cu fata ta, a spus bătrînul. Bucătarul e furios pe noi toţi, că a trebuit să ne aştepte cu micul dejun. S-a plîns că a trebuit să arunce nu ştiu ce fel de mîncare cu ouă, fiindcă nu apăruse încă nimeni.

– Îmi pare rău, a spus Fannie, regretînd mîncarea pierdută.

Cu toate acestea, era strălucitoare, fericită şi nu-şi putea lua ochii de la Clay. De cîte ori li se încrucişau privirile, el îi zîmbea, oprindu-i bătăile inimii şi amintindu-i că doar cu o oră înainte făcuseră dragoste. Se întreba dacă cineva observase schimbarea ce se produsese în relaţiile lor. La naiba, era evident pentru amîndoi.

După ce-şi băuse prima ceaşcă cu cafea, Clay s-a întors spre Mandy.

– Ţi-ar face plăcere să mergem la Savannah şi să petrecem noaptea acolo? Am putea mînca la restaurantul mare de pe rîu, apoi... şi vocea lui deveni mai gravă. Luni dimineaţă te-aş putea duce direct la aeroport.

– Ar fi minunat, nu am fost niciodată la Savannah. Dar dumneata unchiule Hyram, mergi cu noi?

– Mă tem că nu, a dat din cap bătrînul. La vîrsta mea călătoria este mai mult un deranj decît o plăcere.

Clay aruncă o privire liniştită bătrînului. Nu-şi dăduse seama că tatăl său, care fusese atît de puternic în viaţa lui, începuse să îmbătrînească. Schimbările intervenite în viaţa lui să fie oare efectul îmbătrînirii?

O oră mai tîrziu erau pe drum în Mercedesul lui Hyram, căci maşina lui Clay ar fi fost neînc

pătoare. În timpul călătoriei, care a durat o oră, Mandy a flecărit tot timpul, iar Fannie şi Clay schimbau priviri semnificative.

Mai mulţi portari în uniformă s-au grăbit să-i salute cînd au tras în faţa peronului unui hotel strălucitor, cu douăsprezece etaje. Toţi trei s-au jucat trecînd prin uşile de sticlă ce se învîrteau şi care duceau într-un hol impresionant, decorat cu havuzuri şi vase mari cu flori roşii. Clay a făcut înscrierea, şi s-au îndreptat spre camere urmaţi de un majordom care împingea un cărucior metalic cu bagajele lor. Deşi Clay şi Fannie îşi luaseră doar lucruri pentru o seară, Mandy îşi luase toate bagajele pentru călătoria de întoarcere spre Washington.

– Cred că are să vă placă apartamentul, domnule Bodine, a spus majordomul, cînd ascensorul s-a oprit la etajul zece. Este unul dintre cele mai frumoase. Sînt surprins că l-aţi putut obţine într-un timp atît de scurt. În momentul acesta hotelul este plin.

Fannie l-a privit nedumerită pe Clay cînd au coborît din ascensor, dar el i-a surîs vesel.

– Cum ai reuşit? a şoptit ea.

– Dacă eşti dispus să plăteşti mult, poţi obţine tot ce doreşti, i-a răspuns el, făcîndu-i cu ochiul.

În timp ce mergeau pe coridorul cu havuzuri şi

mochetă mov, cu lămpi clipitoare, ea a reflectat asupra răspunsului şi i-a replicat:

– Poate anumite lucruri, dar nu „totul".

Clay a zîmbi ca şi cînd ar fi considerat răspunsul ei amuzant şi poate puţin cam naiv.

Apartamentul era mobilat în culori roz şi gri şi avea o chicinetă complet echipată. Salonul se deschidea spre dormitor.

Mandy avea camera cu pat dublu, acoperit cu o cuvertură roz şi crem.

Fannie a oftat de plăcere cînd a văzut camera pe care o ocupa cu Clay. Mobila era din mahon, de proporţii imense, iar patul era tapisat cu satin roz şi acoperit cu o grămadă de perne umflate.

– Este adorabli, a spus ea, plimbîndu-şi mîna peste stofă.

– Tu eşti adorabil, i-a răspuns Clay privind-o, cînd intră în cameră.

Draperiile de la ferestre erau strînse pe laterale, lăsînd soarele să intre şi făcînd în jurul ei o aureolă.

Privirea lui insistentă a făcut-o să roşească.

– Nu am stat niciodată într-un loc aşa de frumos. Cred că asta este săptămîna în care fac pe Cenuşăreasa.

Clay a cuprins-o în braţe, făcînd să dispară distanţa dintre ei.

– Dacă-mi vei aparţine, voi avea grijă să ai întotdeauna tot ce este mai bun.

– Şi crezi că asta îmi doresc?

– Nu este aşa?

Depărtîndu-se de el, i-a răspuns:

– Sînt cîteva lucruri pe care le-aş dori într-o legătură.

– De exemplu? a întrebat-o el, încrucişîndu-şi braţele şi privind-o.

Fără să ezite, i-a răspuns:

– Dragoste şi credinţă.

După ce s-a gîndit cîteva clipe, a continuat:

– Cred că majoritatea cuplurilor încep cu aceste sentimente, care după cîţiva ani dispar. În unele cazuri, învaţă să se suporte reciproc, dar rămîn împreună din cauza copiilor, a casei, sau dintr-un sentiment de loialitate. Apoi, înainte să-şi dea seama, copiii pleacă şi ei devin nişte străini.

Pe marginea patului, unde se aşezase, Fannie se gîndi. Ce păcat că el crescuse într-o astfel de familie. Ea, pe de altă parte, îl văzuse pe tatăl ei părăsind femeia pe care jurase s-o iubească şi s-o îngrijească. Cu regret în glas, ea a continuat:

– Cred că sînt unele căsătorii ca acestea, dar nu ar trebui să fie aşa. Eu am văzut la restaurant perechi care au fost căsătorite şi fericite, ani de

zile.

Clay s-a aşezat pe pat lîngă ea, a înclinat-o, culcînd-o, şi i-a privit faţa.

– Asta vrei tu, Fannie? Iubire adevărată, eternă? Ca în basme?

Ea a aprobat din cap.

– Dacă se poate. Odată ce voi face ordine în viaţa mea. Nu cred că pot face pe cineva fericit, atîta vreme cît nu mi-am atins scopurile.

Clay ştia că vorbeşte despre studiile ei şi cîteva visuri la care fusese obligată să renunţe. Îi ridică bărbia cu un deget, îndreptîndu-i capul, să-l privească în ochi. Cum să o facă să înţeleagă că realizarea visurilor ei erau pentru el la fel de importante ca şi pentru ea.

– Nu ştiu, Fannie... m-ai făcut foarte fericit în aceste zile. După cele ce s-au întîmplat de dimineaţă, nu mă pot gîndi decît să te strîng în braţe şi să fac dragoste cu tine. Nu m-am gîndit să stau în calea fericirii tale, i-a spus el, sărutîndu-i tandru buzele.

Poate nu o va face intenţionat, dar s-ar putea întîmpla. Cunoscîndu-l aşa cum îl cunoştea, Clay va dori întotdeauna ca el să fie principala ei preocupare.

O bătaie în uşă i-a făcut să tresară şi să se despartă.

– Oameni buni, aveţi de gînd să vă pierdeţi toată ziua, sau vom face ceva amuzant, a spus Mandy cu gura pînă la urechi.

Încruntîndu-se, Clay apucă o pernă şi o aruncă spre ea. Mandy s-a ferit şi perna a aterizat în camera alăturată.

– Nu vezi că sînt ocupat, a făcut el pe supăratul. Cum vrei s-o pun pe Fannie pe picioare, cînd tu mă întrerupi?

– Credeam că vom merge să vedem oraşul.

Clay a privit-o pe Fannie care-i zîmbea, căci ştia ea foarte bine, că singurul peisaj pe care îl dorea, era ea.

Oftînd, s-a ridicat.

– În regulă, a bombănit el, gîndind că va avea timp destul pentru asta, mai tîrziu. Unde vrei să mergi mai întîi?

– Vreau să privesc la prăvălioarele de-a lungul rîului, a spus Mandy nerăbdătoare să plece.

A traversat camera şi a apuat-o pe Fannie de mînă, trăgînd-o.

– Hai odată, să mergem!

– Aşteaptă, trebuie să-mi dau cu ruj.

– N-ai fi nevoită să o faci, dacă Clay ar înceta să te sărute... şi se feri din nou de o altă pernă aruncată de el.

Rîzînd încet, Fannie s-a ridicat şi apoi a stat

destul de mult timp în baie ca să-şi dea cu ruj şi să se pieptăne.

– Sînt gata! Nu vreau să fac grupul să aştepte, a anunţat ea.

Au intrat toţi trei în lift, dar de data aceasta s-au îndreptat spre hol, unde un bărbat îmbrăcat în negru cînta încet la un pian negru. Cîteva perechi se plimbau printre mobilele prea înghesuite, sorbind cocktail şi trăncănind încet.

Soarele era încă înalt pe cer, dar briza, venind dinspre rîu, făcea atmosfera plăcută. Cînd au trecut prin dreptul unui atelier unde se lucra mobilă manual, au văzut leagăne şi scaune înalte pentru copii, pe care erau păpuşi scumpe din porţelan, cu peruci, cămăşi de noapte minunate şi tot felul de haine cu zorzoane. Lui Fannie i-a atras atenţia o cuvertură cu modele pentru nou-născuţi, într-un leagăn făcut de mînă.

– Fii atent, următorul lucru pe care-l vei afla, va fi că vrea un copil, i-a spus Mandy lui Clay, înghiontindu-l, în timp ce Fannie privea cu jind la păpuşă.

Cu ochii trişti, Fannie, i-a spus:

– Fii fără grijă. Nu voi aduce pe lume un copil, pînă cînd nu voi fi sută la sută pregătită.

Clay a trăs-o de braţ spre prăvălia următoare. Prin uşa deschisă venea miros de cafea şi

jituri şi deşi îţi trebuia voinţă să rezişti tentaţiei, ei au trecut mai departe. Următoarea se numea „Prăvălia de Crăciun" şi era plină de brazi artificiali, împodobiţi cu păsărele albe şi îngeri auriţi ţinînd în mînă harpe.

– Ia uitaţi-vă, aici este în tot cursul anului, Crăciun.

Zîmbind şi dînd din cap, Fannie se gîndea cît de diferite fuseseră vacanţele ei de Crăciun, faţă de cele ale lui Clay sau ale lui Mandy. Aveau bani prea puţini ca să cumpere daruri, mai ales după plecarea tatălui ei. Cu toate acestea însă, Crăciunul era o sărbătoare. Dacă nu-şi puteau cumpăra un curcan mare şi cu toate garniturile, puteau să-şi cumpere o găină şi o pregăteau cu zarzavaturile din grădina lor. Ultimul Crăciun fericit îl petrecuse cu mama ei, şi era singurul lucru care o interesa.

După cîteva minute au ieşit din magazin şi au urmat-o pe Mandy în altul în care se vindeau bluze. Clay a cumpărat mai multe cu inscripţia „Bun venit în Savannah", iar altele aveau scris pe ele texte amuzante ca: „Marfă caldă". Pe acesta din urmă i l-a dat lui Fannie şi i-a şoptit la ureche:

– După tot ce s-a petrecut azi-dimineaţă, gîndesc că îl meriţi.

– Nu are importanţă, a şoptit ea cu obrajii roşii, sperînd că Mandy nu a putut auzi, de unde stătea.

Au luat masa la un restaurant recomandat de Clay şi au comandat o duzină de stridii. A descoperit că şi Mandy se prăpădea după ele. Fannie i-a privit cum le mîncau conţinutul, dar a refuzat oferta de a gusta măcar una. Cînd au sosit şi celelalte feluri de mîncare, ei mîncaseră o aproape jumătate de kilogram de creveţi.

Cînd s-au întors la hotel, ţinîndu-se de mînă şi povestind, magazinele erau încă deschise. Fannie nu-şi putea stăpîni plăcerea simţind mîna mare, caldă şi protectoare a lui Clay, învăluind-o pe a sa. Se simţea ameţită şi era sigură că era din cauza paharului cu vin, pe care-l băuse înainte de a mînca.

– Voi ştiţi că avem televizor în cameră? a spus Mandy sărind pe sala pardosită cu mochetă. Ce-ar fi să ne uităm la el toată noaptea.

– Nu eşti obosită deloc, după noaptea pierdută ieri? a întrebat-o Fannie rîzînd.

– Sînt prea nervoasă ca să pot dormi. Hai să mergem întîi să înotăm. V-aţi adus costumele de baie?

Fannie luase costumul pe care i-l adusese Wilhemena, dar nu-l îmbrăcase încă.

– Eu sînt echipat, a spus Clay.

După un sfert de oră erau din nou în lift, în căutarea piscinei. Au găsit un bazin de proporţii olimpice, acoperit şi înconjurat de şezlonguri. La un capăt era duşul cald. Mandy şi-a aruncat prosopul pe ciment şi s-a aruncat în apă.

– Îmi va lipsi îngrozitor cînd va pleca, a spus Fannie privind-o pe fiica ei care înota în cealaltă parte a piscinei. Nu mă pot obişnui cu gîndul că trebuie s-o las să plece.

– Poate nu va fi nevoie s-o faci.

Privindu-l ciudat, i-a spus:

– Bineînţeles că trebuie. Nu este copilul meu, aminteşte-ţi că am dat-o.

– Te mai poate vizita.

– Nu va mai putea, dacă va locui la alt capăt al lumii.

– N-ai mai auzit de avioane.

– Clay, ştii tot atît de bine ca şi mine, că nu voi putea plăti călătoria.

A oftat, scuturînd trist din cap, în timp ce Mandy făcea turul piscinei.

– În primul rînd, n-ar fi trebuit s-o las să plece.

– Nu începe iar. Nu ţi-ai făcut mustrări de ajuns?

– Da, dar uite ce am pierdut.

Mandy se oprise la un capăt al piscinei.

– Nu veniţi şi voi? Apa este admirabilă.

Fără să o prevină, Clay a făcut o săritură înaltă cu genunchii strînşi, stropind-o pe Fannie în momentul căderii în apă. Ea s-a speriat cînd apa rece a stropit-o. Fannie nu era dintre cei care se scufundă dintr-o dată în apă. Ea trebuia să se obişnuiască cu apa. A pornit pe scări, coborînd cîte o treaptă, în timp ce Mandy şi Clay rîdeau, se jucau şi se stropeau. Cînd erau toţi trei în apă, Clay încercă să le cufunde pe amîndouă. În final, fetele l-au prins şi l-au cufundat pe el, dar Clay a reuşit să le prindă pe amîndouă şi le-a ţinut cu capul în apă, pînă cînd au ieşit la suprafaţă tuşind.

Cînd au revenit după o oră în cameră, erau înfăşuraţi în halate groase pentru care semnaseră la piscină, căci se făcuse rece.

– Voi face un duş cald, i-a anunţat Mandy, tremurînd şi îndreptîndu-se spre camera sa.

– Şi eu, a spus Fannie pornind în direcţie opusă.

A intrat repede în baie şi-a scos costumul şi a intrat sub duş. A potrivit temperatura apei, şi duşul cald i-a încălzit imediat pielea.

– Fă-mi loc, a spus o voce bărbătească, intrînd sub duş în spatele ei.

Luată prin surprindere, Fannie era gata să ţ

nece. A prins-o şi a aşezat-o în picioare. Ea a deschis gura, dar i s-a umplut de apă. A tuşit şi a scuipat, apoi a încercat să se acopere.

– Nu te-am auzit cînd ai intrat!

Rîzînd, Clay i-a spus:

– Nu te aşteptai. Încetează să te mai acoperi, Fannie! Am văzut deja tot ce ai.

Fannie s-a încruntat.

– Nu aştepţi niciodată să fii invitat?

– Niciodată! Acum încetează să te mai agiţi şi lasă-mă să te spăl pe spate.

I-a luat săpunul şi buretele din mînă şi a început să o săpunească.

– Întoarce-te.

Oftînd, Fannie a cedat, oferindu-i spatele. Nu-i era uşor. Mama ei fusese îngrozitor de pudică, chiar şi faţă de fata ei, şi nici nu era obişnuită să-şi expună trupul. Stătea nemişcată, în timp ce Clay o spăla pe spate, pe şolduri şi apoi pe coapse şi picioare, pătrunzînd în fiecare cută, ceea ce făcea să-i bată inima mai repede.

– Nu a fost prea rău, nu-i aşa? Acum întoarce-te ca să-ţi spăl şi cealaltă parte.

– Clay...

– Mai repede. Mandy se va întreba de ce durează aşa de mult.

Fannie s-a întors cu faţa spre el. Din nou, Clay

a săpunit-o bine peste tot, insistînd cam mult pe sînii ei. Cînd a ajuns la burta ei, sfîrcurile începuseră să i se ridice. Fannie făcea eforturi să nu-şi apese locul pe mîna lui. Exact în momentul cînd lăsa plăcerea să o cuprindă, el şi-a furişat degetele săpunite în interiorul ei, mişcîndu-le înăuntru şi în afară. Cu indexul căuta micul mugure care-i atrăgea atenţia. Fannie a închis ochii şi s-a lăsat peste el în momentul cînd a atins voluptatea. A gemut încet, simţind undele de plăcere care la sfîrşit au lăsat-o tremurînd.

Cînd au intrat mai tîrziu în salon, au găsit-o pe Mandy stînd pe canapea, cu o privire tristă. Clay avea pe el pantalonii de pijama, iar Fannie era în capot.

– De ce eşti tristă? a întrebat-o Clay şi a observat că televizorul era închis. Credeam că vei sta toată noaptea la televizor, uitîndu-te la filme.

– Am telefonat acasă. Părinţii mei au plecat aseară din ţară, de urgenţă, din cauza unor evenimente internaţionale. Probabil că au încercat să mă anunţe acasă, apoi aici la hotel, dar eu eram plecată.

Fannie s-a aşezat lîngă fiica ei care se vedea că era gata să plîngă.

– Unde au plecat?

Ridicînd din umeri, Mandy a răspuns:

– Cine ştie? Cînd este chemat de Casa Albă, tata se duce fără să pună întrebări. De data asta, mama a plecat cu el.

Fannie a privit pe rînd, la Clay şi la fată. Nu era normal ca părinţii ei adoptivi să ia astfel de măsuri, fără a avea grijă în primul rînd de fată.

– Cine îţi va purta de grijă în timp ce ei lipsesc?

– Mătuşa Rhea...

La gîndul acesta, fata părea nenorocită.

– Nu crezi că... a făcut o pauză şi a privit-o cu o expresie plină de speranţă pe Fannie. Nu crezi că m-aş putea întoarce cu voi?

Văzînd că Fannie ezită, a continuat repede:

– Doar pentru cîteva zile. Cel mult o săptămînă. Lucrurile astea se rezolvă de obicei repede şi în linişte.

Fannie era într-un impas, neştiind ce să facă. Şi-a întors spre Clay privirea tulburată.

– Nu ştiu...

Clay a întrerupt-o.

– Bineînţeles că te poţi întoarce cu noi, Mandy. Doar eşti familia noastră. Eşti oricînd binevenită.

Fannie de-abia îşi putea ascunde bucuria. Faptul că el era atît de dispus s-o ia pe fiica ei la el acasă, o mişca profund. Ştia că Hyram va fi la

fel de bucuros.

– Ne-am bucura să fii cu noi, iubito, a spus ea. Va trebui să anulăm plecarea ta. Vrei s-o chem pe mătuşa ta?

Mandy a scuturat din cap repede.

– Mai bine o chem eu. Dacă se va supăra, mai bine să se supere pe mine.

S-a ridicat de pe canapea, cu o expresie de mare uşurare pe faţă.

– Dacă-mi daţi voie, o voi chema din camera mea.

Fannie a aşteptat să rămînă singuri şi i-a spus lui Clay:

– Îţi mulţumesc mult. Nu erai obligat s-o faci.

– Ce-ai fi vrut să fac? Să las copilul să plece cînd era clar că nu o dorea, a răspuns Clay, ridicînd din umeri.

– Nu găseşti că este puţin ciudat din partea părinţilor ei adoptivi să plece la prima chemare?

– Este bine cunoscut că uneori, conducerea noastră acţionează ciudat. Tatăl ei trebuie să aibă o funcţie înaltă, dacă primeşte ordinele direct de la Casa Albă. Nu ştiam că are o poziţie aşa de importantă.

Cînd s-a deschis uşa, după cîteva minute, şi Mandy a revenit, ei analizau încă situaţia.

– Totul este în ordine? a întrebat Fannie.

Cu un zîmbet timid pe buze, Mandy i-a răspuns:

– Am impresia că tanti Rhea s-a liniştit şi s-a simţit uşurată. A spus că va trimite mesajul părinţilor mei, cînd, sau dacă îi va vedea.

Fannie şi Clay s-au privit îngrijoraţi.

– Ce înseamnă asta?

– Misiunile asta sînt uneori primejdioase. Sigur că ştiţi şi voi. Părinţii mei ar putea fi ucişi, a răspuns Mandy indiferentă.

– Ce gînd îngrozitor, a spus Fannie, punîndu-şi mîna la piept.

Aşezîndu-se din nou pe canapea, fata a continuat:

– Îngrozitor, dar adevărat. De ce crezi că nu voiam să părăsesc ţara cînd am terminat şcoala? Ştii ce situaţie tulbure este în Orientul Mijlociu. Să ştiţi că mi-am schimbat foarte uşor biletul.

– Voiai să pleci în Estul Mijlociu? a întrebat-o Clay, mai îngrijorat pentru ea decît pentru bilet.

– Poate nu trebuia să vă spun. Vă rog să nu divulgaţi ce ştiţi.

Fannie l-a privit din nou pe Clay, scuturînd din cap, incapabilă de a înţelege ceva. Dar nu era momentul să mai discute. I-a luat mîna fetei şi i-a strîns-o.

– Pari epuizată, dulcea mea. De ce nu te duci

în pat? Vom discuta mai mult mîine.

– Ai dreptate, sînt obosită, a mărturisit Mandy, strîngînd-o scurt. Cred că-mi fac prea multe griji, dar nu mă pot stăpîni. Nu e un fleac să te întrebi, dacă familia ta va scăpa cu viaţă dintr-o ţară străină. Mai ales acum, cu terorismul care-şi face de cap. Fără să mai spună un cuvînt, s-a ridicat şi a ieşit din cameră.

– Este o nebunie, cît timp a trăit bietul copil aşa, a spus Clay după un timp.

Fannie a dat din nou din cap.

– Nu am idee. Totul a fost făcut în mare secret la adopţiune. Nimeni nu mi-a spus că tatăl era un agent important din conducere, care-şi pune mereu familia în primejdie.

– Totul pare de necrezut... a spus Clay.

– Şi te sperie... Clay. Nu-i pot lăsa să o ia pe Mandy în Orientul Mijlociu. Mi se pare greu de crezut, că americanii pot călători în acea parte a lumii, chiar şi funcţionarii cu funcţii importante. Ei nu ştiu cît este de periculos? Trebuie să existe o cale să împiedic treaba asta. Dacă m-ai întreba, eu cred că este timpul să vorbesc cu părinţii ei adoptivi.

Clay a văzut hotărîrea din ochii ei şi era sigur că va face tot posibilul să-şi apere fiica.

– Ce le vei spune?

Ezitînd, ea a continuat:

– Nu sînt sigură. Poate aş putea acţiona pe cale legală, dacă o scot din ţară. Precis că există ceva ce pot să fac.

Clay reflectă.

– În primul rînd, voi vorbi în dimineaţa asta cu avocatul meu şi voi vedea ce spune. În timpul acesta, încearcă să te linişteşti şi să dormi.

Fannie era bucuroasă că nici Clay nu dorea să facă dragoste. Avea gîndurile aşa de încîlcite, încît nu putea fi capabilă să se concentreze. Singurul lucru la care se gîndea, era biata ei fată şi eventualitatea că s-ar duce într-o ţară periculoasă. Părinţii ei adoptivi ar trebui să fie consultaţi medical cînd se gîndeau la aşa ceva.

Clay, culcat lîngă Fannie, ţinînd-o în braţe cu picioarele gemuite sub ea, vedea cît de preocupată era. De altfel, şi pe el îl chinuiau gîndurile. Ceva părea că nu e în ordine, după tot ce spusese Mandy. Era hotărît să afle ce se întîmplă în realitate. A adormit mult mai tîrziu, după ce o auzise pe Fannie respirînd liniştită lîngă el.

A doua zi de dimineaţă, în timp ce Clay îşi sorbea prima ceaşcă de cafea, Fannie i-a spus:

– M-a dat afară din serviciu!

Clay era pe jumătate treaz şi o privea fascinat pe Fannie, care-şi făcea codiţe din părul ei lung.

– Cum aşa? Ce s-a întîmplat?

– Azi-dimineaţă am sunat la *Griddle şi Grill,* şi i-am spus şefului meu că sînt bolnavă. Mi-a spus că aflase de la Wilhemena că am mononucleoză.

– Pe naiba, a spus Clay, holbînd ochii, şi ar fi rîs dacă ea nu ar fi arătat atît de afectată de acest fapt.

– Pe de altă parte, o tot hărţuia, de ce îmi trebuie atîta timp să mă vindec de un fleac. Probabil că ei nu i-a venit în minte o altă explicaţie.

O studia cît era de curată şi proaspătă, îmbrăcată în blugi albi şi un pulover bleumarin. Îi era necaz că făcuse duş şi se îmbrăcase, fără să-l trezească.

– Vasăzică te-a concediat, fiindcă ai mononucleoză?

– Mi-a spus că nu mai putea să se lipsească de cineva de la casă. Îţi dai seama ce înseamnă asta?

– Înseamnă că nu mai ai slujbă.

– Fără să mai vorbesc de alte avantaje. Ăsta a fost unul dintre motivele pentru care am rămas

acolo atîţia ani. Aveam o asigurare mare.

– O să găsim noi altceva. De altfel, dacă mă gîndesc mai bine, nu aveai nici o perspectivă.

L-a privit iritată.

– Uneori faci ce poţi, ca să ai cu ce plăti facturile.

Clay şi-a pus ceaşca pe masă şi s-a ridicat, fără a mai lăsa distanţă între ei, strîngînd-o la piept.

– Nu am vrut să te supăr. Realitatea e că sînt nebun după tine, Fannie. Nu-mi surîde ideea să munceşti atît de greu, să stai toată ziua în picioare lîngă plita încinsă şi să ai de-a face cu nişte prăpădiţi de clienţi. Nici nu sînt de acord cu felul incorect cu care s-a purtat şeful tău, mai ales după ce ai muncit acolo atîţia ani. Eu doresc mai mult pentru tine. Asta este o crimă?

– Şi eu îmi doresc mai mult, a spus ea impresionată că se îngrijeşte de ea. Dar asta va dura şi eu nu prea ştiu să fac mare lucru.

– Este absurd, şi tu ştii asta. Ţi-ai petrecut jumătate din viaţă îngrijind un bolnav, fără să mai spun că ai gătit, ai făcut curat şi ai plătit facturi. Asta presupune o mulţime de calităţi. Încetează să te mai subestimezi.

– Dacă te gîndeşti la o slujbă într-un spital sau la asistenţa la domiciliu, te rog renunţă. Nu mai

pot suferi să trăiesc pe lîngă persoane bolnave, am trăit destul. Nu-ţi face griji. Îmi voi găsi eu o slujbă.

Clay era din nou surprins să constate cît de mult îl afecta nenorocirea ei.

– Lasă-mă să te ajut. Îţi dai seama, eu nu am ajutat în viaţa mea pe nimeni. Este trist, nu? Să fii preocupat doar de propria ta persoană.

– Cum să mă ajuţi, l-a întrebat, încreţindu-şi fruntea.

– Să-ţi dau nişte bani ca să treci de impas.

– Am mai discutat despre asta. Nu am nevoie de banii tăi scîrboşi.

– Te împrumut, şi-mi vei da înapoi cînd te pui din nou pe picioare. Îmi vei spune cam cît îţi trebuie pe lună, şi...

Femeia i-a pus degetul pe buze, închizîndu-i gura.

– Înainte să chemi Crucea Roşie, lasă-mă să-ţi spun ceva! Am şi eu un pic de economii în cont, din care pot lua. Nu sînt chiar o cerşetoare!

Dîndu-i degetul la o parte, după ce-i sărutase vîrful, a spus:

– Ştii ce cred eu? Eu cred că ai prefera să mori de foame decît să te ajut eu. Exist doar eu, sau ai un alt ajutor masculin?

– Nu fi prost. Desigur că aş accepta ajutorul

tău, dacă aş avea nevoie. Dar acum nu am nevoie.

Clay se întreba dacă va avea nevoie de el vreodată.

Mandy părea fericită că se întorcea la ei acasă. În timp ce luau micul dejun la bufetul îmbelşugat din sufrageria hotelului, citea cu voce tare diverse pliante cu reclame asupra monumentelor din oraşul istoric.

– Mi-ar fi plăcut să mai stăm o zi, sînt atîta lucruri de văzut în acest oraş.

– Poate că mai putem sta încă o zi, a spus Clay sorbind ultima cafea.

Întorcîndu-se spre el, Fannie l-a întrebat:

– Nu trebuie să te întorci la lucru?

– Am cîteva angajamente, dar le pot amîna pînă la mijlocul săptămînii, probabil. Ştiţi ce să faceţi? Voi staţi şi terminaţi-vă dejunul, iar eu mă întorc în cameră să dau cîteva telefoane. I-a făcut cu ochiul lui Mandy şi a ieşit.

Privindu-l plecînd, Mandy a spus:

– Eşti foarte norocoasă că ai un bărbat care te adoră.

Fannie s-a ridicat jenată.

– Da... sigur că sînt.

În acelaşi timp, se gîndea cît de mult se prefăcea Clay în piesa pe care o jucau pentru Mandy. Ce va face cînd Mandy se va întoarce şi vor fi obligaţi să meargă fiecare pe calea sa? Era recunoscătoare că i se mai acordaseră cîteva zile.

Capitolul 10

După două zile, Clay, întorcîndu-se de la lucru, a găsit-o pe Fannie căutînd în ziar, la rubrica de angajări.

– Cauţi mereu de lucru? a întrebat-o, turnîndu-şi limonadă într-un pahar, dintr-o sticlă pe care cineva o adusese pe o tavă.

Fannie a împăturit jurnalul.

– Locurile de muncă în Culpepper sînt puţine în zilele astea. Dar poate că voi găsi ceva în jurnalul de duminică. I-a zîmbit, dar a observat că părea preocupat.

Clay a dat din cap, apoi sorbind din băutură a dat totul pe gît ca şi cînd ar fi fost mai însetat decît părea. Ştergîndu-se pe gură a spus:

– Trebuie să vorbim. Unde este Mandy?

– La călărie. Ce s-a întîmplat? Pari preocupat.

Clay a pus paharul jos, a traversat camera şi a închis uşa.

– Am aflat azi de la avocatul meu, ceva cu privire la Mandy.

Cînd l-a auzit, Fannie a simţit că i se face rău.

– Şi?

El a oftat încurcat.

– Nu ştiu cum să-ţi spun, Fannie, dar Mandy a spus numai minciuni.

– A minţit? Despre ce?

– Ştii că ne-a făcut să credem că tatăl ei adoptiv era un fel de funcţionar guvernamental. Ei bine, nu este adevărat. Tatăl ei lucra în administraţie, dar nu avea o funcţie importantă, şi în nici un caz, nu era periculoasă.

– Dar de ce ne-a spus Mandy aşa ceva, a spus Fannie încruntată.

– Aşteaptă, i-a spus el, ridicînd mîna s-o oprească. Este mai grav. Părinţii ei adoptivi au fost omorîţi anul trecut, de un şofer beat. Mandy era pe locul din spate şi a văzut totul. Din fericire, ea nu a avut răni grave.

– Of... Clay... nu!

Fannie a dat din cap nu fiindcă nu ar fi crezut, ci din cauză că totul părea surprinzător. Îi venea greu să se gîndească prin ce nenorocire trecuse fata ei.

– Unde a trăit după aceea, atîta timp?

– La mătuşa Rhea, femeia despre care ne-a vorbit. Aceasta este destul de bătrînă şi nu dorea să-şi ia răspunderea unei adolescente, dar le promisese părinţilor, că în cazul că lor li se întîmplă ceva, să aibă grijă de fată. Indiferent că o dorea sau nu, se simţea obligată să-şi ţină promisiunea.

– Cum ai aflat atît de repede toate astea?

– Avocatul meu, are un prieten avocat la Washington, care cunoaşte un detectiv particular. Acest detectiv, a stat de vorbă cu o vecină a bătrînei care i-a dat tot raportul, după ce încasase ceva bani din partea lui. Dar de abia acum vin cele mai rele veşti.

Fannie era crispată.

– Mi-e frică să te mai întreb!

– Mandy a fugit de acasă.

– A fugit!

– Se pare că nu mai suporta să locuiască cu mătuşa ei.

Fannie s-a ridicat şi s-a dus la fereastră, uitîndu-se după fiica ei. Dar nu a văzut-o. Probabil că

era deja în casă să se spele pentru masă.

– Este de necrezut! De ce să facă Mandy aşa ceva? Şi de ce să spună toate poveştile fantastice despre plecarea în Est? Scrisoarea! a murmurat mai mult pentru ea, decît pentru el. Ea a scris scrisoarea!

Cînd Clay a privit-o mirat, ca şi cînd nu o înţelegea, ea a continuat:

– Am primit o scrisoare din partea mamei sale adoptive, sau cel puţin aşa am crezut eu. Deşi îmi spunea că-i permisese lui Mandy să mă viziteze, mi-a arătat clar că asta o supărase. În plus, m-a lăsat să înţeleg, că ar prefera să nu aibă legături cu mine. De aceea nu am răspuns, şi Mandy a contat bineînţeles pe asta.

– Ne-a păcălit într-un mod inteligent, dar mă întreb cît timp i-a trebuit ca să ticluiască totul.

S-a auzit o bătaie în uşă şi Mandy şi-a băgat capul înăuntru. Clay şi Fannie s-au întors ca s-o privească şi expresia lor a speriat-o.

– Scuzaţi-mă că vă întrerup, dar voiam să ştiţi că m-am întors. Nu am căzut de pe cal, iar iapa nici nu m-a tîrît, nici nu m-a lovit, nici nu m-a muşcat, aşa cum vă temeaţi că o va face. Şi am stat în apropiere de casă, dar sper că în curînd mă veţi lăsa să călăresc pe distanţe mai mari.

– Intră, te rog, înăuntru, a chemat-o Fannie

blînd, dar fără chef de glumă. Vrem să-ţi vorbim.

– Of... s-a plîns grăjdarul de mine de felul cum mă port cu caii? Sînt bună cu animalele, ştiţi... nu le-aş face nimic...

– Nu este vorba de cai, i-a răspuns Fannie repede.

Fata a venit spre mijlocul camerei şi şi-a controlat fundul blugilor înainte să se aşeze pe canapea. Şi-a turnat un pahar cu apă şi l-a băut cu plăcere.

Fannie îşi împreunase mîinile şi o privea încruntată de grijă. Nu putea concepe de ce minţise Mandy, de ce imaginase totul şi se gîndea că poate accidentul o lăsase cu leziuni psihice profunde.

– Clay şi cu mine am fost atît de îngrijoraţi de situaţia ta, încît am făcut investigaţii la Washington. Nu dorea să dea vina doar pe Clay, ca nu cumva Mandy să-l urască.

În momentul acela, pe figura fetei a apărut o expresie de groază şi a înţeles că informaţia primită de Clay era adevărată.

– Am descoperit că nu ai fost sinceră cu noi, Mandy. Ai putea să ne explici de ce?

Punînd paharul jos, Mandy a întrebat:

– Aţi aflat despre părinţii mei?

Fannie s-a aşezat pe canapea lîngă ea, i-a luat

mîna, şi i-a spus cu voce tremurîndă de emoţie:

– Da, şi ne-a părut foarte rău!

Ochii fetei s-au umplut de lacrimi şi a întors capul.

– S-a împlinit un an, dar încă îmi este greu să vorbesc despre asta.

– De ce nu mi-ai spus că au murit? Şi de ce ne-ai spus povestea ciudată cu tatăl tău care este funcţionar guvernamental şi că plecaţi în Orientul Mijlociu?

Mandy nu a mai vrut s-o privească.

– Voiam să vă spun adevărul, dar mă temeam că v-ar fi fost milă de mine şi aţi fi insistat să stau la voi. Dar nu voiam să mă chemaţi din milă, mai ales după ce trecuseşi prin atîtea şi ai vrut să scapi de mine.

Fannie a simţit un cuţit în inimă. Simţea că şi ochii ei ard de lacrimi.

Clay, la fereastră, tăcea. Ar fi vrut să spună şi el ceva, să o înveţe cum să procedeze.

– Dar bineînţeles că te doresc Mandy, a spus ea tandru. Întotdeauna te-am dorit, din momentul în care te-am simţit crescînd în mine. Te-am dat, fiindcă nu doream să creşti în sărăcie. Te rog să nu mă urăşti pentru asta.

Fetiţa s-a aruncat în braţele ei, scoţînd un geamăt îngrozit din gît.

Fannie a îmbrăţişat-o strîns.

– Ştiam că nu ar fi trebuit toată povestea asta aiurită despre tatăl meu, a spus ea. Speram că gîndindu-vă la pericolul serviciului său nu mă veţi mai lăsa să mă întorc. Aţi fost voi cei care aţi făcut alegerea. Nu v-aţi simţit forţaţi să o faceţi, fiindcă nu aveam unde să mă duc. A tras aer în piept şi a continuat: Este adevărat că nu avea sens, dar mi s-a părut o soluţie bună cînd am pus totul la cale.

– Dar nu te-ai gîndit că eu voi verifica întîi povestea ta?

– Cred că nu m-am gîndit la asta. Eram disperată. Tot ce ştiam, era că nu voiam să mă întorc la Washington, să trăiesc cu tanti Rhea... a continuat cu obrajii plini de lacrimi... Are aproape şaptezeci de ani şi este o fanatică religioasă. După părerea ei, tot ce fac este un păcat. V-am spus despre şcoala unde m-a dat şi unde trebuia să port haine vechi, de pomană. Nu-mi da voie să ies cu prietenii şi era nenorocire dacă un băiat mă chema la telefon.

S-a oprit şi i-a privit pe amîndoi.

– Vă daţi seama? Am treisprezece ani şi nu am voie să-mi rad părul de pe picioare!

Clay a venit de la fereastră şi şi-a băgat mîinile în buzunare.

– Mătuşa ta te iubeşte foarte mult, Mandy. S-a

interesat în tot Washington-ul, căutîndu-te pînă acum. Nu m-ar surprinde dacă fotografia ta ar apărea pe toate cutiile de lapte. Am înţeles că nu este foarte sănătoasă.

Mandy a început să plîngă din nou, iar lacrimile îi curgeau ca o ploaie pe obraji.

– Nu am vrut să o supăr... dar doream să scap. Eram disperată.

– Cum m-ai găsit? Totul fusese făcut într-un secret absolut, în momentul adopţiei.

– Nu a fost uşor, dar cînd tanti Rhea a pus în ordine lucrurile părinţilor mei, a dat de leagănul de lemn.

– Cel făcut de tatăl meu. Tata lucra mobilă în timpul liber. Avea mult talent şi a încercat să-şi înjghebeze propriul lui atelier, dar nu a reuşit şi totul s-a terminat, ca tot ce încercase. Uitasem că trimisesem leagănul, a spus Fannie.

– Şi nişte cuverturi tricotate. Mama le-a păstrat pe toate. Tatăl tău săpase în lemn numele lui şi data. După atîţia ani, nu se mai putea vedea iscălitura, dar am utilizat cenuşa din sobă, aşa cum văzusem pe cineva făcînd asta, odată, la televizor. După aceea am început să chem la telefon.

– De cîtă vreme ştiai?

– Aproape imediat după accident. Dar a trebuit să-mi pun răbdarea la încercare pentru a da

de tine. Îmi făcusem deja un plan, dar nu ştiam dacă mai vrei să mă vezi sau nu.

Fannie a strîns-o în braţe lung, dorind parcă să-i uşureze durerea prin care trecuse.

– Oh, Mandy, aş fi dorit să vii la mine de la început.

– Nu puteam imediat. Eram prea nefericită după ce îmi pierdusem părinţii.

– Ştii că trebuie s-o suni pe mătuşa ta, a îndemnat-o Fannie. Nu o poţi lăsa să-şi facă griji pentru tine, mai ales că are probleme cu sănătatea.

– Nu pot să o sun. Nu mă va ierta niciodată. Şi dacă trimite poliţia după mine? Dacă mă închide? Lasă-mă să stau aici, te rog... se ruga ea. Te rog... nu voi face nici o neplăcere.

Ideea o tenta pe Fannie, care nu dorea să-şi trimită fata înapoi şi să trăiască în condiţiile pe care i le spusese.

– Ce crezi că ar spune mătuşa ta? a întrebat-o.

– Probabil că ar face tot posibilul să mă întorc acasă. Deşi nu mă vrea. Pentru ea sînt o bătaie de cap, dar i-a promis mamei că va avea grijă de mine. Să-şi calce promisiunea, ar fi pentru ea o pedeapsă ca şi cînd ai pune-o să danseze goală în faţa Casei Albe.

Au tăcut toţi trei un moment. După un timp, Clay a luat cuvîntul.

– Mandy, ce-ar fi să te duci să te schimbi pentru dejun? Aş vrea să vorbesc singur cu mama ta.

Mandy a privit de la unul la altul, cu umerii căzuţi şi cu o expresie de totală dezolare. S-a ridicat de pe canapea şi a pornit încet spre uşă, dar înainte de a deschide, s-a întors spre ei.

– Îmi cer iertare pentru toate aceste încurcături. Nu am vrut să jignesc pe nimeni. Poate că tanti Rhea are dreptate, sînt cu adevărat rea.

A ieşit, înainte ca unul din ei să poată răspunde.

Nici Clay, nici Fannie nu au spus nimic.

Fannie a rupt tăcerea.

– Nu-mi place prea mult mătuşa Rhea.

– Nici mie. Ce vom face? a întrebat el.

Fannie l-a privit. Spusese ce „vom face". Dorea să-l asigure că nu avea nici o obligaţie şi ea va căuta să rezolve cît putea mai bine.

– O voi suna înainte de cină, ăsta este singurul lucru pe care ştiu că-l voi face. Apoi, o voi duce eu personal pe Mandy la Washington şi...

– Chiar aşa, fără să te lupţi?

– Nu am nici un drept legal asupra fetei, Clay. Singurul fapt la care pot spera, ar fi ca mătuşa ei, care pare a fi foarte severă, să nu o bage pe

Mandy într-un internat sau ceva de felul acesta. Voi face în acelaşi timp, tot ce-mi stă în puteri să mă împrietenesc cu această femeie, chiar dacă îmi place sau nu. Poate că o voi convinge să o lase pe Mandy să poarte pantaloni. De asemenea, sper că odată cu timpul să-i permită fetei să mă viziteze. Odată ce voi cîştiga încrederea femeii, cine ştie ce se mai poate întîmpla. Este bătrînă, nu este prea sănătoasă. Poate că după o vreme, o va lăsa pe Mandy să stea cu mine. Pînă atunci, îmi voi lua diploma şi voi putea să asigur o viaţă corespunzătoare pentru amîndouă.

În timp ce Fannie vorbea fără întrerupere, el căuta un răspuns. Deodată se încruntă.

– Dar asta ar putea dura ani de zile. Ai auzit şi tu că copilul este nefericit. Nici nu vreau să mă gîndesc că ar mai putea trăi acolo, unde şi aşa a trăit destul.

Fannie simţea la fel, dar ştia că nu avea şansa să reuşească, deşi nu putea suporta gîndul că Mandy era nefericită.

– Ce ai vrea să fac, Clay, a spus ea ascuţit. Uiţi situaţia mea? Nu am slujbă, nu am studii, iar casa mea se prăbuşeşte peste mine. Sînt în aceeaşi situaţie în care mă aflam cînd am dat-o pe Mandy. Mătuşa ei nu mi-o va da. Iar acum, dacă nu o duc înapoi, femeia mă va învinovăţi şi aş

putea fi condamnată că am răpit-o.

Clay s-a ridicat şi a venit spre ea cu paşi mari, hotărîţi.

– Nu mai este nevoie să fii în această situaţie. Sînt nebun după tine, Fannie. Sînt atît de nebun, că nu mă mai pot gîndi la altceva, cît este ziua de lungă. Şi sînt nebun şi după fiica ta.

Terminînd ce avea de spus, a cuprins-o cu braţele.

Fannie era nesigură. A scuturat uşor din cap ca şi cînd ar fi sperat că ceea ce gîndea şi ceea ce va spune va avea sens şi un scop.

– Toate noutăţile sînt minunate, dar nu au nimic de-a face cu modul în care aş putea să o ajut pe Mandy.

– Mărită-te cu mine, fetiţo. Vom face totul împreună.

Capitolul 11

La început, a crezut că nu a înţeles. Să se mărite cu el? Nu, categoric, nu. Clay Bodine nu era omul care să se căsătorească.

– Cred că nu te-am auzit bine.

– M-ai auzit foarte bine. Vom lua legătura cu mătuşa lui Mandy şi vom aştepta pînă vom avea documentele pentru căsătorie. Cînd vom da ochii cu această femeie, vom fi căsătoriţi.

Fannie era năucită şi din cauza asta rămăsese cu gura căscată. Apoi s-a aşezat jos.

– Căsătoriţi? Privindu-l insistent, a continuat:

Dar nu mă iubeşti! Cum te poţi gîndi la aşa ceva? a spus ea, ştiind ce gîndea el despre iubire, căsătorie şi familie.

Clay se aşează lîngă ea.

– Ce înseamnă iubire? Fannie... mă simt atît de apropiat de tine, cum nu m-am simţit niciodată faţă de cineva. De abia aştept să te văd seara. S-a oprit şi a dat din cap, incapabil să descrie ce însemna asta pentru el. Şi mă simt în rai cînd mă trezesc dimineaţa lîngă tine. Şi dacă nu mă înşel, cred că şi tu simţi la fel, în ceea ce mă priveşte.

Bineînţeles că avea dreptate. Se apropiase atît de mult de el în ultima săptămînă. De fapt, ceea ce simţea era primejdios de aproape de dragoste. Dar s-ar putea oare obişnui cu o legătură de durată cînd încă nu erau siguri? Şi cum îşi va atinge ea scopurile? Va trebui oare să continue să amîne totul?

– Ştiu la ce te gîndeşti. Îţi este teamă că Mandy şi cu mine îţi vom stînjeni studiile.

– Ar fi un lucru prea egoist din partea mea. Mandy este fata mea şi fericirea ei este mai presus de orice.

– Nu se va întîmpla aşa, Fannie. Poţi avea şi familia şi-ţi poţi face şi studiile. Nu va fi nevoie să lucrezi undeva ca să te descurci cu banii. Vei avea destul timp şi pentru studii şi pentru noi.

Îi spunea că o va întreţine pe ea şi pe fiica sa... Fără să se gîndească, vorbele îi ieşiră din gură:

– Ce cîştigi tu din asta? În acelaşi moment a regretat cele spuse, dar voia să ştie.

Clay nu i-a ascuns faptul că vorbele ei îl jigniseră.

– Nu vrei să accepţi ceva, fără să te gîndeşti la un interes ascuns?

– Îmi pare rău, dar aşa sînt eu. Nu mai departe de săptămîna trecută, mă acuzai că urmăresc averea şi că-mi fac planuri cu privire la tatăl tău.

– Am greşit şi-mi pare rău, dar experienţa pe care am avut-o cu mama mea vitregă mi-a lăsat un gust amar.

S-a oprit şi a privit-o intens.

– Cred că am şi eu motivele mele să fac pasul acesta. Împreună cu Mandy, mi-aţi arătat ce plăcut este să faci parte din nou dintr-o familie. Nu am mai simţit de mult aşa... nu ştiu cînd a mai fost... dar este o fericire să vii seara acasă şi să ştii că te aşteaptă cineva căruia îi eşti drag.

– Cum vor decurge relaţiile cu tatăl tău? El ar da oricît să te aibă din nou aici.

– Mă voi descurca cu el, aşa cum cred eu. La el a intervenit o schimbare. Nu ştiu ce, dar iubesc omul care este acum. Cît despre locuinţă, vom putea rămîne aici cîteva luni să vedem dacă ne

place. Atîta vreme cît nu se amestecă în treburile noastre...

Fannie se întreba dacă Hyram îi va spune lui Clay despre atacul său de inimă şi cît de apropiat a fost sfîrşitul. Poate cu timpul o va face, cînd vor uita tot ce a fost între ei. Poate că nici nu era nevoie să afle Clay că tatăl său se apropia de sfîrşit şi era sub control medical permanent. Dar, poate că faptul că cei doi bărbaţi reuşeau să se înţeleagă mai bine, era tot spre bine.

– Nu cred că trebuie să-ţi faci griji că tatăl tău ne va sta în cale. Te doreşte atît de mult din nou în casă, lîngă el, încît se va purta perfect.

Clay i-a luat mîna şi a privit-o îndelung.

– Deci, ce ai de spus? Te măriţi cu mine? Astfel, vom fi toţi împreună.

Fannie ezită, apoi îl întrebă:

– Şi dacă nu va merge?

Clay a dat din cap.

– Totdeauna eşti optimistă, nu-i aşa? Se simţea sarcasmul din voce.

– Trebuie să mă gîndesc la viitor. Mai ales dacă voi avea norocul să-mi recapăt fiica. Gîndul că acest lucru nu ar putea fi posibil, era tot ce ar fi putut înţelege în acel moment.

– O.K. lasă-mă să-ţi spun ceva. Voi face tot ce este posibil unui om, ca să ne înţelegem. Voi avea

grijă ca tu şi Mandy să aveţi această şansă, pe care altfel nu o veţi avea.

– Credeam că a fost clar cînd ţi-am spus că nu am nevoie de banii tăi, i-a răspuns arţăgoasă.

– Lasă-mă, te rog, să termin. Vă voi întreţine pînă îţi vei lua diploma şi vei găsi de lucru. Este ultimul lucru pe care-l pot face ca soţul tău. Dar nu vreau să mă opresc numai la atît, căci nici nu mă gîndesc că nu voi reuşi.

– Vei merge cu noi la Washington?

– O vom înfrunta împreună pe mătuşa lui Mandy. Cînd va vedea cît ne iubim şi cît o iubim pe nepoata ei, va fi foarte încîntată s-o lase să plece.

– Pari foarte sigur.

– Ştiu cum să mă port cu femeile bătrîne. Ar fi trebuit s-o vezi pe bunica mea... o aveam la degetul mic. Şi mătuşa lui Mandy va fi la fel în mîinile mele.

Avea acelaşi dar şi cu femeile mai tinere, se gîndi Fannie. Era de ajuns să intre în cameră şi ea intra în viteză. Totuşi, ea nu se simţea aşa de sigură în prezenţa păzitoarei lui Mandy, a lui Rhea Turnbull.

– Şi dacă nu acceptă?

– Vom face proces. Vom face tot ce se poate ca s-o avem!

– Ai îndrăgit-o.

– Nu este un copil rău.

Pentru el răspunsul echivala cu ce îl întrebase ea, dar el nu-şi dezvăluia niciodată adevăratele sentimente. De ce oare îi era aşa de greu să-şi deschidă inima? Era din cauza tatălui său? Putea să arate în sute de mici gesturi că iubea, dar să-şi deschidă sufletul şi să spună în cuvinte, părea să-i fie foarte greu.

– Trebuie să-ţi dau răspunsul chiar în această clipă? Poţi să-mi laşi un timp să mă gîndesc?

– Să nu dureze prea mult. Gîndeşte-te că trebuie să facem formele pentru căsătorie şi să mai aşteptăm apoi încă douăzeci şi patru de ore.

Fannie a aprobat. Nu era cererea de căsătorie pe care visase să o primească de la un bărbat care dorea să-şi petreacă toată viaţa cu ea; nu era ca în piesele dulcegi, unde ginerele în genunchi îi cerea mîna femeii iubite. Dar în viaţa ei, nimic nu fusese aşa cum îşi dorise.

Asta nu înseamnă că n-ar putea să meargă. Îl iubea. Poate cu timpul o va iubi şi el.

– Da, a spus în sfîrşit. Mă voi căsători cu ţine.

În ziua ceremoniei, Fannie s-a trezit în zori, după o noapte zbuciumată. Se strecură jos din

pat, cu grijă să nu-l trezească pe Clay, şi fugi repede pe sală spre camera fiicei sale. Mandy dormea profund, cu obrazul rezemat de o mînă. Fannie s-a gîndit că seamănă cu un înger, şi din nou inima i se umplu de dragoste. Gîndul că ar putea s-o piardă îi tăia respiraţia. Dar nu mai exista nici o altă îndoială, îşi dorea fata înapoi. După ce vorbise cu mătuşa, cu două zile mai înainte, era clar că femeia nu va ezita să trimită poliţia după ea. Nu va accepta nici o scuză şi nu va ţine seama că fetiţa îşi pierduse familia cu un an înainte, sau că era nefericită în actuala situaţie.

Fannie o scutură uşor.

– Trezeşte-te Mandy, a şoptit ea.

Cînd fata a deschis ochii, Fannie i-a zîmbit.

– Scoală-te, somnoroaso. Vreau să te iau la plimbare.

Privind la fereastra care era încă întunecată, Mandy a întrebat-o?

– Chiar acum?

Pe jumătate adormită, a urmat-o pe Fannie la una dintre cele trei uşi ale garajului, care era spre casă, şi a deschis-o. Rabla lui Fannie era tot acolo unde o parcase Clay cu mai mult de o săptămînă înainte. Stătea în întuneric ca un prieten abandonat. Fannie a chicotit cînd a văzut expresia mirată de pe faţa fetei.

– Ai mai mers într-o maşină care nu are aer condiţionat?

Scuturînd din cap, fata a întrebat:

– A cui este maşina asta?

– Este a mea. Treci de cealaltă parte şi urcă-te. Va trebui să intri ca să deschizi portiera, fiindcă clanţa de afară este stricată, i-a spus Fannie.

Mandy a dat din cap şi a făcut cum îi spusese. Nu a scos nici un cuvînt pînă cînd Fannie a dat drumul la motor şi a scos maşina în marşarier.

– Ce se întîmplă, mamă?

Era prima dată cînd fiica ei i se adresa spunîndu-i „mamă" şi Fannie a fost aşa de surprinsă, că era aproape să depăşească aleea. A privit-o şi apoi s-a uitat la drum.

Fannie n-ar fi vrut să vadă decepţia de pe faţa fetei cînd a început să-i spună ce trebuia spus.

După un moment, a început:

– Te-am minţit, iubita mea... ţi-am ascuns cine sînt şi ce sînt.

Fata i-a răspuns simplu:

– Ştiu.

Fannie a scăpat volanul. Maşina s-a oprit şi motorul a tăcut.

– Ştii?

A clipit de cîteva ori, incapabilă să citească

expresia de pe faţa lui Mandy.

– De ce nu ai spus nimic?

– Mi-am închipuit că-mi vei spune tu însuţi adevărul, cînd vei fi pregătită. S-a oprit şi a zîmbit. Mai ales, că nici eu nu am fost cinstită, spunîndu-vă ţie şi lui Clay toate poveştile despre tata, că ar fi funcţionar guvernamental. Nu-mi vine să cred că am putut să inventez ceva aşa de tîmpit. Mă mir că aţi crezut.

– Nu aveam nici un motiv să nu o facem, a dat din cap Fannie, şi i-a zîmbit timid. Sună foarte matern, dar îţi spun acum, că adevărul iese la iveală întotdeauna şi că cea mai bună soluţie este să-l spui de la început. Mă întreb, dacă cel ce-a spus-o întîi, a intrat în vreo încurcătură, aşa cum sîntem noi.

Mandy a rîs.

– S-ar putea. Privirea ei a devenit mai caldă şi a continuat: Îmi place cînd vorbeşti ca o mamă.

Fannie era atît de mişcată, încît îi venea să plîngă. A clipit de cîteva ori şi a pornit motorul.

Au tăcut, prinsă fiecare în gîndurile sale. Mandy ştia că vor pleca în această după-amiază la Washington şi va trebui s-o întîlnească pe mătuşa sa, dar nu spusese aproape nimic. Pentru ea era clar, că nici nu se gîndea să se întoarcă.

Fannie nu-i spusese nimic despre planurile ei

şi ale lui Clay, căci nu ştia la ce să se aştepte din partea femeii şi nici nu dorea ca Mandy să-şi facă iluzii.

A virat pe o stradă şi a parcat. Fannie şi-a revăzut casa care era la fel de ponosită şi cu pete de mucegai, încît începuse să se cojească. Intrarea, strîmbă şi lăsată într-o parte, părea că fusese lovită de un vînt puternic şi ea nu-şi putea aminti în cîte locuri lipsea acoperişul. A oprit motorul şi a stat tăcută un moment, amintindu-şi de anii buni şi răi pe care îi petrecuse acasă.

– Iată deci...

Văzînd că fata ei tace, a continuat:

– De fapt, exteriorul este mai bun decît interiorul. Necesită puţină vopsea, dar nu am niciodată timp şi nici bani.

– Aici ai crescut? a întrebat Mandy gînditoare.

– Da... i-a răspuns, vrînd să pară indiferentă.

Ea urîse sărăcia, boala şi simţămîntul că era singură pe lume. Suferise văzînd-o pe mama ei din ce în ce mai bolnavă, îşi făcuse iluzii cînd se simţea mai bine, ca apoi să le piardă cînd femeia se îmbolnăvea mai rău.

A oftat.

– Hai să intrăm înăuntru.

Mandy a urmat-o pe o alee, ce părea neîngrijită, pînă la intrare şi a aşteptat pînă cînd Fan-

nie a descuiat uşa. Odată ce a intrat, a început să se uite gînditoare de jur împrejur.

– Întotdeauna a fost aşa de întunecoasă?

Şi pe Fannie o surprins-o cît era de tristă casa. După ce trăise un timp în casa Bodine, găsea că locul părea un mormînt.

– Cred că eram obişnuită.

Mandy s-a îndreptat în spatele casei spre ceea ce se numea bucătărie. S-a aşezat jos şi a aşteptat să se aşeze şi Fannie.

– De ce vrei să-mi arăţi locul acesta?

Apropiindu-şi scaunul, Fannie şi-a pus mîinile împreunate pe masa de lemn uzată.

– Am sperat că vei înţelege de ce te-am lăsat să pleci, Mandy. Nu voiam să trăieşti aici şi să-ţi fie ruşine să-ţi primeşti prietenii. Cînd eram fetiţă, nu am avut niciodată o prietenă, fiindcă nu voiam să invit pe nimeni. Iar mama nu s-a simţit destul de bine ca să primească.

– Clay a spus că tatăl tău v-a părăsit.

– A spus că nu putea să trăiască alături de boală. La început a făcut eforturi, încercînd să facă tot felul de planuri ca să se îmbogăţească. Nu a reuşit nimic. Singurul lucru la care se pricepea foarte bine, era să lucreze în lemn. Dar asta o ştii. Majoritatea oamenilor nu ştiau că fiecare obiect cerea ore de muncă grea. Nu voiau

să plătească ceea ce valorau în realitate obiectele, aşa că a renunţat să mai lucreze.

– Ce avea mama ta?

– Avea scleroză în plăci. A fost mult timp bolnavă, pînă ce a murit anul trecut din cauza complicaţiilor. Cred că nu mai dorea să trăiască.

– Îţi lipseşte... nu-i aşa, a spus Mandy încet.

– Era cea mai bună prietenă pe care am avut-o. Mă supăram pe ea, fiindcă nu mai voia să lupte. Unii oameni trăiesc mai mult suferind de boala asta. Cred că ea s-a lăsat învinsă, în clipa cînd tata a ieşit pe uşă. Cred că a trăit mai mult decît ar fi dorit.

Mandy părea să cîntărească fiecare lucru ce i se spunea. După un timp, şi-a pus coatele pe masă, şi-a strîns degetele şi şi-a rezemat bărbia de ele. A privit-o un moment pe Fannie.

– Uite ce este, vreau doar să ştii... S-a oprit cu buzele tremurînd, iar lacrimile îi curgeau din ochi. Părinţii mei... părinţii mei adoptivi au fost foarte buni cu mine. Nu mi-a lipsit niciodată nimic. O lacrimă mare i-a alunecat pe obraz. I-am iubit foarte mult. Doream... doar să ştii asta... S-a oprit, fiindcă hohotea. Am vrut să ştii că ai ales oameni buni care să mă crească şi că nu trebuie să te mai simţi vinovată.

Fannie simţea că i se umple inima la această

mărturisire, la vederea lacrimilor fiicei sale.

– Sînt aşa de mîndră, Mandy, de felul cum ai crescut.

Încerca să vorbească, în ciuda nodului din gît.

– Sînt foarte mîndră şi recunoscătoare oamenilor minunaţi care te-au crescut. Aş fi dorit să-i cunosc şi eu.

Mandy a încercat să-i vorbească, dar o îneca plînsul.

Cînd Fannie a venit lîngă ea, s-a aruncat în braţele ei.

– Sînt aşa de bucuroasă că am reuşit, în sfîrşit, să te cunosc. Am fost nenorocită că au murit.

În timp ce plîngea, Fannie a ţinut-o strîns, căci fata hohotea şi hohotele ei îi sfîşiau inima şi ameninţau s-o facă şi pe ea să verse şiroaie de lacrimi. Cum ar putea să se mai despartă de copil, acum cînd a găsit-o?

– Şi eu fetiţo... şi eu, a spus ea, şi a continuat să o ţină strîns pînă cînd i s-au oprit lacrimile.

După puţin timp, au ieşit amîndouă pe uşa din spate. Soarele era sus, dar cerul era ceţos din cauza umezelii de dimineaţă.

Fannie s-a întors spre Mandy.

– Cred că ai înţeles că nu sîntem căsătoriţi, Clay şi cu mine.

Dînd din cap, Mandy i-a spus:

– Cred că asta m-a întristat cel mai mult. Îmi place Clay.

S-au aşezat pe o bancă de lemn care înconjura un stejar bătrîn.

– Uite ce e. Noi am discutat amîndoi şi ne-am dat seama ce mult ai dori să stai cu noi, cît de mult dorim să formăm o familie. Aşa că... am hotărît să ne căsătorim.

Mandy a deschis ochii mari.

– Adevărat? Cînd?

– Astăzi.

Fata a sărit şi a îmbrăţişat-o strîns.

– Voi putea fi şi eu acolo?

Rîzînd, Fannie i-a spus:

– Contăm pe asta.

S-au îmbrăţişat din nou.

– Ştiam că sînteţi făcuţi unul pentru altul.

Fannie ar fi dorit să se simtă la fel de sigură.

– Vrem să apărem în faţa mătuşii tale ca soţ şi soţie, şi în felul acesta să te luăm înapoi cu noi.

Speriată, Mandy a întrebat:

– Şi dacă spune nu?

– Trebuie să încercăm. Dar am şi vorbit cu un avocat, şi el ne-a sfătuit că aşa este mai bine să procedăm. Să stabilim relaţii prieteneşti, cum spune el, şi apoi să facem formele de adopţie. Dacă mătuşa ta se opune, vom fi nevoiţi să facem

un proces. Va dura, Mandy. Dar să nu-ţi pierzi nădejdea, fiindcă sperăm ca totul să se rezolve rapid.

– Dar eşti mama mea adevărată, de ce trebuie să mă adopţi?

– Am renunţat mai mulţi ani să te îngrijesc. Nu te pot smulge înapoi, fără respect faţă de familia ta actuală. Mătuşa ta s-ar putea să fie greu de suportat uneori, dar pariez că în fond, te iubeşte.

– În fond! În fond! a spus Mandy bosumflată. Nu înţeleg de ce trebuie complicat totul. Nu sînt destul de mare ca să hotărăsc unde vreau să trăiesc?

Fannie a strîns-o de mînă.

– N-aş vrea să-ţi spun ceva ce nu ştiu, de aceea încercăm să nu amestecăm avocaţii. Cel mai bine este să luăm legătura cu mătuşa ta şi să sperăm că va fi bine. Trebuie să ai încrere în noi.

Fannie şi Clay s-au căsătorit după-amiază, la ora trei, la biroul de stare civilă din oraş. Au fost de faţă Mandy, Hyram, Greta Wilhemena şi surorile Dempsey. Nimeni nu s-a mirat de ştiri, deoarece ziarul menţionase în aceeaşi zi că s-a aprobat căsătoria.

Clay era îmbrăcat într-un costum bleumarin, iar Fannie purta un costum negru cu alb ca fildeşul, cu o pălărie albă de pai, cu o panglică latã neagră. Cînd au fost declaraţi soţ şi soţie, Clay a sărutat-o. S-au auzit rîsete, s-au strîns mîinile şi s-au dat palme pe umăr.

Ernestine şi Gussie, care-şi ţinuseră în timpul ceremoniei batistele albe, fine, la nas, nu şi-au mai putut stăpîni şuvoiul de lacrimi.

Wilhemena, strîngînd-o ferm pe Fannie, i-a spus:

– Mă bucur mult pentru tine. Cred că ştii că ai prins cea mai bună partidă din oraş. S-ar putea să-mi mut magazinul într-un oraş mai mare.

Cînd s-au întors acasă, au găsit un bufet rece pe care bucătarul îl aranjase în sufragerie, cu tot felul de preparate de unde nu lipsea tortul miresei şi şampania.

După ce ciocnise cu cuplul proaspăt căsătorit, Hyram a fost întrebat de Fannie.

– Cum ai putut să faci totul atît de repede?

– M-am preocupat din clipa în care Clay mi-a spus că făcuse cererea pentru forme. Apoi i-a făcut un semn cu degetul. Nu trebuie să încerci să ai secrete faţă de prieteni şi de rude, astfel pierdeţi toate darurile de nuntă, şi îi arătă o grămadă de cadouri frumos împachetate.

Alături, era un plic pe care era scris numele lui Clay.

Hyram l-a luat şi i l-a dat fiului său.

– Asta este pentru tine.

Clay a privit scrisul regulat de pe el, l-a întors, a văzut că este sigilat şi l-a băgat în buzunarul hainei.

– Îţi mulţumesc, a spus el, ştiind că era actul prin care primea terenul pe care şi-l dorea.

Era profund emoţionat că tatăl său renunţa la acesta, căci înainte ţinea să-l aibă, chiar dacă îl folosea sau nu. Omul se schimbase, nu mai era persoana avară care fusese odată, şi Clay nu înceta să se întrebe de unde această schimbare. Bineînţeles, aceasta nu era singura schimbare. Era bun, drăguţ şi îngăduitor, şi părea să se preocupe sincer de cei din jurul său. Devenise omul care avea toate calităţile după care Clay dusese lipsă în copilărie.

I-a întins mîna pe care tatăl său i-a strîns-o şi era prima dată, după ani de zile, cînd îşi dădeau mîna.

În final, Hyram s-a întors spre Fannie.

– Şi pentru dumneata, tînără doamnă, am decis că ceea ce îţi lipsea cel mai mult, era un set de roţi.

Şi-a băgat mîna în buzunar şi a scos un set de

chei pe care i le-a întins.

– De cîte ori plecai undeva cu maşina aia veche, eram îngrijorat.

A dus grupul în garaj şi le-a arătat o maşină Ford Mustang nou-nouţă, ce purta o enormă fundă roşie.

– Oh, Doamne... simt că leşin, a spus Fannie simţind că i se înmuiau genunchii.

Vesel, Clay a susţinut-o neştiind ce o ameţea mai mult, maşina nouă sau atingerea lui.

– Vai! a spus Mandy uitîndu-se în interior. Şi scaunele sînt din piele, mamă.

Pronunţase din nou cuvîntul „mamă" şi Fannie simţea că moare şi ajunge în cer.

– Ei, ce părere ai Mandy? a spus Hyram, punîndu-i mîna pe umăr. Nu eşti puţin invidioasă că toată lumea primeşte cadouri?

Ridicînd din umeri, i-a spus:

– Cred că da, dar era clar că era aşa de fericită pentru bucuria mamei sale, că nu avusese timp să se gîndescă la asta.

Era atît de impresionată, încît nici cînd grădinarul a apărut din spatele casei aducînd o iapă frumoasă, castanie, nu a putut scoate vreun sunet. Privindu-l pe Hyram, i-a spus:

– Asta nu este pentru mine... prefăcîndu-se indiferentă, dar întrebîndu-l din ochii care stră-

luceau.

– Sînt absolut sigur, că da! Dar chiar îmi amintesc, că-i spusesem omului că o doream pentru nepoata mea... i-a răspuns el dus pe gînduri.

Mandy era uimită. S-a dus la cal încet şi i-a mîngîiat pata albă de pe bot ca şi cînd ar fi vrut să fie sigură că animalul era adevărat.

– Dar dacă nu voi putea să mă întorc? a spus ea către grupul care o privea.

Cu convingere, Hyram i-a răspuns:

– Te vei întoarce. Cînd fiului meu îi intră ceva în cap, rareori renunţă, pînă cînd nu reuşeşte.

Cînd Fannie, Clay şi Mandy s-au urcat în Mercedesul lui Hyram, trecuse de ora cinci. Rîzînd, Fannie îi oferise împrumut maşina sa, dar el a susţinut că ea trebuie să fie prima persoană care s-o conducă.

– Îmi dau seama că trebuie să cumpăr o maşină mai mare pentru familia mea, nu pot să împrumut mereu maşina tatei, a spus el.

Fannie a dat din cap dar neatentă, auzea doar pe jumătate ce-i spunea. Încă nu-i venea să creadă că erau căsătoriţi cu adevărat şi se gîndea tot timpul la plicul din buzunarul lui. Se întreba de ce îl luase aşa de repede, fără să facă nici un comentariu, dar îşi spunea că era o problemă care nu o privea pe ea. Căsătoria lor era neobiş-

nuită şi ea nu avea dreptul să se amestece în afacerile lui. Clay îi făcea o favoare căsătorindu-se cu ea, în nădejdea că îşi putea lua fata înapoi. Discutase cu ea că în eventualitatea că nu vor reuşi, să plătească el banii ce ar trebui cheltuiţi.

Inima a început să-i bată la gîndul acesta şi-şi dădu seama cît dorea să reuşească. Trebuia să reuşească. Nu numai că nu suporta gîndul că nu va reuşi, dar şi pentru că... îl iubea. Faptul acesta o făcea să ameţească la fel cum simţise la vederea maşinii noi. Aruncă o privire spre Clay, admirînd faţa pe care ajunsese acum să o cunoască aşa de bine, care zîmbea uşor, care o privea tandru cînd făceau dragoste. Dar ce era mai important, era faptul că-l respecta. Îi impunea respect încă din timpul şcolii, cînd nu încercase precum ceilalţi băieţi să se culce cu ea.

Tîrziu, au trecut graniţa Carolinei de Nord şi au intrat în Virginia, iar Clay a început să caute un hotel. A ales hotelul *Hyatt,* unde au luat două camere alăturate şi au comandat cina în cameră. Mandy de-abia se atinsese de mîncare.

– Eşti nervoasă? a întrebat-o Clay.

Dînd din cap afirmativ, i-a răspuns:

– Nu o cunoşti pe tanti Rhea.

Îndreptîndu-şi umerii şi suflînd, Clay a spus:

– Sînt foarte speriat şi eu, să ştii.

Cu un surîs, ce parcă îi înveselea şi ochii verzi, a dat din cap cu tristeţe.

– Nu te gîndi la asta, Clay. Mama te-a transformat într-un ursuleţ mare.

Mai tîrziu, Fannie a stat pe marginea patului fetei pînă a adormit, ştiind cît era aceasta de nervoasă la gîndul că va trebui să dea ochii cu femeia care-şi luase obligaţia să o crească. Într-un fel sau altul, vor reuşi. Îi promisese fetei şi se ruga să nu fie obligată să-şi calce promisiunea. O pierduse pe Mandy o dată, nu mai voia să o piardă a doua oară. În plus, nici nu mai concepea să trăiască fără ea.

Cînd, peste cîteva minute, a intrat în camera lor, l-a găsit pe Clay în pantaloni de pijama, tolănit pe pat şi privind la televizor. Avea părul umed, fiindcă abia ieşise de sub duş. Ideea i-a surîs şi lui Fannie care se simţea istovită după drumul lung. S-a scuzat şi n-a ieşit din baie pînă cînd nu s-a spălat din cap pînă în picioare. Cînd a ieşit mai tîrziu, purta cămaşa de noapte pe care i-o împrumutase Wilhemena.

– Lasă-mă să te pieptăn, i-a cerut Clay, aşezîndu-se pe pat şi făcîndu-i semn să vină lîngă el. Întotdeauna am dorit să fac asta.

– Nu este aşa de amuzant pe cît pare, i-a răspuns ea, dar i-a întins pieptenele şi s-a aşezat

în faţa lui.

– Cum trebuie să fac mai bine? a întrebat-o el, văzînd că avea de pieptănat o claie de păr.

– Începi cu capetele şi continui în sus. Nu cred că este prea încurcat, am folosit un flacon de soluţie de limpezit.

– Ce face Mandy? a întrebat, începînd să o pieptăne.

– Nu este prea bine, dar a adormit pînă la urmă.

– Dar tu?

– Sînt bolnavă de teamă. Ce ne facem dacă nu reuşim s-o luăm? Bietul copil este nefericit că trebuie să trăiască cu femeia aceea.

Se întoarse spre el şi simţi mirosul de săpun şi de piele bărbătească, curată.

– Tot ce putem face este să ne străduim pe cît este posibil. Dacă nu se poate, vom face proces. În orice caz, îţi vei recăpăta fata. Încearcă să fii calmă şi să ai încredere în mine.

– Am încredere în tine, Clay, i-a spus blînd şi chiar gîndind aşa.

Clay era mişcat de mărturisirea ei şi ştia că nu-i fusese uşor să capete încredere. A privit-o îndelung, gîndindu-se cît de frumoasă era în cămaşa aceea şi cît era de atrăgătoare cu pînza care se mula pe corpul ei, ca o mîngîiere. Nu i-ar

fi displăcut dacă ar fi văzut-o purtînd ceva mai provocator. Ştia el în Savannah un loc unde se vindea lenjerie sexy şi s-a hotărît să se ducă să-l viziteze curînd. A atins cu degetele dantela de pe decolteu şi i s-a părut că-i vede sfîrcurile sînilor înfiorîndu-se.

– Ştii, trebuie acum să cumpărăm ceva îmbrăcăminte.

Fannie a chicotit încet şi simţi cum i se înfioară pielea la atingerea lui. Era destul să se uite la ea, şi trupul i se înfierbînta.

– Ştiu. Biata Wilhemena cred că nu mai are cu ce să se îmbrace. Am fost atît de preocupată de alte lucruri...

– Ce părere ai de o vacanţă undeva... pentru luna de miere... cînd totul se va termina? Atunci vom putea face şi cumpărături.

Fiindcă ea nu-i răspundea, el a continuat:

– Nu pot lăsa pe nevasta mea să împrumute îmbrăcăminte. Ce ar gîndi lumea?

– Nu mă simt o adevărată nevastă, cel puţin pînă acum.

– Atunci înseamnă că nu-mi fac datoria de soţ, i-a răspuns el, punînd pieptenele alături.

A împins-o pe spate şi a cuprins-o cu braţele lui, sărutînd-o cu foc, plimbîndu-şi mîinile în lungul trupului ei, mîngîind-o şi masîndu-i carnea. Se

simţea mică în braţele lui, mică şi vulnerabilă. Nevasta lui! Nu se simţise niciodată atît de protejată de o fiinţă umană.

Clay i-a deschis gura cu limba şi şi-a strecurat-o în gura ei. A fost surprins de faptul că şi ea îl urmărea, făcîndu-i acelaşi gest.

După puţin timp, sărutul nu mai era de ajuns. Clay i-a scos cămaşa şi a început să-i sărute tot corpul. Făceau dragoste încet şi împlinit, ceea ce o purta pe Fannie pe culmi de plăcere pe care nu le mai cunoscuse. Clay îi pîndea faţa în timp ce o pipăia, o săruta, îi muşca sfîrcurile, dorind să afle ce parte era mai sensibilă şi cum ar putea s-o facă să simtă mai multă plăcere. Îi şoptea în ureche lucruri neruşinate, iar ea i-a răspuns cu o pasiune pe care nu o cunoştea.

Cînd amîndoi au fost satisfăcuţi în acelaşi moment, au adormit îmbrăţişaţi, cu trupurile transpirate şi epuizate, dar complet satisfăcuţi.

La sfîrşit, Fannie, a simţit cît de mult îl iubeşte.

Casa doamnei Rhea Turnbull era ascunsă într-un şir de căsuţe, într-un spaţiu lîngă colonia Capitoliului. Un cartier mic şi elegant, ce mai rămăsese, şi care avea să devină curînd un ghetou.

Se caută un soţ

Era o construcţie cu trei etaje, cu faţadă îngustă, cu grădină de dimensiunea unui timbru, în care abia încăpea un strat de pansele şi ierburi. Mandy le-a spus că mătuşa Rhea o cumpărase cu treizeci de ani în urmă, cînd proprietăţile erau ieftine.

– Era zgîrcită. Îşi cumpără toate alimentele de la un magazin de mîna a treia, care le pune în vînzare cînd sînt deja vechi. Am văzut-o odată furişîndu-se din casă în timpul nopţii ca să fure un abajur dintr-o grămadă de gunoi a unui vecin, după colţ. Cred că nu este frumos că vorbesc aşa despre ea, a oftat Mandy.

– Poate că a avut greutăţi copil fiind, a spus Fannie, amintindu-şi cum trebuia să-şi drămuiască banii, fiind săracă.

– Da de unde, e plină de bani. Şi ea şi mama provind dintr-o familie bogată.

În timp ce sunau la uşă şi aşteptau să li se deschidă, Fannie simţea că-i tremură picioarele. Uşa s-a deschis imediat şi a apărut o femeie înaltă, ciolănoasă, cu părul rar. O mînă acoperită de vene se rezema într-un baston simplu de lemn. Ochii albaştri şi vioi s-au încruntat cînd au văzut-o pe Mandy.

– Cred că eşti mîndră de tine, domnişoară, a spus cu o voce antipatică şi ironică. De cînd ai dispărut a trebuit să iau doze duble de picături

hipotensive, fiindcă mi-a crescut tensiunea.

– Putem intra? a întrebat Clay.

Femeia a dat din cap şi s-a retras pentru a-i lăsa să intre. Ea s-a îndreptat spre un fotoliu acoperit cu un cearceaf de pat, invitîndu-i pe o canapea care şi ea era acoperită cu o pînză.

Mergînd spre canapea, cu Clay şi Mandy după ea, Fannie a privit în jur. A simţit deodată că se sufocă în camera mică, cu covoare groase de lînă, cu draperii grele de brocart şi mobilă prea mare. Se întreba dacă femeia ridica pînzele care acopereau lucrurile sau dacă arunca vreodată ceva. Pereţii erau acoperiţi de tablouri ce reprezentau picturi de toate formele şi dimensiunile, iar măsuţele erau şi ele de diferite forme, din care unele destul de vechi. Se întreba dacă le luase din gunoiul unde erau aruncate de cineva.

Clay, care se hotărîse să rămînă în picioare, a luat primul cuvîntul şi i-a făcut semn lui Mandy să se ridice şi ea.

– Doamnă Turnbull, cred că nepoata dumneavoastră are să vă spună ceva.

Ridicîndu-se încet şi privind întîi spre Clay apoi spre mătuşa sa, Mandy a spus:

– Îmi pare rău pentru necazul pe care l-am făcut, tanti Rhea, nu am vrut să te supăr.

Bătrîna privea aiurea, ca şi cînd era atît de

supărată, că nici nu-şi putea privi nepoata. A strîns din buze încît gura arăta doar două linii neiertătoare.

– Ştiu ce speriată trebuie să fi fost, a spus Clay politicos. Soţia mea şi cu mine am fost îngroziţi cînd am aflat că Mandy fugise... mai ales după tot ce aţi făcut pentru ea.

Femeia l-a privit.

– Speriată! Nu am dormit timp de o săptămînă. Poliţia i-a răvăşit camera, căutînd un indiciu despre locul unde ar fi putut pleca. Mi-au trebuit ceasuri ca să pun totul la loc... şi nu mai sînt o femeie tînără... ştiţi.

S-a oprit, şi-a tras sufletul şi apoi s-a întors spre Fannie.

– Deci dumneata eşti adevărata mamă a lui Mandy? A privit-o de sus pînă jos, ca şi cînd trebuia să se hotărască ce va face cu ea.

– Da, doamnă, a spus Fannie, încercînd să-şi amintească că trebuie să stea dreaptă. Deşi am fost nespus de fericită să-mi revăd fata, am fost sincer amărîţi cînd am descoperit în ce condiţii îmi făcea vizita. Regretă foarte mult ce a făcut. Cred că inima vă va îndemna să o iertaţi... odată, a spus ea, cînd a văzut că privirea femeii nu se îmbunase nici un pic.

Cu braţele încrucişate, Clay a declarat:

– Nu ne aşteptăm să o iertaţi prea repede, Mandy a făcut ceva ilegal, fapt pentru care trebuie pedepsită.

Rhea l-a ascultat cu mare atenţie.

– La ce vă gîndiţi? a întrebat ea.

– Ar trebui să fie păzită şi supravegheată nu mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Altfel, va fugi din nou. Cînd un copil gustă libertatea, este gata s-o facă din nou. Aţi putea găsi dumneavoastră o astfel de instituţie. La un nivel mai ridicat... să spunem aşa. S-ar putea să coste scump, sînt sigur, dar Mandy este un copil încăpăţînat, voluntar, şi dacă cineva nu ia măsuri serioase ar putea face ceva şi mai rău.

– Nu este un copil uşor de crescut, a spus Fannie. Nu-i poţi lăsa pe copii să hotărască singuri. Asta este greşeala care se face acum cu tineretul. Trebuie învăţaţi de mici să meargă pe drumul drept.

Rhea a studiat-o atent pe Fannie.

– Fără supărare, doamnă Bodine, sînteţi o femeie evlavioasă?

– Da, doamnă, sînt membră a bisericii baptiste Ebnezer, şi sînt mîndră. De fapt, intenţionez să intru în corul bisericii.

– Şi eu sînt metodistă, a spus Rhea. Înţeleg că şi religia Baptistă este foarte severă.

– Uneori am impresia că nu este destul de severă, a spus Fannie, atrăgînd o privire surprinsă a femeii. Dacă mă întrebaţi pe mine, fetele tinere n-ar trebui să poarte rochii scurte sau să vorbească la telefon cu băieţii. Ar trebui să revenim la vechile obiceiuri, cînd bărbaţii se purtau ca nişte gentlemani şi femeile tinere ca nişte doamne.

– Sînt absolut de acord cu dumneata, a spus Rhea. Aţi luat dejunul? Aş putea să pun pe menajera mea să pregătească ceva. Eu, la ora asta, de obicei îmi fac siesta.

Clay a întrerupt-o.

– Ai auzit Mandy, cum ar putea mătuşa ta să se odihnească, aşa cum merită, cînd va trebui să te păzească douăzeci şi patru de ore pe zi? Cum va putea şti, dacă în timp ce doarme, tu nu te duci să te întîlneşti cu un băiat?

– Adevărat! a spus Rhea, privindu-şi nepoata.

– Voi încerca să fiu cuminte, a spus Mandy cu o privire supusă, îngenunchind în faţa ei şi punîndu-şi capul în poala ei.

Pentru prima dată, expresia bătrînei se îmblînzi. A pus o mînă firavă pe capul fetei, apoi răzgîndindu-se şi-a retras-o.

– Dar uneori nu mă pot stăpîni, mă simt îndemnată să fiu rea şi să fac tot felul de lucruri.

Poate ar trebui să mă trimiţi la un cămin unde aş putea fi ajutată. Ştiu că ar costa o grămadă de bani, dar poate ţi-aş plăti într-o zi.

Femeia a tăcut un moment ca şi cînd ar fi socotit cît ar costa un astfel de cămin, cît timp i-ar trebui fetei ca să-şi achite datoria. După un timp, a privit-o pe Fannie, şi în ochii ei părea că se scuză.

– I-am promis sorei mele că mă voi ocupa de ea.

Fannie i-a luat mîna şi i-a strîns-o. Cu toate defectele ei, era evident că îşi iubea nepoata şi îşi dădea toată silinţa. Poate că nu ştia în ce fel să-şi arate dragostea.

– Cred că sora dumitale nu-şi dădea seama ce sarcină grea îţi dădea.

Femeia a privit în jos spre nepoata sa şi i-a ciufulit gînditoare părul blond. Cînd şi-a ridicat capul din nou, avea pe buze un surîs timid. I-a privit pe amîndoi.

– Sînteţi foarte buni, m-aţi impresionat un moment, şi m-aţi păcălit.

Fannie şi Clay au schimbat priviri stînjenite, ruşinate. Mandy şi-a ridicat capul, rugîndu-şi mătuşa din ochi.

– Vreau să mă întorc cu ei, tanti Rhea. Te iubesc foarte mult şi vreau să te mai văd, dar....

acum că mi-am regăsit mama adevărată, nu vreau s-o mai pierd, a spus Mandy, privind-o pe Fannie.

– Dumneavoastră ce gîndiţi despre asta? a întrebat-o Rhea pe Fannie.

– Este o binefacere că mi se oferă a doua şansă.

După două ore, după ce Mandy îşi împachetase ultimele lucruri şi i-a promis mătuşii sale că îi va scrie, au plecat. Cu ochii în lacrimi, femeia a strîns-o pe nepoata sa în braţe.

– Sper că nu am dezamăgit pe nimeni...

– Ne-aţi făcut cea mai fericită familie din lume, a asigurat-o Clay.

Au mers pînă la Washington, în Carolina de Nord, au poposit într-un loc pe malul Oceanului, unde au luat camere şi au mîncat. În noaptea aceea, iniţiativa amoroasă a luat-o pe Fannie, sărutîndu-l şi excitîndu-l, cum nu-şi imaginase că ar putea s-o facă.

Privind în ochii strălucitori de pasiune, la gesturile ei, i-a cuprins şoldurile şi a urcat-o peste el. Fannie era înăbuşită de dragoste privindu-i faţa care exprima plăcere, în momentul în care a atins

voluptatea. S-a întins lîngă el, l-a sărutat blînd pe buze şi i-a şters transpiraţia de pe frunte.

– Te iubesc... i-a şoptit ea.

A privit-o tăcut, ca şi cînd toată fericirea era greu de înţeles.

Au ajuns acasă în după-amiaza următoare şi i-au transmis lui Hyram veştile bune.

– Noutăţile trebuiesc celebrate, a spus bătrînul, şi a trimis-o pe Gerta la bucătărie să aducă o sticlă de şampanie.

A umplut paharele la toţi şi i-a turnat puţină şi lui Mandy. I-a făcut cu ochiul fetei, cînd Fannie i-a aruncat o privire dezaprobatoare.

– Acum sînt bunic şi misiunea mea este s-o răsfăţ, şi o îmbrăţişă cu o mînă pe fetiţă. Nu vă pot spune ce înseamnă pentru mine să vă am pe toţi aici. Casa asta mare a fost prea mult timp goală.

După ce a mai stat puţin cu ei la festivitate, Mandy s-a scuzat şi a plecat să-şi vadă calul.

– Nu uita să-ţi schimbi hainele, i-a spus Fannie.

Rîzînd, Mandy s-a întors spre ea şi i-a spus:

– Începi să te porţi ca o mamă.

– Sînt mama ta, i-a spus Fannie, încercînd să pară serioasă, dar cu un zîmbet pe faţă. Să nu uiţi asta.

Şi-a strîns fata cu căldură, înainte să iasă din cameră sărind.

– Cum te simţi căsătorit? l-a întrebat Hyram.

Privind-o pe Fannie, Clay a surîs, cu gîndul la noaptea din ajun cînd făcuseră dragoste pînă în zori. Mărturisirea ei de dragoste îl copleşise, dar în acelaşi timp îl obligase să-şi cerceteze sentimentele lui mai profund. Nu-şi mai putea imagina viaţa fără ea.

– Nu mă pot plînge... a spus el.

Bătrînul a rîs.

– Cînd mă gîndesc ce ţi-am trecut pe la nas ca să te determin să iei parte la planul nostru, şi acum rîzi cu gura pînă la urechi, mai fericit decît te-am văzut vreodată. Poate ar trebui să-ţi cer înapoi proprietatea. Nu pare prea corect să o iei, cînd ţi-am oferit o astfel de şansă.

În timp ce bătrînul trăncănea, Clay a văzut dispărînd surîsul de pe obrazul lui Fannie. I-a făcut cu ochiul şi i-a spus:

– Vom vorbi despre asta mai tîrziu, fetiţo.

Fannie a simţit cum îi năvălea sîngele în obraji.

– Vă rog să mă scuzaţi, a spus ea, apucîndu-şi geanta şi ieşind în fugă. Cred că am nevoie de aer.

Hyram părea nenorocit.

– Am spus ceva ce nu trebuia?

Fannie a ieşit pe uşa principală şi a înconjurat casa, unde în spate era parcată rabla ei. Ochii îi ardeau de lacrimile care începuseră să-i curgă pe obraji. Se gîndise s-o ia şi pe Mandy, dar avea nevoie să fie singură, iar Mandy era mai fericită să-şi petreacă timpul cu calul. Şi apoi, fata nu trebuia să o vadă aşa de tristă. În timp ce se angaja pe alee, l-a văaut pe Clay alergînd afară din casă şi strigînd-o, dar nu a oprit.

Casa ei era aşa cum o ştia, dar mirosea mai tare a igrasie, fiindcă fusese închisă. Fannie a deschis cîteva ferestre şi apoi s-a dus în odaia din faţă unde era patul de spital al mamei sale. S-a aşezat pe canapeaua adîncită în mijloc.

Se simţea ca o proastă.

Se îndrăgostise de un bărbat care fusese mituit ca să admită să joace rolul de soţ al ei. S-a măritat cu un bărbat care nu o iubea, doar ca să-şi poată recăpăta fiica. La ce Dumnezeu se gîndise? Cît va dura oare căsătoria? Dacă nu va dura? Nu ar fi fost mai bine pentru Mandy să stea cu o mătuşă severă, decît cu nişte părinţi nesiguri? Îşi recîştigase fata, ca s-o piardă din nou?

La gîndul acesta, simţea că i se sfîşie inima.

Nu, de data aceasta nu o va mai pierde pe Mandy. Dacă va trebui, vor locui în casa asta pînă îşi va termina şcoala şi îşi va găsi o slujbă mai

bine plătită. Dar vor fi împreună. Într-o bună zi, va putea să-şi asigure fata aşa cum îşi dorea. Dar refuza să trăiască cu un bărbat care nu o iubea şi-şi va interzice să-l mai iubească.

– Fannie?

Vocea a speriat-o, şi a ţipat.

Clay a intrat pe uşă.

– Ce faci aici? a întrebat-o. Te-am urmărit, ştiam că vei veni aici.

Şi-a tras un scaun mai aproape şi s-a aşezat cu faţa la ea.

Era atît de frumos, că aproape nu se putea stăpîni. De ce s-a lăsat amăgită şi s-a îndrăgostit de el?

– Aveam nevoie să fiu singură!

– Te şi gîndeşti că trebuie să ne despărţim? O văd pe faţa ta. De ce eşti aşa de grăbită să renunţi la legătura noastră?

– Ce a trebuit să-ţi dea tatăl tău ca să te convingă să te pretinzi soţul meu?

– O bucată de pămînt pe care am dorit-o întotdeauna. Dar aş fi făcut-o şi fără acest pămînt, Fannie... doar ca să te pot ajuta.

– Cred că nu voi şti niciodată sigur. Crezi că voi reuşi să aflu?

– Ai spus că ai încredere în mine? Vrei să-l dau înapoi? O voi face dacă asta te aduce din nou

acasă.

– Ai face-o? Ochii ei exprimau îndoiala.

– Pământul înseamnă mult pentru mine, dar nu merită ca din cauza asta să te pierd pe tine şi pe Mandy. Prezenţa voastră mi-a schimbat sentimentele faţă de o mulţime de lucruri. Credeam că activitatea mea mă făcea nefericit, neliniştit şi plictisit. Dar nu era lucrul... eram eu însumi. Nu aveam nici o rădăcină în viaţă şi nimeni nu dădea nimic pentru mine. Nu aveam pe nimeni la care să ţin mai mult.

– Nu mă iubeşti... Deşi nu dorea, a sunat ca o acuzaţie. Prefera să trăiască în sărăcie decît lîngă un bărbat care nu o iubea. Muncind mult, ar putea să ajungă să ducă o viaţă mai bună împreună cu fiica ei. Pe de altă parte, şi Clay va ajunge să o dispreţuiască. O va înşela? Ar putea oare să o părăsească?

Clay arăta că suferă. Îşi imagina că în capul ei îl compara cu bărbaţii pe care îi cunoscuse.

– Cum poţi spune că nu te iubesc, cînd datorită ţie am învăţat totul despre dragoste. Datorită ţie m-am împăcat cu tatăl meu, uitînd că eram supărat pe el. Datorită ţie, m-am împăcat cu mine însumi.

I-a luat mîinile şi a simţit că se sufocă cînd i-a văzut privirea sinceră.

– Fannie... nu arunca ceea ce am cîştigat amîndoi. Poate că nu ştiu să o spun prea bine prin cuvinte... dar dacă asta nu este dragoste... atunci ce este? Cu timpul voi şti să o spun mai bine, şi tu vei reuşi să mă crezi.

Fannie era sincer mişcată de cuvintele lui, dar tot nu era sigură. Lacrimile îi ardeau ochii.

– Sînt speriată, Clay. Îmi pusesem în cap să nu mai depind de altcineva.

El i-a luat mîinile şi le-a dus la buze.

– Ştiu copilule. Dar îţi promit... nu... îţi jur, că nu te voi părăsi. Şi nici pe Mandy, care te iubeşte mult. Bineînţeles, va pleca într-o zi la colegiu, dar mă vei avea pe mine şi ceilalţi copii, dacă ne hotărîm să mai avem.

Ochii ei străluceau.

– Mi-ar plăcea o familie numeroasă.

Clay a zîmbit.

– Cît despre mine, cu cît este mai mare, este mai veselă. Odată ce îţi vei termina studiile, a adăugat el serios. Voi avea grijă să-ţi realizezi visurile şi dacă nu ne va conveni să mai stăm cu tata, voi clădi o casă a noastră.

Printre lacrimi, Fannie a zîmbit. Cum să nu iubească acest bărbat, care făcea totul ca s-o vadă fericită?

– De ce eşti aşa de bun?

Zîmbind, Clay i-a răspuns:

– Fiindcă te doresc atît de mult... fiindcă am nevoie de tine în viaţa mea.

O sărută uşor pe buze.

– Şi pentru că sînt îndrăgostit nebun de tine... Fannie Bodine.

Pentru Fannie, asta era de ajuns.

Sfîrşit

Fannie risca pericolul cînd el i-a spus "hai să ne prefacem".

Deși era sigură că planul pus la cale era nerealizabil, acceptase. Fata pe care o dăduse spre adopție cu ani în urmă va afla că nu era nici bogată, nici căsătorită.

Clienții ei de la Griddle și Grill, restaurantul unde lucra, s-au grăbit să o ajute, dîndu-i haine și chiar o locuință. Dar cînd Clay Bodine s-a oferit să joace rolul soțului, a fost o îndrăzneală să accepte și să-l joace un bărbat pe care-l iubise întotdeauna.

Cum va putea un celibatar impetuos să farmece femeia care îi tălmăcise semnificația tentației?

Lei 2157+43TL = 2200

Loveswept

Fannie risca pericolul cînd el i-a spus "hai să ne prefacem".

Deși era sigură că planul pus la cale era nerealizabil, acceptase. Fata pe care o dăduse spre adopție cu ani în urmă va afla că nu era nici bogată, nici căsătorită.

Clienții ei de la Griddle și Grill, restaurantul unde lucra, s-au grăbit să o ajute, dîndu-i haine și chiar o locuință. Dar cînd Clay Bodine s-a oferit să joace rolul soțului, a fost o îndrăzneală să accepte și să-l joace un bărbat pe care-l iubise întotdeauna.

Cum va putea un celibatar impetuos să farmece femeia care îi tălmăcise semnificația tentației?

Lei 2157+43TL = 2200

Charlotte Hughes ✧ Se caută un soț

Loveswept

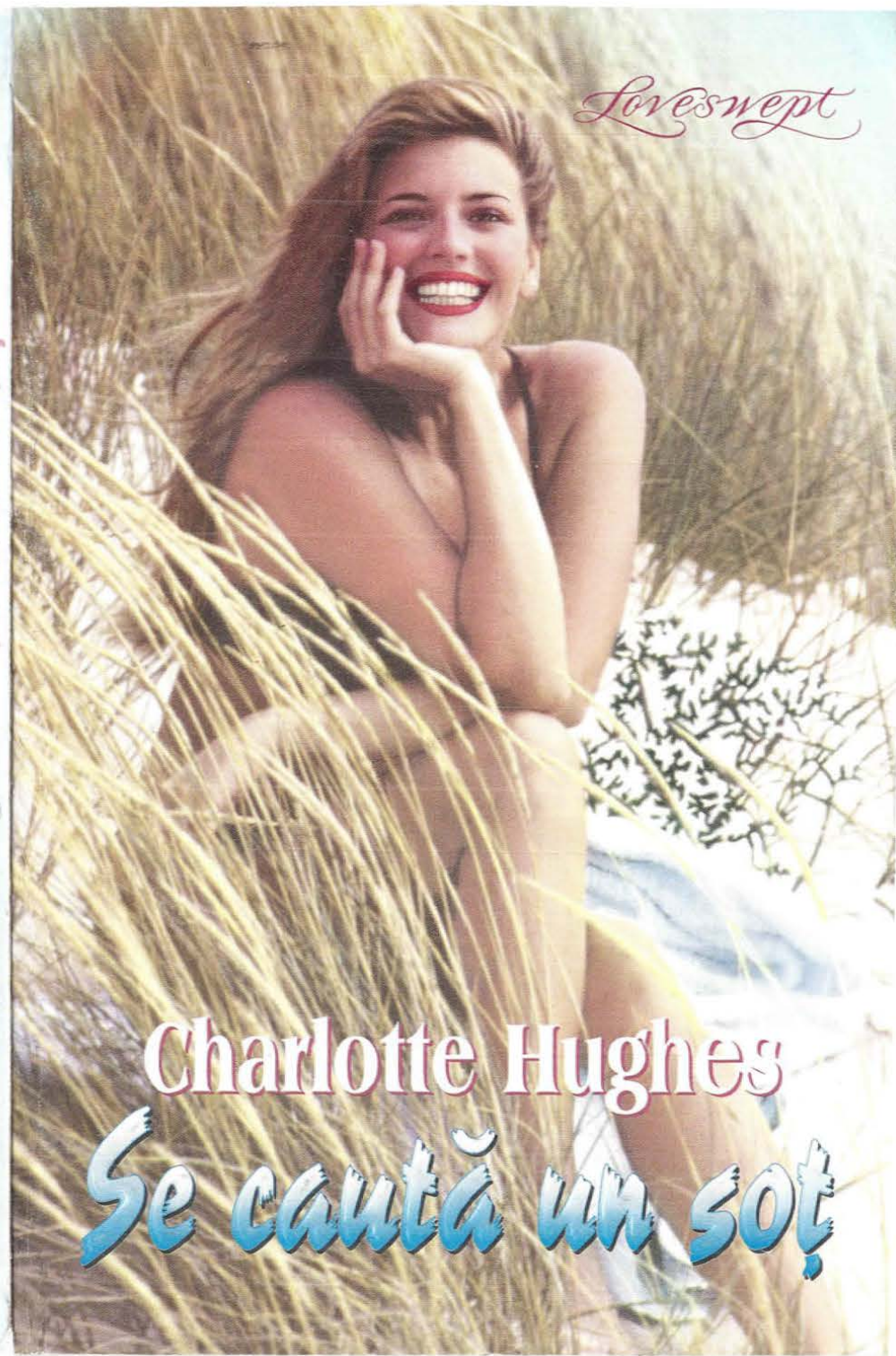

Charlotte Hughes

Se caută un soț